SĂRBĂTORILE LUI DUMNEZEU – PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU UMANITATE

SĂRBĂTORILE LUI DUMNEZEU

—

PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU UMANITATE

Această broșură nu este de vânzare..
EA ESTE PUBLICATĂ CA SERVICIU EDUCAȚIONAL GRATUIT
DE CĂTRE ANTWORTEN FÜR HEUTE UND MORGEN.
© 1998, 2012 BISERICA UNITĂ A LUI DUMNEZEU

Toate drepturile rezervate
Dacă nu se specifică altfel, citatele biblice din această broșură sunt preluate din
Cornilescu 1924
https://biblia.ro/vdc/
sau
Nouă Traducere În Limba Română (NTLR)
https://www.biblegateway.com/versions/Nou%C4%83-Traducere-%C3%8En-Limba-Rom%C3%A2n%C4%83-NTLR/#booklist

CUPRINS

Introducere
De ce sărbători? 4

Capitolul unu
Sunt sărbătorile lui Dumnezeu încă valabile astăzi? 14

Capitolul doi
Paștele/Pessach: De ce a murit Isus Hristos? 28

Capitolul trei
Sărbătoarea azimilor: Lepădarea de păcat 51

Capitolul patru
Rusaliile: Primele roade ale recoltei lui Dumnezeu 60

Capitolul cinci
Ziua Trompetelor: Punct de cotitură în istorie 76

Capitolul șase
Ziua Ispășirii: Autorul păcatului este înlăturat și omenirea este împăcată cu Dumnezeu 94

Capitolul șapte
Sărbătoarea Corturilor: Isus Hristos - conducător peste întregul pământ . 106

Capitolul opt
Ziua a opta: Viața veșnică este accesibilă tuturor oamenilor 125

Capitolul nouă
Cum sărbătorim zilele de sărbătoare ale lui Dumnezeu?. 134

Care este scopul zilelor de sărbătoare?

„Una dintre cele mai profunde dorințe umane este aceea de a găsi un cadru în care întreaga experiență umană din trecut, prezent și viitor – reală, posibilă sau neîmplinită – să poată fi clasificată în mod uniform"
—Isaiah Berlin

Când oamenii se bucură foarte mult de ceva, ei sărbătoresc. Când această bucurie se referă la evenimente din trecut, se sărbătoresc zile comemorative. Când aceste sărbători sunt celebrate de întregi grupuri etnice sau de o întreagă naţiune, ele sunt denumite de obicei zile de sărbătoare.

E greu să-ţi imaginezi o viaţă fără sărbători sau zile de sărbătoare, nu-i aşa? Pare a fi aproape o nevoie fundamentală înnăscută în oameni.

Zilele comemorative, sărbătorile în familii, grupuri etnice şi naţiuni creează, într-un anumit fel, o legătură între trecut şi prezent. Sărbătorirea leagă pe toţi participanţii, cel puţin pe termen scurt, într-o gândire sau comemorare şi acţiune comună, promovând astfel spiritul comunitar. (Abuzul posibil al acestei baze pozitive a sărbătorilor din trecut și din prezent nu face obiectul acestei analize.)

De obicei, oamenii cunosc destul de bine motivul pentru care sărbătoresc, cel puţin în ceea ce priveşte sărbătorile personale sau familiale.

Sărbătorile naţionale sunt, după cum se ştie, legate de evenimente importante din istoria naţiunii, care sunt comemorate. În majoritatea cazurilor, cetăţenii pot explica cel puţin o parte din semnificaţia şi originea acestor sărbători. Cu regret, trebuie să constatăm că, în lumea noastră egoistă, sărbătorile sunt considerate din ce în ce mai mult doar ca zile libere, care sunt folosite ca „concediu suplimentar"

Acest lucru pare să se aplice şi în cazul majorităţii sărbă-

torilor religioase. Câţi oameni cunosc semnificaţia sărbătorilor religioase pe care le respectă? Chiar şi în cazul sărbătorilor importante, precum Crăciunul şi Paştele, puţini ştiu care este originea reală a acestor sărbători. Faptul că rădăcinile acestor zile se află de fapt în păgânism şi nu sunt deloc creştine este descris în prezent şi de ziarele cotidiene în fiecare an înainte de sărbători; dar ce contează, principalul este să avem câteva zile libere, nu-i aşa? Şi, în general, de unde am putea şti care sunt sărbătorile divine corecte din Biblie?

Dar se poate şti! Şi trebuie să se ştie! Isus, apostolii şi primii creştini au sărbătorit cu bucurie aceste zile festive ale lui Dumnezeu. Respectarea acestor sărbători ne lărgeşte orizonturile; este o „extindere a conştiinţei" adevărată şi durabilă, cu un simbolism important. Prin această broşură, dorim, de asemenea, să vă împărtăşim acest mesaj încurajator.

Care este scopul zilelor de sărbătoare?

În reflecţia noastră asupra scopului sărbătorilor personale şi naţionale, am constatat funcţia importantă a sărbătorilor ca legătură între trecut şi prezent. Ei bine, sărbătorile lui Dumnezeu nu leagă doar trecutul şi prezentul, ci trecutul, prezentul şi viitorul.

Oamenii au nevoie de o perspectivă, o viziune care se extinde dincolo de viaţa lor şi de sine, altfel se vor transforma din ce în ce mai mult în egoişti distructivi. Tot ce mai contează apoi este: „Ce avantaje îmi aduce acest lucru acum?" Oamenii fără viziune îşi pierd echilibrul moral, aşa cum se spune în Cartea Proverbelor: „*Fără îndrumare profetică, un popor devine dezlănţuit.*" (**Proverbe 29:18**). Fără perspective de viitor, suntem reduşi la prezentul şi la ziua de azi.

> **18.** Cînd nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frîu; dar ferice de poporul care păzeşte legea!

Mesajul zilelor de sărbătoare ale lui Dumnezeu ne conduce către o „viziune asupra lumii", o perspectivă asupra lumii în care sunt incluse trecutul, prezentul şi viitorul. Aceste

sărbători ne dezvăluie planul lui Dumnezeu, care depăşeşte cu mult viaţa noastră personală şi include întreaga omenire într-un plan de mântuire glorios, care nu exclude pe nimeni.

Cunoaşteţi cu adevărat pe cineva fără să îi cunoaşteţi planurile? Cu siguranţă că nu! Planul lui Dumnezeu pentru noi personal şi pentru întreaga omenire este explicat prin intermediul sărbătorilor. Dacă nu cunoaştem aceste planuri şi nu trăim după ele, nu-L cunoaştem cu adevărat pe Dumnezeu (**1 Ioan 2:3-5**).

> **3.** Şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui.
> **4.** Cine zice: „Îl cunosc", şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos, şi adevărul nu este în el.
> **5.** Dar cine păzeşte Cuvîntul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvîrşită; prin aceasta ştim că sîntem în El.

Probabil că acesta este motivul pentru care concepţiile multor creştini despre destinul omenesc sunt atât de neclare.

Ce revelează zilele de sărbătoare ale lui Dumnezeu?

Oamenii care se iubesc îşi dezvăluie reciproc planurile şi intenţiile. Dumnezeu ne iubeşte. De aceea, El ne dezvăluie planul Său pentru omenire. El doreşte ca noi să fim informaţi despre viitorul nostru şi despre viitorul omenirii.

El ne explică în Cuvântul Său, Biblia, de ce ne-a pus pe acest pământ şi ne revelează destinaţia noastră finală şi cum o putem atinge! Respectarea sărbătorilor lui Dumnezeu oferă cheia pentru înţelegerea acelui „cadru" greu de înţeles, ordinea descrisă de Isaiah Berlin, cu ajutorul căreia existenţa umană capătă un sens. Ţinând aceste zile ne oferă o perspectivă asupra marelui plan al lui Dumnezeu pentru viitorul omenirii.

Într-un mod ingenios, aşa cum numai Dumnezeu poate face, el a „împachetat" mesajul acestui plan măreţ şi atotcuprinzător, pe care îl are pentru omenire, într-un mod memorabil, simplu şi uşor de înţeles, în mesajul zilelor de săr-

bătoare.

Sărbătorile biblice au loc în decursul a trei anotimpuri – în timpul primei recolte de primăvară, a recoltei târzii de primăvară şi a recoltei timpurii de toamnă în ţara biblică Israel. Temele prezentate în aceste zile reflectă recolta spirituală a lui Dumnezeu pentru omenire, aşa cum a fost descrisă de Isus Hristos, referitoare la viaţa veşnică (**Ioan 4:35-38**).

> **35.** Nu ziceţi voi că mai sînt patru luni pînă la seceriş? Iată, Eu vă spun: Ridicaţi-vă ochii, şi priviţi holdele, cari sînt albe acum, gata pentru seceriş.
> **36.** Cine seceră, primeşte o plată, şi strînge roadă pentru viaţa vecinică; pentruca şi cel ce samănă şi celce seceră să se bucure în acelaş timp.
> **37.** Căci în această privinţă, este adevărată zicerea: «Unul samănă, iar altul seceră».
> **38.** Eu v-am trimes să seceraţi acolo unde nu voi v-aţi ostenit; alţii s-au ostenit, şi voi aţi intrat în osteneala lor."

Aceste sărbători servesc ca o amintire eternă, care se repetă în fiecare an, a planului lui Dumnezeu, care prevede viaţa veşnică pentru noi, oamenii încă muritori. În ciuda neputinţei noastre umane, a îndepărtării noastre de calea lui Dumnezeu (adică în ciuda păcatelor noastre), care a dus la separarea de Dumnezeu, la suferinţă şi moarte (Proverbe **14:12**; **16:25**;

> **12.** Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.

> **25.** Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.

Isaia 59:1-8;

> **1.** Nu, mîna Domnului nu este prea scurtă ca să mîntuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă,
> **2.** ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedecă să v-asculte!
> **3.** Căci mînile vă sînt mînjite de sînge, şi degetele de nelegiuiri; buzele voastre spun minciuni, şi limba voastră vorbeşte nelegiuiri.

> **4.** Niciunuia nu-i place dreptatea, niciunul nu se judecă cu dreptate; ei se bizuiesc pe lucruri deşerte şi spun neadevăruri, zămislesc răul, şi nasc nelegiuirea.
> **5.** Clocesc ouă de basilic şi ţes pînze de păianjen. Cine mănîncă din ouăle lor, moare; şi dacă se sparge vreunul, iese o năpîrcă.
> **6.** Pînzele lor nu slujesc la facerea hainelor, şi nu pot să se acopere cu lucrare lor; căci lucrările lor sînt nişte lucrări nelegiuite, şi în mînile lor sînt fapte de sîlnicie.
> **7.** Picioarele lor aleargă spre rău, şi se grăbesc să verse sînge nevinovat; gîndurile lor sînt gînduri nelegiuite, prăpădul şi nimicirea sînt pe drumul lor.
> **8.** Ei nu cunosc calea păcii, şi în căile lor nu este dreptate; apucă pe cărări sucite: oricine umblă pe ele, nu cunoaşte pacea.

Ieremia 10:23),

> **23.** „Ştiu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, cînd umblă, să-şi îndrepte paşii spre ţintă.

Creatorului nostru îşi va duce planul la îndeplinire.

Sărbătorile lui Dumnezeu revelează împlinirea planului Său pentru omenire şi instaurarea Împărăţiei Sale pe pământ. Acesta este Evanghelia (literal: vestea bună) pe care a predicat-o Isus Hristos (**Marcu 1:14-15**).

> **14.** După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea, şi propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu.
> **15.** El zicea: „S-a împlinit vremea, şi Împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă, şi credeţi în Evanghelie."

(Pentru mai multe informaţii despre acest subiect important, consultaţi broşura noastră gratuită **Das Reich Gottes – eine gute Nachricht** = Împărăţia lui Dumnezeu – o veste bună.)

Planul lui Dumnezeu de a oferi omenirii viaţa veşnică a existat „de la începutul lumii" (**Matei 25:34**).

> **34.** Atunci Împăratul va zice celor dela dreapta Lui: «Veniţi binecuvîntaţii Tatălui Meu de moşteniţi Împărăţia, care v-a fost pregătită dela întemeierea lumii.

Sărbătorile revelează omenirii acest plan incredibil. Apostolul Pavel a rezumat acest plan într-un mod minunat, după cum urmează: „Căci Dumnezeu ne-a făcut cunoscut taina voinţei Sale, după planul pe care l-a hotărât mai înainte în Hristos, pentru a-l împlini când va veni timpul, ca să adune în Hristos toate lucrurile, cele din ceruri şi cele de pe pământ. În El am fost numiţi moştenitori, fiind predestinaţi după planul Celui care face toate lucrurile după sfatul voinţei Sale.“ (**Efeseni 1:9-11**).

> **9.** căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuise în Sine însuş,
> **10.** ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-Şi uni iarăş într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, şi cele de pe pământ.
> **11.** În El am fost făcuţi şi moştenitori, fiind rînduiţi mai dinainte, după hotărîrea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale,

Sărbătorile ne ajută să înţelegem acest plan măreţ, aproape incredibil, al lui Dumnezeu, prin care putem deveni cu adevărat poporul Său. Observaţi cum este descris destinul nostru uman în Apocalipsă: *„Iată, cortul lui Dumnezeu este printre oameni! El va locui printre ei, ei vor fi poporul Lui, iar El, Dumnezeu, va fi cu ei, va fi Dumnezeul lor.“* (**Offenbarung 21:3**).

> **3.** Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie, şi zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuş va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.

Pas cu pas, sărbătorile ne arată cum această imagine fantastică va deveni realitate.

În **Leviticul 23** găsim o listă a zilelor de sărbătoare ale lui Dumnezeu. După o discuţie despre sabatul săptămânal, acest capitol descrie sărbători speciale cu nume neobişnuite, precum sărbătoarea Azimelor, Sărbătoarea Săptămânilor şi sărbătoarea Corturilor. Când Dumnezeu a rânduit aceste sărbători, El i-a poruncit lui Moise să precizeze clar că era

vorba despre „sărbătorile Domnului”. ***Nu sunt sărbătorile iudeilor sau ale israeliților, ci „sărbătorile Domnului”***, adică sărbătorile lui Dumnezeu.

Calendarul[a] **sărbătorilor. Sabatul**
23. Domnul i-a zis lui Moise:
2. „Vorbeşte israeliţilor şi spune-le: «Acestea sunt sărbătorile Domnului cu ocazia cărora veţi vesti adunări sfinte; acestea sunt sărbătorile Mele.
3. Să se lucreze şase zile, dar ziua a şaptea este Sabatul, o zi de odihnă însoţită de o adunare sfântă; să nu faceţi nici o lucrare în această zi: să fie Sabatul Domnului în toate locuinţele voastre.

Paştele şi Sărbătoarea Azimilor
4. Celelalte sărbători ale Domnului, cu adunări sfinte, pe care le veţi sărbători la vremea hotărâtă pentru ele sunt următoarele:
5. în a paisprezecea zi a lunii întâi, între cele două seri[b], va fi Paştele Domnului,
6. iar în a cincisprezecea zi a acestei luni va fi Sărbătoarea Azimelor în cinstea Domnului; timp de şapte zile să mâncaţi azime.
7. În prima zi să aveţi o adunare sfântă; să nu faceţi nici o muncă obişnuită.
8. Apoi, timp de şapte zile să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc, iar în ziua a şaptea să aveţi o adunare sfântă; să nu faceţi nici o muncă obişnuită.»“

Sărbătoarea Primelor Roade
9. Domnul i-a mai zis lui Moise:
10. „Spune-le israeliţilor: «Când veţi intra în ţara pe care v-o voi da şi veţi aduna recolta, să aduceţi preotului un snop din primele roade ale secerişului.
11. Să legene snopul înaintea Domnului ca voi să fiţi primiţi; preotul să-l legene la o zi după Sabat.
12. În ziua când veţi legăna snopul, să jertfiţi un miel de un an, fără meteahnă, ca ardere de tot pentru Domnul.
13. Să adăugaţi la el un dar de mâncare din două zecimi dintr-o efă[c] de făină aleasă, amestecată cu ulei, ca jertfă mistuită

de foc de o aromă plăcută Domnului şi o jertfă de băutură de un sfert de hin[d] de vin.
14. Să nu mâncaţi nici pâine, nici spice prăjite, nici boabe, până în ziua aceasta, când veţi aduce această jertfă Dumnezeului vostru: aceasta este o poruncă veşnică pentru toţi urmaşii voştri în toate locurile în care veţi locui.

Sărbătoarea Săptămânilor[e]
15. Din ziua de după Sabat, adică din ziua în care veţi aduce snopul ca jertfă legănată, să număraţi şapte săptămâni întregi.
16. Să număraţi cincizeci de zile până în ziua următoare celui de-al şaptelea Sabat, după care să aduceţi Domnului un nou dar de mâncare.
17. Să aduceţi din locuinţele voastre două pâini ca jertfă legănată; să fie făcute din două zecimi de efă de făină aleasă şi să fie coapte după ce s-a dospit aluatul; acestea sunt cele dintâi roade pentru Domnul.
18. Împreună cu pâinile să aduceţi, ca ardere de tot pentru Domnul, şapte miei de un an, fără meteahnă, un viţel şi doi berbeci; la acestea să adăugaţi darul de mâncare şi jertfele de băutură ca jertfă mistuită de foc de o aromă plăcută Domnului.
19. Să aduceţi şi un ţap ca jertfă pentru păcat şi doi miei de un an ca jertfă de pace[f].
20. Preotul să le legene ca jertfă legănată înaintea Domnului împreună cu pâinea adusă din primele roade şi cu cei doi miei; ele să fie puse deoparte pentru Domnul şi să rămână ale preotului.
21. În aceeaşi zi să vestiţi o adunare sfântă; atunci să nu faceţi nici o muncă obişnuită. Aceasta este o poruncă veşnică pentru voi şi pentru urmaşii voştri în toate locurile în care veţi locui.
22. Când veţi aduna recolta ţării voastre, să nu adunaţi recolta de la marginea ogorului şi să nu strângeţi spicele care vor rămâne după seceriş; lăsaţi-le pentru cel sărac şi pentru străin. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.»"

Sărbătoarea Trâmbiţelor
23. Domnul i-a zis lui Moise:

24 „Spune-le israeliţilor: «În prima zi a lunii a şaptea[g] să aveţi
o zi de odihnă, o adunare sfântă vestită cu sunete de trâmbiţe.
25. Să nu faceţi nici o muncă obişnuită în timpul ei şi să
aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc.»"

Ziua Ispăşirii
26. Domnul i-a zis din nou lui Moise:
27. „În a zecea zi a lunii a şaptea să fie Ziua Ispăşirii. Atunci
să aveţi o adunare sfântă; să vă smeriţi sufletele[h] şi să
aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc.
28. Să nu lucraţi nimic în ziua aceea, căci este Ziua Ispăşirii,
când se face ispăşire pentru voi înaintea Domnului, Dumnezeul
vostru.
29. Acela care nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicit din
poporul său.
30. Pe acela care va lucra ceva în ziua aceea îl voi nimici din
mijlocul poporului său.
31. Să nu lucraţi nimic: este o poruncă veşnică pentru toţi
urmaşii voştri în toate locurile în care veţi locui.
32. Este un Sabat, o zi de odihnă în care să vă smeriţi sufletele;
din seara celei de-a noua zi până în seara următoare să ţineţi
Sabatul."

Sărbătoarea Corturilor[i]
33. Domnul i-a zis lui Moise:
34. „Spune-le israeliţilor: «În a cincisprezecea zi a acestei a
şaptea luni să ţineţi Sărbătoarea Corturilor în cinstea Domnului,
timp de şapte zile.
35. În prima zi să aveţi o adunare sfântă; să nu faceţi nici o
muncă obişnuită în timpul ei.
36. Timp de şapte zile să aduceţi Domnului jertfe mistuite de
foc; în ziua a opta să aveţi o adunare sfântă şi să
aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc. Este o adunare
solemnă[j]; să nu faceţi nici o muncă obişnuită în timpul ei.
37. Acestea sunt sărbătorile Domnului, cu ocazia cărora va
trebui să vestiţi adunări sfinte, pentru a aduce Domnului jertfe
mistuite de foc – arderi de tot şi daruri de mâncare, jertfe şi
jertfe de băutură, fiecare la vremea hotărâtă

> **38.** – în afară de Sabatele dedicate Domnului, în afară de darurile voastre, de toate jurămintele şi de toate darurile voastre de bunăvoie pe care le oferiţi Domnului.
> **39**. În a cincisprezecea zi a lunii a şaptea, după ce aţi adunat roadele ţării, să ţineţi sărbătoarea Domnului, timp de şapte zile; atât prima, cât şi a opta zi să fie o zi de odihnă.
> **40.** În prima zi să luaţi fructe din pomii cei frumoşi[k], ramuri de palmier, crengi de pomi stufoşi şi crengi de sălcii de râu; să vă bucuraţi înaintea Domnului, Dumnezeul vostru, timp de şapte zile.
> **41.** În fiecare an să ţineţi această sărbătoare în cinstea Domnului, timp de şapte zile. Să o ţineţi în luna a şaptea – este o poruncă veşnică pentru toate generaţiile.
> **42**. Să locuiţi în corturi şapte zile; toţi israeliţii să locuiască în corturi,
> **43**. pentru ca urmaşii voştri să ştie că Eu am hotărât ca israeliţii să locuiască în corturi, după ce i-am scos din ţara Egiptului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.»"
> **44.** Şi astfel, Moise le-a spus israeliţilor care sunt sărbătorile Domnului.

Biblia spune că Dumnezeu îi va învăța în cele din urmă pe toți oamenii să respecte aceste zile (**Zaharia 14:16**).

> **16.** Toţi ceice vor mai rămînea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oştirilor, şi să prăznuiască sărbătoarea corturilor.

În această broșură veți descoperi scopul fascinant al fiecăreia dintre aceste sărbători ale lui Dumnezeu și speranța pe care ele o promit omenirii.

Sunt zilele de sărbătoare ale lui Dumnezeu astăzi încă valabile?

Când Dumnezeu începe ceva în lucrarea Sa cu oamenii, aproape întotdeauna începe cu lucruri mărunte. În **Matei 13:32-33**, Isus Hristos a comparat Împărăţia lui Dumnezeu cu un bob de muştar şi cu aluat dospit. Beide Analogien handeln von etwas, das klein ist und sich zu viel Größerem entwickelt.

> **32.** Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate seminţele; dar, după ce a crescut, este mai mare decît zarzavaturile şi se face un copac, aşa că păsările cerului vin şi îşi fac cuiburi în ramurile lui."
> **33.** Le-a spus o altă pildă, şi anume: „Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie şi l-a pus în trei măsuri de făină de grîu, pînă s-a dospit toată plămădeala."

În mod similar, în Vechiul Testament, Dumnezeu a chemat relativ puţini oameni care erau dispuşi să îi urmeze calea.

În istoria timpurie a omenirii erau puţini oameni care se supuneau lui Dumnezeu. Cu toate acestea, primii patriarhi, precum Abel, Enoh şi Noe, au reacţionat pozitiv la revelaţia planului de mântuire al lui Dumnezeu (**Matei 23:35**).

> **35.** ca să vină asupra voastră tot sîngele nevinovat, care a fost vărsat pe pămînt, dela sîngele neprihănitului Abel pînă la sîngele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi omorît între Templu şi altar.

După potopul din vremea lui Noe, Dumnezeu a putut să lucreze cu Avraam şi soţia sa, Sara. **Evrei 11:13** relatează despre oamenii ascultători din acea vreme că „toţi aceştia au murit în credinţă" şi aveau convingerea că vor moşteni viaţa veşnică (versetul 40).

> **13.** În credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut şi le-au urat de bine de departe, mărturisind că sînt străini şi călători pe pământ.
> **40.** pentrucă Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvîrşire fără noi.

Planul lui Dumnezeu, care prevede viaţa veşnică pentru omenire, era deja cunoscut în timpul vieţii acestor primi urmaşi ai lui Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu nu a început odată cu legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu vechiul Israel şi nici odată cu apariţia lui Isus pe pământ. Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, *„încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”.* (**Ioan 3:16**).

> **16.** Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa vecinică.

Exprimarea iubirii lui Dumnezeu, jertfa Fiului Său, a pus bazele planului şi a fost prevăzută înainte de întemeierea lumii (**Matei 25:34**; **1Petru 1:20**). Planul detaliat al zilelor de sărbătoare, dezvăluit abia mai târziu, se bazează pe acest prim pas, pe care Dumnezeu l-a intenţionat încă de la început. Aceste sărbători nu i-au venit lui Dumnezeu în minte abia mai târziu.

> **34.** Atunci Împăratul va zice celor dela dreapta Lui: «Veniţi binecuvîntaţii Tatălui Meu de moşteniţi Împărăţia, care v-a fost pregătită dela întemeierea lumii.

> **20.** El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, şi a fost arătat la sfîrşitul vremurilor pentru voi

Faţă de familia lui Avraam, Dumnezeu a început să reveleze vestea bună a planului Său de mântuire (**Galateni 3:7-8**).

> **7.** Înţelegeţi şi voi dar, că fii ai lui Avraam sînt cei ce au credinţă.
> **8.** Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credinţă, a vestit mai

dinainte lui Avraam această veste bună: **„Toate neamurile vor fi binecuvîntate în tine.“**

Geneza 26:3-4 conţine promisiuni speciale ale lui Dumnezeu către Avraam şi descendenţii săi. Dumnezeu a spus că a făcut aceste promisiuni „pentru că Avraam a ascultat de glasul Meu şi a păzit drepturile, poruncile, instrucţiunile şi legea Mea” (versetul 5).

3. Locuieşte ca străin în ţara aceasta; Eu voi fi cu tine, şi te voi binecuvînta; căci toate ţinuturile acestea ţi le voi da ţie şi seminţei tale, şi voi ţinea jurămîntul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam.“
4. Îţi voi înmulţi sămînţa, ca stelele cerului; voi da seminţei tale toate ţinuturile acestea; şi toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînţa ta, ca răsplată

5. pentrucă Avraam a ascultat de porunca Mea, şi a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orînduirile Mele, şi legile Mele.“

Acesta poate fi motivul pentru care Biblia îl numeşte pe Avraam *„prietenul lui Dumnezeu”* şi *„tatăl… tuturor celor care cred”.* (**Iacov 2:23**; **Romani 4:11**; **Geneza 18:17-19**).

23. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, şi i s-a socotit ca neprihănire“; şi el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu.“

11. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credinţă, cînd era netăiat împrejur. Şi aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor cari cred, măcar că nu sînt tăiaţi împrejur; ca, adică, să li se socotească şi lor neprihănirea aceasta;

17. Scoate afară împreună cu tine toate vieţuitoarele de tot felul care sînt cu tine, atît păsările cît şi vitele şi toate tîrîtoarele care se tîrăsc pe pămînt: să mişune pe pămînt, să crească şi să se înmulţească pe pămînt.“
18. Şi Noe a ieşit afară cu fiii săi, cu nevastă-sa şi cu nevestele fiilor săi.

> **19.** Toate dobitoacele, toate tîrîtoarele, toate păsările, tot ce se mişcă pe pămînt, după soiurile lor, au ieşit din corabie.

O naţiune este separată

Descendenţii lui Avraam au devenit un popor mare şi puternic (**Geneza 18:18**).

> **18.** Căci Avraam va ajunge negreşit un neam mare şi puternic, şi în el vor fi binecuvîntate toate neamurile pămîntului.

Au fost numiţi după Iacov, nepotul lui Avraam, al cărui nume a fost schimbat de Dumnezeu în Israel (**Geneza 32:28**).

> **28.** Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Celce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu şi cu oameni, şi ai fost biruitor."

După stabilirea lor în Egipt, nu a durat mult până când au devenit sclavi (**Exodul 1**).

> *Înmulţirea Israeliţilor în Egipt.*
> **1.** Iată numele fiilor lui Israel, intraţi în Egipt; au intrat cu Iacov fiecare cu familia lui:
> **2.** Ruben, Simeon, Levi, Iuda,
> **3.** Isahar, Zabulon, Beniamin,
> **4.** Dan, Neftali, Gad şi Aşer.
> **5.** Sufletele ieşite din coapsele lui Iacov erau şaptezeci de toate. Iosif era atunci în Egipt.
> **6.** Iosif a murit, şi toţi fraţii lui, şi toată vîrsta aceea de oameni.
> **7.** Fiii lui Israel s-au înmulţit, s-au mărit, au crescut şi au ajuns foarte puternici. Şi s-a umplut ţara de ei.
> *Suferinţele Israeliţilor.*
> **8.** Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif.
> **9.** El a zis poporului său: „Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare şi mai puternic decît noi.
> **10.** Veniţi să ne arătăm dibaci faţă de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întîmpla un război, să se

unească şi el cu vrăjmaşii noştri, să ne bată şi să iasă apoi din ţară."
11. Şi au pus peste ei isprăvnicei, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetăţile Pitom şi Ramses, ca să slujească de hambare lui Faraon.
12. Dar cu cît îl asupreau mai mult, cu atît se înmulţea şi creştea; şi s-au scîrbit de copiii lui Israel.
13. Atunci Egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o aspră robie.
14. Le-au făcut viaţa amară prin lucrări grele de lut şi cărămizi, şi prin tot felul de lucrări depe cîmp: în toate muncile acestea pe cari-i sileau să le facă, erau fără nici un pic de milă.
15. Împăratul Egiptului a poruncit moaşelor Evreilor, numite una Şifra, şi cealaltă Pua,
16. şi le-a zis: „Cînd veţi împlini slujba de moaşe pe lîngă femeile Evreilor, şi le veţi vedea pe scaunul de naştere, dacă este băiat, să-l omorîţi; iar dacă este fată, s-o lăsaţi să trăiască."
17. Dar moaşele s-au temut de Dumnezeu, şi n-au făcut ce le poruncise împăratul Egiptului: ci au lăsat pe copiii de parte bărbătească să trăiască.
18. Împăratul Egiptului a chemat pe moaşe, şi le-a zis: „Pentruce aţi făcut lucrul acesta, şi aţi lăsat pe copiii de parte bărbătească să trăiască?"
19. Moaşele au răspuns lui Faraon: „Pentrucă femeile Evreilor nu sînt ca Egiptencele; ele sînt vînjoase şi nasc înainte de venirea moaşei."
20. Dumnezeu a făcut bine moaşelor; şi poporul s-a înmulţit şi a ajuns foarte mare la număr.
21. Pentrucă moaşele se temuseră de Dumnezeu, Dumnezeu le-a făcut case.
22. Atunci Faraon a dat următoarea poruncă la tot poporul lui: „Să aruncaţi în rîu pe orice băiat care se va naşte, şi să lăsaţi pe toate fetele să trăiască."

Istoria eliberării lor din această robie de către Dumnezeu şi mântuirea poporului său astăzi fac parte din simbolistica strâns legată de sărbătorile lui Dumnezeu.

La momentul potrivit, Dumnezeu a permis să se producă o serie de evenimente care, în legătură cu zilele de sărbătoare,

le-au arătat israeliţilor planul Său de mântuire şi au dus la eliberarea lor din robia Egiptului. Când Moise şi Aaron s-au înfăţişat înaintea lui Faraon, i-au transmis conducătorului egiptean porunca lui Dumnezeu: *„Lasă pe poporul Meu să meargă, ca să-mi ţină ospăţ în pustie”* (**Exodul 5:1**).

> **1.** Moise şi Aaron s-au dus apoi la Faraon, şi i-au zis: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea.“

Moise şi Aaron îi chemaseră deja pe bătrânii lui Israel şi le explicaseră planul lui Dumnezeu pentru eliberarea lor (**Exodul 3:16-18**).

> **16.** Du-te, strînge pe bătrînii lui Israel, şi spune-le: «Mi s-a arătat Domnul, Dumnezeul părinţilor voştri, Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov. El a zis: «V-am văzut, şi am văzut ce vi se face în Egipt,
> **17.** şi am zis: «Vă voi scoate din suferinţa Egiptului, şi vă voi duce în ţara Cananiţilor, Hetiţilor, Amoriţilor, Fereziţilor, Heviţilor şi Iebusiţilor, într-o ţară unde curge lapte şi miere.»
> **18.** Ei vor asculta de glasul tău; şi te vei duce, tu şi bătrînii lui Israel, la împăratul Egiptului, şi îi veţi spune: «Domnul, Dumnezeul Evreilor, s-a întîlnit cu noi. Dă-ne voie să mergem cale de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, Dumnezeului nostru.»

Apoi, Moise şi fratele său Aaron au făcut minuni înaintea poporului (**Exodul 4:29-30**).

> **29.** Moise şi Aaron şi-au văzut de drum, şi au adunat pe toţi bătrînii copiilor lui Israel.
> **30.** Aaron a istorisit toate cuvintele pe cari le spusese Domnul lui Moise; şi Moise a făcut semnele înaintea poporului.

Ca urmare a acestor minuni, israeliţii au crezut că Dumnezeu îi va elibera şi îşi va ţine legământul cu Avraam, aşa cum promisese (Exodul 4:31; **6:4-8**). Ceea ce a urmat a fost primul Pesach/Paşte şi Sărbătoarea Azimelor pentru vechiul Israel.

31. Poporul a crezut. Astfel au aflat că Domnul cercetase pe copiii lui Israel, că le văzuse suferinţa; şi s-au plecat şi s-au aruncat cu faţa la pământ.
4. De asemenea Mi-am încheiat legământul Meu cu ei, ca să le dau ţara Canaan, ţara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini.
5. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe cari-i ţin Egiptenii în robie, şi Mi-am adus aminte de legământul Meu.
6. De aceea spune copiilor lui Israel: «Eu sînt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu cari vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor, şi vă voi scăpa cu braţ întins şi cu mari judecăţi.
7. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru, şi veţi cunoaşte că Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu cari vă apasă Egiptenii.
8. Eu vă voi aduce în ţara, pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpînire; Eu, Domnul."

Secole mai târziu, biserica Noului Testament a ţinut aceleaşi sărbători pentru a comemora eliberarea din păcat prin Isus Hristos. De exemplu, apostolul Pavel le-a scris credincioşilor din biserica din Corint – atât iudeilor, cât şi neamurilor – că trebuie să fie „aluat" sau fără păcat, pentru că aveau un miel pascal, „adică Hristos, care a fost jertfit" (**1 Corinteni 5:7**). În versetul următor, Pavel a scris: „De aceea să sărbătorim această sărbătoare", cu care se referea la aceeaşi sărbătoare pe care Dumnezeu o introdusese cu multe secole în urmă în vechiul Israel.

7. Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sînteţi, fără aluat; căci Hristos, Paştele noastre, a fost jertfit.
8. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimele curăţiei şi adevărului.

Zilele de sărbătoare în Noul Testament

Încă din cea mai fragedă tinereţe, Isus a sărbătorit sărbătorile împreună cu părinţii săi. În **Luca 2:41**, citim: „Şi

părinţii Lui se duceau în fiecare an la Ierusalim pentru Sărbătoarea Pesach/Paştelui."

> **41.** Părinţii lui Isus se duceau la Ierusalim în fiecare an, la praznicul Paştelor.
> **42.** Cînd a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul praznicului.

Următoarele versete îl descriu pe Isus la vârsta de doisprezece ani, când, după această perioadă de sărbătoare, purta o discuţie aprinsă cu câţiva învăţaţi (versetele 42-48).

> **42.** Cînd a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul praznicului.
> **43.** Apoi, după ce au trecut zilele praznicului, pe cînd se întorceau acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim. Părinţii Lui n-au băgat de seamă lucrul acesta.
> **44.** Au crezut că este cu tovarăşii lor de călătorie, şi au mers cale de o zi, şi L-au căutat printre rudele şi cunoscuţii lor.
> **45.** Dar nu L-au găsit, şi s-au întors la Ierusalim să-L caute.
> **46.** După trei zile, L-au găsit în Templu, şezînd în mijlocul învăţătorilor, ascultîndu-i şi punîndu-le întrebări.
> **47.** Toţi cari-L auzeau, rămîneau uimiţi de priceperea şi răspunsurile Lui.
> **48.** Cînd L-au văzut părinţii Lui, au rămas înmărmuriţi; şi mama Lui I-a zis: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat aşa cu noi? Iată că tatăl Tău şi eu Te-am căutat cu îngrijorare."

Apostolul Ioan afirmă că Isus a continuat să ţină sărbătorile anuale şi după ce a ajuns adult (**Ioan 2:23**; **4:45**).

> **23.** Pe cînd era Isus în Ierusalim, la praznicul Paştelor, mulţi au crezut în Numele Lui; căci vedeau semnele pe cari le făcea.

> **45.** Cînd a ajuns în Galilea, a fost primit bine de Galileeni, cari văzuseră tot ce făcuse la Ierusalim în timpul praznicului; căci fuseseră şi ei la praznic.

Într-un exemplu impresionant, Isus şi-a pus în pericol propria siguranţă pentru a sărbători două sărbători, sărbătoarea anuală a corturilor şi a opta zi (**Ioan 7:1-2, 7-10, 14**).

1. După aceea, Isus străbătea Galilea; nu voia să stea în Iudea, pentrucă Iudeii căutau să-L omoare.
2. Şi praznicul Iudeilor, praznicul zis al Corturilor, era aproape.
7. Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăşte, pentrucă mărturisesc despre ea că lucrările ei sînt rele.
8. Suiţi-vă voi la praznicul acesta; Eu încă nu Mă sui la praznicul acesta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea."
9. Dupăce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galilea.
Isus în Ierusalim la praznicul Corturilor.
10. După ce s-au suit fraţii Lui la praznic, S-a suit şi El, dar nu pe faţă, ci cam pe ascuns.
11. Iudeii Îl căutau în timpul praznicului, şi ziceau: „Unde

„Dar în ultima zi a sărbătorii, care era cea mai importantă, Isus s-a ridicat şi a strigat: Cine este însetat, să vină la Mine şi să bea! Cine crede în Mine, după cum spune Scriptura, din trupul lui vor curge râuri de apă vie. El spunea aceasta despre Duhul pe care îl vor primi cei care cred în El. (**Ioan 7:37-39**).

37. Căci în această privinţă, este adevărată zicerea: «Unul samănă, iar altul seceră»
38. Eu v-am trimes să seceraţi acolo unde nu voi v-aţi ostenit; alţii s-au ostenit, şi voi aţi intrat în osteneala lor."
39. Mulţi Samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii, care zicea: „Mi-a spus tot ce am făcut."

Multe biserici, însă, învaţă că apostolul Pavel a schimbat fundamental atitudinea Bisericii faţă de sărbători. Conform acestei opinii, Pavel ar fi învăţat păgânii că nu mai era necesar să respecte zilele de sărbătoare. În ciuda faptului că şi contemporanii lui considerau aparent o parte din scrisorile sale greu de înţeles (**2 Petru 3:15–16**),

15. Să credeţi că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mîntuire, cum v-a scris şi prea iubitul nostru frate Pavel, după înţelepciunea dată lui,
16. ca şi în toate epistolele lui, cînd vorbeşte despre lucrurile acestea. În ele sînt unele lucruri grele de înţeles, pe cari cei neştiutori şi nestatornici le răstîlmăcesc ca şi pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor.

declaraţiile clare ale lui Pavel şi modul său de viaţă contrazic însă ideea că el ar fi anulat şi astfel ar fi abolit sărbătorirea zilelor de sărbătoare.

De exemplu, Pavel le-a scris corintenilor: „Urmaţi exemplul meu, aşa cum eu îl urmez pe Hristos!” (**1 Corinteni 11:1**) şi i-a lăudat pe corinteni pentru că au rămas „credincioşi tradiţiilor”, pe care el i le-a dat (versul 2).

> **1.** Călcaţi pe urmele mele, întrucît şi eu calc pe urmele lui Hristos.
> **2.** Vă laud că în toate privinţele vă aduceţi aminte de mine, şi că ţineţi învăţăturile întocmai cum vi le-am dat.

În acelaşi capitol, el le-a explicat: „Căci eu am primit de la Domnul ceea ce v-am transmis vouă: Domnul Isus, în noaptea în care a fost trădat, a luat pâinea, a mulţumit, a frânt-o şi a spus: „Acesta este trupul Meu, care este dat pentru voi; faceţi aceasta în amintirea Mea” (versetele 23-24).

> **23.** Căci am primit dela Domnul ce v-am învăţat; şi anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o pîne.
> **24.** Şi, după ce a mulţămit lui Dumnezeu, a frînt-o, şi a zis: „Luaţi, mîncaţi; acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea.“

Dacă Pavel nu ar fi respectat zilele de sărbătoare, această instrucţiune adresată iudeilor şi păgânilor din Corint ar fi fost lipsită de sens. Este clar că nu există dovezi care să susţină punctul de vedere conform căruia Pavel ar fi sfătuit pe cineva să nu mai respecte zilele de sărbătoare. O astfel de perspectivă i-ar fi fost de neconceput (**Faptele Apostolilor 24,12-14;**

> **12.** Nu m-au găsit nici în Templu, nici în sinagogi, nici în cetate, stînd de vorbă cu cineva, sau făcînd răscoală de norod.
> **13.** Aşa că n-ar putea dovedi lucrurile de cari mă pîrăsc acum.
> **14.** Îţi mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinţilor mei după Calea, pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege şi în Prooroci,

25,7-8;

> **7.** Cînd a sosit Pavel, Iudeii, cari veniseră dela Ierusalim, l-au înconjurat, şi au adus împotriva lui multe şi grele învinuiri, pe cari nu le puteau dovedi.
> **8.** Pavel a început să se apere, şi a zis: „N-am păcătuit cu nimic, nici împotriva Legii Iudeilor, nici împotriva Templului, nici împotriva Cezarului.“

28,17).

> **17.** După trei zile, Pavel a chemat pe mai marii Iudeilor; şi, cînd s-au adunat, le-a zis: „Fraţilor, fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinţilor noştri, am fost băgat la închisoare în Ierusalim, şi de acolo am fost dat în mînile Romanilor.

Dimpotrivă: relatarea biblică despre activitatea lui Pavel menţionează de mai multe ori sărbătorile ca repere importante în viaţa sa. De exemplu, el le-a spus efesenilor: *„Trebuie să sărbătoresc cu orice preţ sărbătoarea care urmează să aibă loc la Ierusalim”.* **Faptele Apostolilor 18:21**.

> **21.** ci şi-a luat rămas bun dela ei, şi a zis: „Trebuie numaidecît ca sărbătoarea care vine, s-o fac în Ierusalim. Dacă va voi Dumnezeu, mă voi întoarce iarăş la voi.“ Şi a plecat din Efes.

În **Faptele Apostolilor 20:16** şi în **1 Corinteni 16:8** se relatează cum Pavel a ţinut seama de sărbătoarea Cincizecimii în planurile sale de călătorie.

> **16.** Pavel se hotărîse să treacă pe lîngă Efes, fără să se oprească aici, ca să nu peardă vremea în Asia; căci se grăbea ca, dacă-i va fi cu putinţă, să fie în Ierusalim de ziua Cincizecimii.

> **8.** Voi mai rămînea totuş în Efes pînă la Cincizecime

În **Faptele Apostolilor 27:9**, Luca, însoţitorul de călătorie al lui Pavel, menţionează „perioada de post”, referindu-se la Ziua Ispăşirii.

> **9.** Trecuse destul de multă vreme, şi călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentrucă trecuse chiar şi vremea „postului“. De aceea Pavel a înştiinţat pe ceilalţi,

Sărbătorile biblice din Noul Testament

Numele sarbatorii	În Vechiul Testament ordonate	Respectate de Isus Hristos, Apostoli și biserica din Noul Testament
Passah/Paștele	Levitic 23:5	Matei 26:2, 17-19; Marcu 14:12-16; Luca 2:41-42; 22:1, 7-20; Ioan 2:13, 23; 6:4; 13:1-30; 1 Corinteni 11:23-29
Sărbătoarea Azimelor	Levitic 23:6-8	Matei 26:17; Marcu 14:12; Luca 22:1,7 Faptele Apostolilor 20:6; 1 Corinteni 5:6-8
Cinzecimea	Levitic 23:15-22	Fapte 2:1-21; 20:16; 23:15-21 1 Corinteni 16:8
Ziua trompetelor*	Levitic 23:23-25	Matei 24:30–31; 1 Tesaloniceni 4:16–17; Apocalipsa 11:15
Ziua Ispășirii	Levitic 23: 26-32	Faptele Apostolilor 27:9
Sărbătoarea Corturilor	Levitic 23:33-43	Ioan 7:1-2, 8, 10, 14; Faptele Apostolilor 18:21**

* Deşi Ziua trompetelor nu este menţionată în Noul Testament, motivul acestei zile – sunetul trâmbiţelor care anunţă întoarcerea lui Isus Hristos – este menţionat de unii autori ai Noului Testament. Unele dintre aceste versete sunt menţionate în acest tabel.

Expositor's Bible Commentary – (*) afirmă într-un comentariu la Faptele Apostolilor 20:6 că Pavel, care nu a putut sărbători Pesach la Ierusalim, „a rămas la Filipi pentru a sărbători această sărbătoare şi sărbătoarea Azimelor". (Richard N. Longenecker, Zondervan, Grand Rapids, 1981, Volumul 9, pagina 507). În legătură cu **Faptele Apostolilor 20:16**,

> **6.** Iar noi, după zilele praznicului Azimilor, am plecat cu corabia din Filipi, şi, în cinci zile, am ajuns la ei în Troa, unde am stat şapte zile.

> **16.** Pavel se hotărîse să treacă pe lîngă Efes, fără să se oprească aici, ca să nu peardă vremea în Asia; căci se grăbea ca, dacă-i va fi cu putinţă, să fie în Ierusalim de ziua Cincizecimii.

acelaşi comentariu afirmă că Pavel „dorea să fie la Ierusalim în ziua Cincizecimii, a cincizecea zi după Pasah, dacă era posibil". (Seite 510).

Modul său de viaţă ca apostol includea respectarea zilelor de sărbătoare împreună cu comunitatea. Apărând Evanghelia pe care o propovăduia, Pavel a spus că predica aceeaşi Evanghelie pe care o învăţau şi ceilalţi apostoli: „Fie eu sau ei: aşa predicăm şi aşa aţi crezut" (**1 Corinteni 15:11**).

> **11.** Astfel dar, ori eu, ori ei, noi aşa propovăduim, şi voi aşa aţi crezut.

Pavel şi ceilalţi apostoli au învăţat în mod consecvent obligaţia creştină de a urma exemplul lui Isus Hristos în toate lucrurile. Spre sfârşitul secolului I, apostolul Ioan a rezumat acest mesaj după cum urmează: „Cine spune că rămâne în El, trebuie să trăiască aşa cum a trăit El." (**1 Ioan 2:6**).

> **6.** Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus.

Iudeii şi creştinii păgâni respectau zilele de sărbătoare. („**Coloseni 2, versetul 16** arată că creştinii păgâni respectau zilele de sărbătoare").

> **16.** Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat,

Nu există niciun indiciu biblic care să dovedească faptul că „sărbătorile Domnului” ar fi fost abolite în Noul Testament sau ar trebui considerate inutile. Mesajul sărbătorilor este încă valabil. De aceea, aceste zile continuă să fie importante pentru noi. Relatarea biblică ne arată că practica Bisericii Primive era să respecte aceste sărbători date de Dumnezeu, dintre care prima este Pesach.

Studiul fiecărei sărbători în parte vă va arăta, de asemenea, cât de mare ar fi pierderea pentru noi dacă nu am respecta aceste sărbători.

Pesach: De ce a murit Isus Hristos?

Majoritatea oamenilor din ţările industrializate occidentale cunosc afirmaţia că Isus a murit pentru păcatele noastre. Dar ce înseamnă asta cu adevărat? De ce a fost necesară moartea lui? Ce rol are jertfa lui Hristos în planul lui Dumnezeu pentru omenire? Cum se reflectă moartea lui Isus în sărbătorile sfinte ale lui Dumnezeu? În acest capitol despre Pesach din Noul Testament, vom răspunde la aceste întrebări importante.

Jertfa lui Isus este evenimentul central din planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Isus s-a numit „Fiul omului" şi a descris moartea Sa iminentă astfel: „Şi cum Moise a înălţat şarpele în deşert, tot aşa trebuie să fie înălţat Fiul omului, pentru ca toţi cei care cred în El să aibă viaţa veşnică. Căci Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (**Ioan 3:14-16**).

> **14.** Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului,
> **15.** pentruca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa vecinică.
> **16.** Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa vecinică.

În acest Cuvântul lui Isus vedem că sacrificiul său, ca

mesaj central al Pesach, a fost cea mai înaltă expresie a iubirii pentru omenire. Acest eveniment important a pus bazele sărbătorilor care au urmat şi reprezintă cel mai important pas în planul lui Dumnezeu.

Chiar înainte de Pesach, care a dus la moartea sa, Isus a spus: „Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta . . . Iar eu, când voi fi înălţat de pe pământ, îi voi atrage pe toţi la mine.“ (**Ioan 12:27, 32**).

> **27.** Acum sufletul Meu este tulburat. Şi ce voi zice?_ Tată, izbăveşte-Mă din ceasul acesta?_ Dar tocmai pentru aceasta am venit pînă la ceasul acesta!
>
> **2.** Şi după ce voi fi înălţat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toţi oamenii.“

Acest eveniment – crucificarea – a avut loc în a 14-a zi a primei luni din calendarul lui Dumnezeu. Era aceeaşi zi în care erau sacrificaţi mieii de Pesach (**Leviticul 23:5**).

> **5.** În luna întîia, în a patrusprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor fi Paştele Domnului.

Mai târziu, Pavel le-a scris corintenilor: „Căci şi noi avem un miel pascal, care este Hristos, care a fost jertfit” (**1 Corinteni 5:7).**

> **7.** Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum şi sînteți, fără aluat; căci Hristos, Paştele noastre, a fost jertfit.

Să vedem acum instrucţiunile lui Dumnezeu cu privire la Pesach şi semnificaţia acestuia. Astfel putem înţelege de ce Dumnezeu aşteaptă de la noi să continuăm să respectăm Pesach.

Instrucţiunile lui Dumnezeu pentru Pesach

Dumnezeu a vorbit prin Moise către faraon: „Lasă poporul meu să plece, ca să-mi ţină o sărbătoare în deşert“(**Exodul 5:1**).

> **1.** Moise şi Aaron s-au dus apoi la Faraon, şi i-au zis: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea."

Printr-o serie de plăgi, Dumnezeu şi-a revelat puterea sa măreaţă şi i-a eliberat pe israeliţi din sclavia din Egipt. După nouă plăgi, Dumnezeu a dat poporului Israel instrucţiuni speciale cu privire la cea de-a zecea plagă, care urma să vină în curând, şi la măsurile pe care fiecare familie israelită trebuia să le ia pentru a fi ferită de această ultimă plagă îngrozitoare.

Dumnezeu a spus că fiecare familie israelită trebuie să aleagă, în a zecea zi a primei luni, un miel sau un ţap, din care familia să mănânce (**Exodul 12:3**).

> **3.** Vorbiţi întregei adunări a lui Israel, şi spuneţi-i: «În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă.

Acesta trebuie să fie un animal mascul de un an, fără defecte. În seara zilei de 14 a lunii israeliţii trebuiau să sacrifice aceste animale şi să ungă cu sângele lor tocile uşilor caselor lor. Prin semnul sângelui de la intrarea în casele lor, primul născut din fiecare familie israelită era protejat. Dumnezeu a trecut pe lângă casele lor, de unde şi numele acestei sărbători (în ebraică înseamnă Pesach „a trece").

Dumnezeu le-a spus israeliţilor că această zi ar trebui să fie pentru ei o zi de comemorare: „Să consideraţi această zi ca zi de comemorare şi trebuie să-l sărbătoriţi ca pe o sărbătoare pentru DOMNUL, voi şi toţi descendenţii voştri, ca ordine veşnică"(**versetul 14**).

> **14.** Şi pomenirea acestei zile s-o păstraţi, şi s-o prăznuiţi printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiţi ca o lege vecinică pentru urmaşii voştri.

În cărţile ulterioare ale Bibliei se explică faptul că mielul din sărbătoarea anuală a Pesach îl reprezenta pe Hristos. În **1 Corinteni 5:7**,

> **7.** Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sînteţi, fără aluat; căci Hristos, Paştele noastre, a fost jertfit.

Pavel l-a numit pe Hristos „mielul nostru de Pesach”. Ioan a consemnat afirmaţia lui Ioan Botezătorul, potrivit căreia Isus este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (**Ioan 1:29**).

> **29.** A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, şi a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!

Animalul masculin fără cusur îl reprezenta pe Isus Hristos ca jertfă de ispăşire perfectă şi fără păcat pentru păcatele noastre. În **Evrei 9, versetele 11–12**, citim: „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare … El nu a intrat în sfântul locaş prin sângele ţapilor sau al viţeilor, ci prin propriul său sânge, odată pentru totdeauna, şi a dobândit o răscumpărare veşnică.“

> **11.** Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvîrşit, care nu este făcut de mîni, adică nu este din zidirea aceasta;
> **12.** şi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfînt, nu cu sînge de ţapi şi de viţei, ci cu însuş sîngele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică.

Isus Hristos ne-a răscumpărat cu sângele Său, jertfindu-Şi viaţa ca mielul nostru pascal, pentru ca Dumnezeu să ne poată ierta păcatele.

De ce a murit Isus Hristos? Mântuitorul nostru a trebuit să moară pentru că numai aşa putea Dumnezeu să ne ierte păcatele. Biblia ne spune că păcatul este încălcarea legii divine a iubirii (**1 Ioan 3:4**).

> **4.** Oricine face păcat, face şi fărădelege; şi păcatul este fărădelege.

Toţi am păcătuit şi suntem lipsiţi de slava lui Dumnezeu (**Romani 3:23**).

> **23.** Căci toţi au păcătuit, şi sînt lipsiţi de slava lui Dumnezeu.

Fiecare dintre noi merită pedeapsa cu moartea pentru neascultarea noastră, căci, conform legii divine, pedeapsa pentru păcat este moartea (**Romani 5:12**; 6:23).

> **12.** De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit...

> **23.** Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru.

S-ar putea pune întrebarea: Ce este atât de grav în păcat, încât sistemul juridic al lui Dumnezeu prevede pedeapsa cu moartea pentru acesta? Păcatul, adică încălcarea legilor lui Dumnezeu, este una dintre cauzele fundamentale ale tuturor suferințelor din această lume. Învățătura lui Dumnezeu, Legea Sa, este sfântă, dreaptă și bună (**Romani 7:12**)

> **12.** Aşa că Legea, negreşit, este sfîntă, şi porunca este sfîntă, dreaptă şi bună.

și ne arată calea cea bună. Într-un fel, aceasta întruchipează valorile absolute ale lui Dumnezeu. A le respinge, adică a păcătui, reprezintă, în acest sens, și o jignire adusă lui Dumnezeu. Prin păcat ne facem rău nouă înșine – și, în anumite circumstanțe, și altor oameni – și distrugem relația noastră cu Dumnezeu, Creatorul nostru (**Isaia 59:2**).

> **2.** ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedecă să v-asculte!

Pavel a explicat că iubirea lui Isus Hristos constă în disponibilitatea Sa de a-Și da viața pentru noi (**Romani 5:6-8**).

> **6.** Căci, pe cînd eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiţi.
> **7.** Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară.
> **8.** Dar Dumnezeu Îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi.

Toți oamenii ar fi condamnați la moartea veșnică dacă pedeapsa pentru păcatele noastre nu ar fi fost plătită. Hristos,

care a dus o viaţă desăvârşită ca Mielul neîntinat al lui Dumnezeu, a murit în locul nostru.

Într-adevăr, moartea sa a fost singura jertfă de ispăşire posibilă pentru noi. Jertfa Sa a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre. El a murit în locul nostru, pentru ca noi să putem avea parte de viaţa veşnică alături de El. Acum nu mai avem voie să trăim după propriile noastre concepţii. Noi suntem poporul răscumpărat al lui Dumnezeu, proprietatea Lui cumpărată (**1 Corinteni 6:19-20**).

> **19.** Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt, care locuieşte în voi, şi pe care L-aţi primit dela Dumnezeu? Şi că voi nu sînteţi ai voştri?
> **20.** Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, cari sînt ale lui Dumnezeu.

Isus şi apostolul Pavel au arătat clar că Pesach trebuie să fie sărbătorit ca o sărbătoare creştină. Însuşi Isus a fost cel care a introdus noile simboluri şi practici ale Pesach, pentru a le învăţa creştinilor adevăruri importante despre planul de mântuire al lui Dumnezeu. Pesach din Vechiul Testament a fost un precursor al crucificării ulterioare a lui Hristos. Pesach din Noul Testament este o comemorare a acelei răstigniri.

Prin sărbătorirea Pesach, noi vestim „*moartea Domnului, până va veni El*” (**1 Corinteni 11:26**).

> **26.** Pentrucă, oridecîteori mîncaţi din pînea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, pînă va veni El.

Să analizăm acum poruncile lui Hristos referitoare la sărbătoarea Pesach, pentru a desluşi lecţiile importante pe care le conţin pentru noi.

O lecție de umilință și de disponibilitate în slujire

Apostolul Ioan a descris evenimentele din ultima seară a lui Isus Hristos petrecută alături de ucenicii Săi: „Înainte de sărbătoarea Pesach, Isus a ştiut că i-a sosit ceasul să plece din

această lume către Tatăl; şi, aşa cum îi iubise pe ai Săi care erau în lume, aşa i-a iubit până la capăt. Şi la cină . . . s-a ridicat de la masă, şi-a scos haina de deasupra, a luat un şorţ şi şi l-a legat în jurul taliei. Apoi a turnat apă într-un lighean, a început să spele picioarele ucenicilor şi le-a şters cu şorţul cu care era încins" (**Ioan 13:1–5**).

> **1.** Înainte de praznicul Paştelor, Isus, ca Cel care ştia că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl şi fiindcă iubea pe ai Săi, cari erau în lume, i-a iubit pînă la capăt.
> **2.** În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gîndul să-L vîndă,
> **3.** Isus, fiindcă ştia că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mîni, că dela Dumnezeu a venit şi la Dumnezeu Se duce,
> **4.** S-a sculat dela masă, S-a desbrăcat de hainele Lui, a luat un ştergar, şi S-a încins cu el.
> **5.** Apoi a turnat apă într-un lighean şi a început să spele picioarele ucenicilor, şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins.

Spălarea picioarelor unui oaspete era, de obicei, sarcina celui mai de rang inferior dintre slujitori. În primul secol, aceasta era o manifestare a ospitalităţii. În loc să-i ceară unui slujitor să arate această atenţie faţă de oaspeţii săi, Isus a îndeplinit personal această sarcină cu umilinţă, pentru a da o lecţie spirituală importantă. În Evanghelia după Ioan se spune: „*După ce le-a spălat picioarele, şi-a luat hainele, s-a aşezat din nou şi le-a vorbit: Ştiţi voi ce v-am făcut eu vouă? Voi mă numiţi Maestru şi Domn şi aveţi dreptate să-mi spuneţi aşa, căci eu sunt chiar acela. Dacă Eu, Domnul şi Învăţătorul vostru, v-am spălat picioarele, şi voi trebuie să vă spălaţi picioarele unii altora*" (**Versetele 12-14**).

> **12.** Dupăce le-a spălat picioarele, Şi-a luat hainele, S-a aşezat iarăş la masă şi le-a zis: „Înţelegeţi voi ce v-am făcut Eu?
> **13.** Voi Mă numiţi «Învăţătorul şi Domnul», şi bine ziceţi, căci sînt.
> **14.** Deci, dacă Eu, Domnul şi Învăţătorul vostru, v-am spălat picioarele, şi voi sînteţi datori să vă spălaţi picioarele unii altora.

Prin spălarea picioarelor, Isus le-a lăsat ucenicilor săi o amintire de neuitat la importanța slujirii cu umilință față de semenii noștri. Spălarea picioarelor a întărit o lecție anterioară pe care le-o dăduse ucenicilor săi și prin care îi avertizase să nu dorească să domine asupra altor oameni: „Știți că conducătorii își asupresc popoarele, iar cei puternici le fac rău. „Nu trebuie să fie așa între voi; ci cine vrea să fie mare printre voi, să fie slujitorul vostru; și cine vrea să fie cel dintâi printre voi, să fie robul vostru, așa cum Fiul Omului n-a venit să fie slujit, ci să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți" (**Matei 20:25-28**).

> **25.** Isus i-a chemat, şi le-a zis: „Ştiţi că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, şi mai marii lor le poruncesc cu stăpînire.
> **26.** Între voi să nu fie aşa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru;
> **27.** şi oricare va vrea să fie cel dintîi între voi, să vă fie rob.
> **28.** Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi."

Gestul simplu al spălării picioarelor ne oferă o lecție importantă legată de semnificația Pesach: *„V-am dat un exemplu, pentru ca voi să faceți așa cum v-am arătat eu"* (**Ioan 13:15**).

> **15.** Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu.

Câți creștini din zilele noastre respectă această îndrumare simplă de a spăla picioarele celorlalți de Paște și de a demonstra astfel, prin acest gest, spiritul de slujire din viața lor? Ca proprietate răscumpărată a lui Dumnezeu, viața noastră trebuie să fie dedicată slujirii lui Dumnezeu și a semenilor noștri.

Pâinea: simbol al Trupului lui Hristos

În timpul mesei, după spălarea picioarelor, Isus a spus că unul dintre ucenicii Săi îl va trăda în curând (Matei 26:21–25).

21. Pe cînd mîncau, El a zis: „Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde."
22. Ei s-au întristat foarte mult, şi au început să-I zică unul după altul: „Nu cumva sînt eu, Doamne?"
23. Drept răspuns, El le-a zis: „Cel ce a întins cu Mine mîna în blid, acela Mă va vinde.
24. Negreşit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vîndut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!"
25. Iuda, vînzătorul, a luat cuvîntul, şi I-a zis: „Nu cumva sînt eu, Învăţătorule?" „Da", i-a răspuns Isus, „tu eşti!"

Observaţi **versetul 26**: „Pe când mâncau, Isus a luat pâinea, a mulţumit, a frânt-o, a dat-o ucenicilor şi a zis: "*Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu.*"

26. Pe cînd mîncau ei, Isus a luat o pîne; şi după ce a binecuvîntat, a frînt-o, şi a dat-o ucenicilor, zicînd: „Luaţi, mîncaţi; acesta este trupul Meu."

Trupul lui Hristos a devenit o jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre, pentru că suntem „sfinţiţi o dată pentru totdeauna prin jertfa trupului lui Isus Hristos. Şi fiecare preot stă acolo zi de zi, îşi îndeplineşte slujba şi adesea aduce aceleaşi jertfe, care totuşi nu pot îndepărta păcatele. Acesta însă a adus o jertfă pentru păcate . . . Căci, printr-o singură jertfă, El i-a desăvârşit pentru totdeauna pe cei care urmează să fie sfinţiţi" (**Evrei 10:10-14**).

10. Prin această „voie" am fost sfinţiţi noi, şi anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna.
11. Şi, pe cînd orice preot face slujba în fiecare zi, şi aduce de multe ori aceleaşi jertfe, cari niciodată nu pot şterge păcatele,
12. El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu,
13. şi aşteaptă de acum ca vrăjmaşii Lui să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor Lui.
14. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrşiţi pentru totdeauna pe cei ce sînt sfinţiţi.

Dumnezeu ne iartă păcatele prin jertfa lui Iisus Hristos şi ne „sfinţeşte” – ne izolează – cu scopul sfânt al ascultării faţă de El.

Decizia noastră de a sărbători Pesach reflectă convingerea noastră că Isus „prin jertfa Sa” a înlăturat pedeapsa păcatului (**Evrei 9:26**).

> **26.** fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii; pe cînd acum, la sfîrşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa.

El a acceptat să sufere o moarte chinuitoare pentru noi. În acest sens, Hristos a luat asupra Sa şi suferinţa spirituală şi cea fizică cauzată de păcat.

Petru a scris despre suferinţa lui Isus, „Cel care ne-a purtat păcatele în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcat, să trăim pentru neprihănire. Prin rănile Lui aţi fost voi vindecaţi“ (**1 Petru 2:24**).

> **2.** şi, ca nişte prunci născuţi de curînd, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentruca prin el să creşteţi spre mîntuire,

Isaia a profeţit suferinţa lui Isus pentru noi: „Cu adevărat, El a purtat bolile noastre şi a luat asupra Sa durerile noastre. Dar noi L-am considerat unul chinuit, lovit şi torturat de Dumnezeu. Dar El a fost rănit pentru fărădelegile noastre şi zdrobit pentru păcatele noastre. Pedeapsa a căzut asupra lui, ca noi să avem pace, şi prin rănile lui am fost vindecaţi“ (**Isaia 53:4-5).**

> **4.** Totuş, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, şi smerit.
> **5.** Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui sîntem tămăduiţi.

Matei 8, versetele 16–17, descrie cum Isus a vindecat mulţi oameni:

> **16.** Seara, au adus la Isus pe mulţi îndrăciţi. El, prin cuvîntul Lui, a scos din ei duhurile necurate, şi a tămăduit pe toţi

bolnavii,
17. ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: „El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat boalele noastre.“

Prin vindecările supranaturale, Isus a demonstrat că era Mesia cel promis. Pe lângă mila Sa, astfel de vindecări dovedeau puterea lui Isus de a ierta păcatele (**Matei 9:2–6**).

2. Şi iată că I-au adus un slăbănog, care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credinţa, şi a zis slăbănogului: „Îndrăzneşte, fiule! Păcatele îţi sînt iertate!“
3. Şi iată că, unii din cărturari au zis în ei înşişi: „Omul acesta huleşte!“
4. Isus, care le cunoştea gîndurile, a zis: „Pentruce aveţi gînduri rele în inimile voastre?“
5. Căci ce este mai lesne? A zice: „Iertate îţi sînt păcatele“, sau a zice: „Scoală-te şi umblă?“
6. Dar, ca să ştiţi că Fiul omului are putere pe pămînt să ierte păcatele, - „Scoală-te“, a zis El slăbănogului, „ridică-ţi patul, şi du-te acasă.“

Păcatul provoacă suferinţă! Mântuirea, făcută posibilă prin jertfa deplină a lui Hristos, cuprinde întreaga persoană şi va duce, în cele din urmă, la eliberarea de suferinţele spirituale, emoţionale şi fizice, care este rezultatul păcatelor noastre.

Prin iertarea păcatelor noastre, Isus ne-a oferit posibilitatea de a obţine viaţa veşnică. „Eu sunt Pâinea Vieţii“, a spus El. *„Părinţii voştri au mâncat mana în deşert şi au murit. Acesta este pâinea care vine din cer, pentru ca cel ce o mănâncă să nu moară. Eu sunt Pâinea vie care a coborât din cer. Cine mănâncă din această pâine va trăi veşnic. Iar această pâine este trupul meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii.“* (**Ioan 6:48-51**).

48. Eu sînt Pînea vieţii.
49. Părinţii voştri au mîncat mană în pustie, şi au murit.
50. Pînea, care se pogoară din cer, este de aşa fel, ca cineva să mănînce din ea, şi să nu moară.
51. Eu sînt Pînea vie, care s-a pogorît din cer. Dacă mănîncă

cineva din pînea aceasta, va trăi în veac; şi pînea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii."

O relație care duce la un nou mod de viață

Pâinea de Pesach ne amintește de legătura strânsă dintre creştini şi Iisus Hristos. În **Romani 6, versetele 1–6**,

1. Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulţească harul?
2. Nicidecum! Noi, cari am murit faţă de păcat, cum să mai trăim în păcat?
3. Nu ştiţi că toţi cîţi am fost botezaţi în Isus Hristos, am fost botezaţi în moartea Lui?
4. Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentruca, după cum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă.
5. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.
6. Ştim bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentruca trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului;

Pavel ne arată că, după ce am fost uniți cu Hristos prin moartea simbolică a botezului, nu mai trebuie să slujim păcatului. În schimb, trebuie să ducem o viață nouă. Mâncarea pâinii de Pesach simbolizează hotărârea noastră de a-L lăsa pe Hristos să trăiască în noi.

În **Galateni 2, versetul 20**, Pavel descrie această unire cu Hristos: *„Eu trăiesc, dar nu mai sunt eu cel care trăiește, ci Hristos trăiește în mine. Căci ceea ce trăiesc acum în trup, trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine."*

20. Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuş pentru mine.

Pavel a înțeles că scopul vieții sale nu mai era acela de a-și pune în practică propriile idei. Relația sa cu Iisus Hristos devenise extrem de importantă pentru el.

Apostolul Ioan ne explică ce așteaptă Isus de la noi: „Și astfel ne dăm seama că îl cunoaștem, dacă îi respectăm poruncile . . . „Cine spune că rămâne în El, să trăiască așa cum a trăit El” (**1 Ioan 2:3, 6**).

> **3.** Şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui.
>
> **6.** Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus.

Pâinea de Pesach ne ajută să înțelegem mai profund că Iisus Hristos, adevărata *„Pâine a Vieții”*, trebuie să trăiască în noi și să ne dea puterea de a duce un nou mod de viață. Dumnezeu ne iartă păcatele pentru a ne sfinți – pentru a ne pune deoparte/sorteze pentru un scop sfânt și pentru a ne răscumpăra cu un preț deosebit. Acum suntem proprietatea lui Dumnezeu, pentru ca El să-Și poată împlini planul în noi.

Semnificația vinului de Pesach

De ce le-a oferit Iisus ucenicilor Săi să bea vin ca simbol al sângelui Său în timpul sărbătorii Pesach? Ce simbolizează vinul?

Matei descrie această dispoziție: *„Și a luat paharul și, după ce a mulțumit, le-a dat, zicând: «Beți din el toți; acesta este sângele Meu, sângele legământului, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun: De acum înainte nu voi mai bea din acest rod al viței de vie până în ziua în care îl voi bea din nou împreună cu voi în Împărăția Tatălui Meu”* (**Matei 26:27–29**).

> **27.** Apoi a luat un pahar, şi, după ce a mulţămit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicînd: „Beţi toţi din el;
> **28.** căci acesta este sîngele Meu, sîngele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor.

> **29.** Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi nou în Împărăţia Tatălui Meu."

Ce ne învaţă această simbolistică? În primul rând, Isus ştia că băutul vinului, ca simbol al sângelui Său vărsat, ne-ar fi adâncit în conştiinţă faptul că moartea Sa reprezintă iertarea păcatelor noastre: „De fiecare dată când beţi din el, faceţi-o în memoria mea" (**1 Corinteni 11:25**).

> **25.** Tot astfel, după cină, a luat paharul, şi a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sîngele Meu; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecîte ori veţi bea din el."

Isus ne iubeşte „şi ne-a răscumpărat de păcatele noastre cu sângele Său"(**Apocalipsa 1:5).**

> **5.** şi din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întîi născut din morţi, Domnul împăraţilor pământului! A Lui, care ne iubeşte, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sîngele Său,

Prin sângele vărsat al lui Isus Dumnezeu ne iartă păcatele (**1. Ioan 1:7**).

> **7.** Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuş este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat.

Mulţi oameni înţeleg că Dumnezeu ne iartă păcatele prin sângele lui Isus Hristos, dar nu toată lumea înţelege cum se întâmplă acest lucru. Pavel a explicat că „aproape totul se curăţă cu sânge, potrivit Legii, şi fără vărsare de sânge nu există iertare" (**Evrei 9:22**).

> **22.** Şi, după Lege, aproape totul este curăţit cu sînge; şi fără vărsare de sînge, nu este iertare.

În Vechiul Testament, Dumnezeu le-a poruncit preoţilor leviti să săvârşească anumite rituri de curăţire şi ispăşire, care se realizau prin sângele animalelor jertfite, astfel încât jertfa lui Hristos era prezentată ca o jertfă de ispăşire desăvârşită. Dumnezeu a poruncit poporului Israel să respecte acest sistem temporar de curăţire rituală de păcate (**Evrei 9:9-10**).

> **9.** Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, cînd se aduc daruri şi jertfe, cari nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvîrşirea cerută de cugetul lui.
> **10.** Ele sînt doar nişte porunci pămînteşti, date, ca toate cele privitoare la mîncări, băuturi şi felurite spălături, pînă la o vreme de îndreptare.

Jertfele de animale asociate cu acest sistem erau un simbol al viitoarei jertfe de ispăşire definitive aduse de Iisus Hristos, care a plătit odată pentru totdeauna pedeapsa pentru toate păcatele.

Biblia ne învaţă că viaţa se află în sânge (**Geneza 9:4**).

> **4.** Numai carne cu viaţa ei, adică sîngele ei, să nu mîncaţi.

În cazul unei pierderi de sânge semnificative, persoana respectivă moare. Prin urmare, vărsarea de sânge poate fi o ispăşire pentru păcat, deoarece păcatul aduce moartea (**Leviticul 17:11**).

> **11.** Căci viaţa (Sau: sufletul.) trupului este în sînge. Vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească de ispăşire pentru sufletele noastre, căci prin viaţa din el face sîngele ispăşire.

La răstignire, Isus a sângerat până la moarte (**Luca 22:20**; **Isaia 53:12**).

> **20.** Tot astfel, dupăce au mîncat, a luat paharul, şi li l-a dat, zicînd: „Acest pahar este legămîntul cel nou, făcut în sîngele Meu, care se varsă pentru voi.

> **12.** De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, şi va împărţi prada cu cei puternici, pentrucă S-a dat pe Sine însuş la moarte, şi a fost pus în numărul celor fărădelege, pentrucă a purtat păcatele multora şi S-a rugat pentru cei vinovaţi.

El şi-a vărsat sângele şi a murit pentru păcatele omenirii.

Când bem vinul în cadrul sărbătorii de Pesach, trebuie să reflectăm cu atenţie la semnificaţia lui. Această mică porţie de vin reprezintă sângele lui Isus, pe care trupul său muribund l-a vărsat pentru a ispăşi păcatele noastre (**Efeseni 1:7**).

> **7.** În El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său,

Iertarea păcatelor presupune şi eliberarea de moartea veşnică.

Sângele lui Isus nu numai că ne ispăşeşte păcatele, ci face posibilă şi iertarea vinovăţiei noastre. În **Evrei 9, versetele 13–14**, jertfa fizică a unui animal este comparată cu sângele lui Hristos: „Căci dacă sângele ţapilor şi al taurilor şi cenuşa vacii, prin stropire, sfinţesc pe cei necurati, astfel încât să fie curaţi în exterior, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care S-a adus pe Sine ca jertfă fără cusur lui Dumnezeu prin Duhul cel veşnic, ne va curăţi conştiinţa de faptele moarte, pentru a sluji Dumnezeului cel viu!“

> **13.** Căci dacă sîngele taurilor şi al ţapilor şi cenuşa unei vaci, stropită peste cei întinaţi, îi sfinţeşte şi le aduce curăţirea trupului,
> **14.** cu cît mai mult sîngele lui Hristos, care, prin Duhul cel vecinic, S-a adus pe Sine însuş jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăţi cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului cel viu!

Cuvântul *„conştiinţă”* provine din cuvântul latin *„conscientia"*, care înseamnă *„a fi conştient de vină”*. Conştiinţa noastră reprezintă percepţia noastră asupra binelui şi răului.

Faptul că bem vinul la Pesach din Noul Testament este o expresie a credinţei noastre că Dumnezeu ne-a iertat cu adevărat. Suntem eliberaţi de păcat şi de vină (**Ioan 3:17–18**),

> **17.** Dumnezeu, în adevăr, n-a trimes pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mîntuită prin El.
> **18.** Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentrucă n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

iar inimile noastre sunt „eliberate de conştiinţa încărcată” (**Evrei 10:22**).

> **22.** să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău, şi cu trupul spălat cu o apă curată.

Trăim o viaţă nouă cu o conştiinţă curată (**Romani 6:14**).

> **14.** Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentrucă nu sînteţi supt Lege, ci supt har.

Există însă oameni care încă se simt vinovaţi după ce şi-au mărturisit păcatul. Deşi conştiinţa noastră ar trebui să ne dea dovada păcatului atunci când încălcăm din nou legea, nu trebuie să ne mai condamnăm pentru păcatele pe care Dumnezeu le-a iertat deja. În schimb, trebuie să avem încredere deplină în eliberarea noastră de orice vină, pe care Dumnezeu ne-a făcut-o posibilă (**1 Ioan 1:9**; **3:19-20**).

> **9.** Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire.

> **19.** Prin aceasta vom cunoaşte că sîntem din adevăr, şi ne vom linişti inimile înaintea Lui,
> **20.** ori în ce ne osîndeşte inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decît inima noastră, şi cunoaşte toate lucrurile.

Accesul la tată

Sângele vărsat al lui Hristos ne permite să avem acces la tronul Tatălui nostru ceresc. În cadrul Vechiului Legământ, numai marele preot avea voie să pătrundă în partea din spate a Cortului Întâlnirii, cunoscută sub numele de Sfânta Sfintelor (**Evrei 9:6-10**).

> **6.** Şi după ce au fost întocmite astfel lucrurile acestea, preoţii cari fac slujbele, intră totdeauna în partea dintîi a cortului.
> **7.** Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an, şi nu fără sînge, pe care îl aduce pentru sine însuş şi pentru păcatele din neştiinţă ale norodului.
> **8.** Prin aceasta, Duhul Sfînt arăta că drumul în Locul prea sfînt, nu era încă deschis cîtă vreme sta în picioare cortul dintîi.
> **9.** Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, cînd se aduc daruri şi jertfe, cari nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvîrşirea cerută de cugetul lui.

> **10.** Ele sînt doar nişte porunci pămînteşti, date, ca toate cele privitoare la mîncări, băuturi şi felurite spălături, pînă la o vreme de îndreptare.

„Tronul îndurării” care se afla acolo simboliza tronul lui Dumnezeu. **Leviticul 16** descrie ceremonia care avea loc în fiecare an în Ziua Ispăşirii, o altă sărbătoare. În acea zi, marele preot a luat sângele unui ţap şi l-a stropit pe tronul harului, pentru ca israeliţii să fie curăţiţi simbolic de toate păcatele lor (**versetele 15-16**).

> **15.** Şi tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legămînt nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite supt legămîntul dintîi, cei ce au fost chemaţi, să capete vecinica moştenire, care le-a fost făgăduită.
> **16.** În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut.

Deoarece sângele lui Hristos ispăşeşte păcatul şi ne curăţă înaintea lui Dumnezeu, putem avea acces direct la Tatăl (**Evrei 9:24**).

> **24.** Căci Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mînă omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

În calitate de Marele nostru Preot, Isus a intrat în Locul Preasfânt cu propriul Său sânge (**Evrei 9:11-12**).

> **11.** Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvîrşit, care nu este făcut de mîni, adică nu este din zidirea aceasta;
> **12.** şi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfînt, nu cu sînge de ţapi şi de viţei, ci cu însuş sîngele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică.

Acum putem să ne înfăţişăm înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, fără ezitare sau teamă de respingere, ci cu încredere şi siguranţă (**Evrei 10:19-22**).

19. Astfel dar, fraţilor, fiindcă prin sîngele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfînt,
20. pe calea cea nouă şi vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său: -
21. şi fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu,
22. să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău, şi cu trupul spălat cu o apă curată.

Evrei 4:16 descrie atitudinea cu care putem să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu: „De aceea, să ne apropiem cu îndrăzneală de scaunul de har, ca să primim îndurare şi să găsim milă atunci când avem nevoie de ajutor.“

16. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentruca să fim ajutaţi la vreme de nevoie.

Isus Hristos ne face posibilă această relaţie strânsă cu Tatăl nostru ceresc.

Legământul nostru cu Dumnezeu

Sângele lui Hristos mărturiseşte, de asemenea, despre un legământ sau o înţelegere pe care El a încheiat-o. Când Isus a introdus vinul pentru Pesach din Noul Testament, le-a poruncit ucenicilor să-l bea spunând cuvintele: „Acesta este sângele legământului meu“ (**Matei 26:27-28**).

27. Apoi a luat un pahar, şi, după ce a mulţămit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicînd: „Beţi toţi din el;
28. căci acesta este sîngele Meu, sîngele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor.

De ce se numeşte acest vin „Sângele Legământului”? În Epistola către Evrei se explică faptul că Dumnezeu poruncise vechiului Israel să respecte Vechiul Legământ. După ce israeliţii şi-au manifestat disponibilitatea de a se supune, legământul a intrat în vigoare printr-o ceremonie de stropire

cu sânge. Autorii biblici numesc aceasta „sângele legământului” (**Evrei 9:18–20**; Exodul 24:3–8).

> **18.** De aceea şi întîiul legământ n-a fost sfinţit fără sînge.
> **19.** Şi într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sînge de viţei şi de ţapi, cu apă, lînă stacojie şi isop, a stropit cartea şi tot norodul,
> **20.** şi a zis: „Acesta este sîngele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi.“

> **3.** Isahar, Zabulon, Beniamin,
> **4.** Dan, Neftali, Gad şi Aşer.
> **5.** Sufletele ieşite din coapsele lui Iacov erau şaptezeci de toate. Iosif era atunci în Egipt.
> **6.** Iosif a murit, şi toţi fraţii lui, şi toată vîrsta aceea de oameni.
> **7.** Fiii lui Israel s-au înmulţit, s-au mărit, au crescut şi au ajuns foarte puternici. Şi s-a umplut ţara de ei.
> **8.** Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif.

Trebuie să înţelegem că pocăinţa, botezul şi acceptarea jertfei lui Hristos – împreună cu credinţa în promisiunea Sa de a ne ierta păcatele – constituie un legământ cu Dumnezeu. Prin acceptarea jertfei lui Hristos pentru iertarea păcatelor, intrăm într-un legământ cu Dumnezeul Universului. Condiţiile acestui legământ sunt absolute, deoarece a fost pecetluit cu sângele vărsat al lui Isus Hristos (**Evrei 9:11–12, 15**).

> **11.** Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvîrşit, care nu este făcut de mîni, adică nu este din zidirea aceasta;
> **12.** şi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfînt, nu cu sînge de ţapi şi de viţei, ci cu însuş sîngele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică.

> **15.** Şi tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite supt legămîntul dintîi, cei ce au fost chemaţi, să capete vecinica moştenire, care le-a fost făgăduită.

Această legătură se reînnoieşte în fiecare an, când sărbătorim

Pesach. Prin acest legământ, pe care îl primim cu recunoştinţă şi în care putem avea încredere deplină (**Evrei 6:17–20**), Dumnezeu ne dăruieşte viaţa veşnică.

> **17.** Deaceea şi Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moştenitorilor făgăduinţei nestrămutarea hotărîrii Lui, a venit cu un jurămînt;
> **18.** pentruca, prin două lucruri cari nu se pot schimba, şi în cari este cu neputinţă ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte,
> **19.** pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare şi neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntrul Templului,
> **20.** unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, cînd a fost făcut „Mare Preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec".

Care sunt condiţiile acestui legământ? „„Acesta este legământul pe care vreau să-l închei cu voi după aceste zile", spune El: Voi pune Legea Mea în inima lor şi o voi scrie în mintea lor; şi nu-Mi voi mai aminti de păcatele şi de nelegiuirile lor" (**Evrei 10:16-17**).

> **16.** „Iată legămîntul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor, şi le voi scrie în mintea lor",
> **17.** adaugă: „Şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor."

Vechiul Israel nu avea atitudinea interioară necesară pentru a putea respecta cu fidelitate poruncile lui Dumnezeu (**Deuteronom 5:29**).

> **29.** O! de ar rămînea ei cu aceeaş inimă ca să se teamă de Mine şi să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiţi pe vecie, ei şi copiii lor !
> **30.** Du-te de spune-le: „Întoarceţi-vă în corturile voastre."

În Noul Legământ, Dumnezeu ne scrie Legea Sa în inimă şi în minte. Aceste legi nu trebuie confundate cu cele privind purificarea fizică, care făceau parte dintr-un sistem de jertfe,

purificări şi slujbe în templu. Legile sfinte şi drepte sunt cele care definesc comportamentul corect faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele nostru (**Romani 7:12**)

> **12.** Aşa că Legea, negreşit, este sfîntă, şi porunca este sfîntă, dreaptă şi bună.

şi care duc la viaţa veşnică (**Matei 19:17**).

> **17.** El i-a răspuns: „Dece mă întrebi: «Ce bine?» Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viaţă, păzeşte poruncile."

Vinul de Pesscha simbolizează acest legământ, confirmat prin sângele lui Isus Hristos şi pe care l-am acceptat prin botez.

Sărbătorite anual în Biserica Primară

Noul Testament descrie creştinii din Biserica primară şi modul în care aceştia sărbătoreau sărbătorile anuale ale lui Dumnezeu la datele stabilite de El. Biserica primară sărbătorea zilele de sărbătoare la datele stabilite. De exemplu, Faptele Apostolilor consemnează modul în care urmaşii lui Isus s-au întâlnit pentru a sărbători Cincizecimea: „Şi când a venit ziua Cincizecimii, erau toţi împreună într-un singur loc" (**Faptele Apostolilor 2:1**).

> **1.** În ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaş loc.

Citatul din **1 Corinteni 11, versetul 26** – „Căci de câte ori mâncaţi din această pâine şi beţi din acest pahar" – înseamnă pur şi simplu că membrii Bisericii, prin sărbătorirea anuală a Pesach în ziua stabilită pentru aceasta, „vestesc moartea Domnului până va veni El".

> **26.** Pentrucă, oridecîteori mîncaţi din pînea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, pînă va veni El.

Nu înseamnă să faci asta „cât mai des posibil" (zilnic, săptămânal, trimestrial etc.).

Biblia prescrie sărbătorirea anuală a Pesach, iar istoria consemnează această sărbătoare anuală ca o tradiţie a Bisericii primare. În amintirea morţii lui Isus, Pesach trebuie

sărbătorită anual şi nu atunci când sau de câte ori doreşte cineva. Şi celelalte sărbători ar trebui să se respecte o dată pe an. Nici Isus Hristos, nici apostolii nu au învăţat că ar trebui să modificăm data sau frecvenţa celebrării vreunei sărbători a lui Dumnezeu.

Urmând exemplul lui Isus şi al apostolilor, toţi cei botezaţi (**Exod 12:43–45**;

> **43.** Domnul a zis lui Moise şi lui Aaron: „Iată porunca privitoare
> la Paşte: niciun străin să nu mănînce din ele.
> **44.** Să tai împrejur pe orice rob cumpărat cu bani, şi apoi să
> mănînce din ele.
> **45.** Veneticul şi simbriaşul să nu mănînce.

Coloseni 2:11–12)

> **11.** În El aţi fost tăiaţi împrejur, nu cu o tăiere împrejur, făcută
> de mînă, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în desbrăcarea de
> trupul poftelor firii noastre pămînteşti,
> **12.** fiind îngropaţi împreună cu El, prin botez, şi înviaţi în El şi
> împreună cu El, prin credinţa în puterea lui Dumnezeu, care L-
> a înviat din morţi.

trebuie să sărbătorească Pesach în seara zilei a paisprezecea a lunii întâi (Abib sau Nisan) conform calendarului ebraic (**Calendarul creaţiei**)

La ultima sa cină de Pesach cu ucenicii săi, Iisus a explicat că această sărbătoare are şi o semnificaţie importantă pentru viitor. În **Matei 26, versetul 29**, El le-a spus: „De acum înainte nu voi mai bea din acest rod al viţei de vie până în ziua în care îl voi bea din nou împreună cu voi în Împărăţia Tatălui meu.“

> **29.** Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al
> viţei, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi nou în Împărăţia Tatălui
> Meu.“

Sărbătorirea anuală a Pesach ne aminteşte de Dumnezeu ca cel care iartă păcatele şi ne dăruieşte viaţa veşnică în Împărăţia Sa prin jertfa lui Isus Hristos, Pesach nostru. Această celebrare este o omagiere a eforturilor neîncetate ale Creatorului nostru pentru mântuirea omenirii.

Sărbătoarea Azimelor: lepădarea păcatului

Imediat după Pesach are loc o sărbătoare care reprezintă următorul pas în împlinirea marelui plan al lui Dumnezeu. Cum reuşim să evităm păcatul şi să trăim o viaţă nouă, după ce Dumnezeu ne-a iertat păcatele prin jertfa lui Hristos? Cum ar trebui să trăim noi, ca popor mântuit al lui Dumnezeu? Răspunsurile la aceste întrebări le găsim în simbolistica remarcabilă a sărbătorii Azimelor.

Când Dumnezeu a eliberat poporul Israel din sclavia Egiptului, El i-a spus poporului Său: „Timp de şapte zile să mâncaţi pâine nedospită“ (**Exodul 12:15). În versetul 39** se spune mai departe: „Şi au copt pâini nedospite din aluatul crud pe care l-au adus din Egipt; pentru că nu era dospit, pentru că au fost alungaţi din Egipt şi nu au mai putut rămâne şi nu îşi pregătiseră provizii pentru drum.“

> **15.** Timp de şapte zile, veţi mînca azimi. Din cea dintîi zi veţi scoate aluatul din casele voastre: căci oricine va mînca pîne dospită, din ziua întîi pînă în ziua a şaptea, va fi nimicit din Israel.

> **39.** Cu plămădeala, pe care o luaseră din Egipt şi care nu se dospise încă, au făcut turte fără aluat; căci fuseseră izgoniţi de Egipteni, fără să mai poată zăbovi, şi fără să-şi ia merinde cu ei.

Procesul de fermentare, în care aluatul de maia fermentează o pâine întreagă, necesită timp. În timpul pregătirilor pentru plecarea din Egipt, israeliţii nu au avut

timp să coacă pâine dospită. De aceea, ei coceau şi mâncau pâine plată şi nedospită. Această situaţie a continuat timp de o săptămână. Dumnezeu a numit această perioadă Sărbătoarea Azimelor (**Leviticul 23:6**)

> **6.** Şi în a cinsprezecea zi a lunii acesteia, va fi sărbătoarea azimilor în cinstea Domnului; şapte zile să mîncaţi azimi.

sau Zilele Azimelor (**Faptele Apostolilor 12:3**).

> **3.** Cînd a văzut că lucrul acesta place Iudeilor, a mai pus mîna şi pe Petru. - Erau zilele praznicului Azimilor.

Când Isus a trăit pe acest pământ sub înfăţişare omenească, a sărbătorit această sărbătoare de şapte zile. El a sărbătorit această sărbătoare atât în copilărie (**Luca 2:41**),

> **41.** Părinţii lui Isus se duceau la Ierusalim în fiecare an, la praznicul Paştelor.

cât şi la maturitate (**Matei 26:17**).

> **17.** În ziua dintîi a praznicului Azimilor, ucenicii au venit la Isus, şi I-au zis: „Unde vrei să-Ţi pregătim să mănînci Paştele?"

Şi Biserica primară sărbătorea această sărbătoare, urmând exemplul lui Hristos, pe care iudeii o numeau uneori şi Pesach, printre altele, deoarece Pesach şi Zilele Azimelor se succedau imediat una după alta.

Pentru clarificare, trebuie menţionat că respectarea acestei sărbători nu înseamnă că, în cele şapte zile, doar pâinea trebuie să fie nedospită. De asemenea, nici produsele de panificaţie şi nici celelalte preparate nu trebuie să conţină aluat fermentat sau alţi agenţi de dospire.

Primele îndrumări şi învăţăturile lui Hristos

Dumnezeu a dat primele porunci referitoare la această sărbătoare atunci când israeliţii se pregăteau să iasă din Egipt: „Să păstraţi această zi ca o zi de pomenire şi să o sărbătoriţi ca o sărbătoare în cinstea DOMNULUI, voi şi toţi urmaşii voştri, ca o tradiţie veşnică. Timp de şapte zile să mâncaţi pâine

nedospită. Încă din prima zi trebuie să scoateţi aluatul dospit din casele voastre. Oricine mănâncă pâine dospită, din prima până în a şaptea zi, va fi nimicit din Israel. În prima zi va fi o adunare sfântă, iar în a şaptea va fi, de asemenea, o adunare sfântă. Nu veţi face nicio muncă; doar ceea ce fiecare are nevoie pentru hrană, numai atât aveţi voie să vă pregătiţi“ (**Exodul 12:14–16**).

> **14.** Şi pomenirea acestei zile s-o păstraţi, şi s-o prăznuiţi printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiţi ca o lege vecinică pentru urmaşii voştri.
> **15.** Timp de şapte zile, veţi mînca azimi. Din cea dintîi zi veţi scoate aluatul din casele voastre: căci oricine va mînca pîne dospită, din ziua întîi pînă în ziua a şaptea, va fi nimicit din Israel.
> **16.** În ziua dintîi veţi avea o adunare de sărbătoare sfîntă; şi în ziua a şaptea, veţi avea o adunare de sărbătoare sfîntă. Să nu faceţi nici o muncă în zilele acelea; veţi putea numai să pregătiţi mîncarea fiecărui ins.

La sărbătoarea anuală ulterioară, israeliţii trebuiau să comemoreze eliberarea de către Dumnezeu a strămoşilor lor din Egipt. Creatorul le-a poruncit: „Respectaţi porunca azimelor. Căci tocmai în această zi v-am scos pe voi din ţara Egiptului” (**versetul 17**).

> **17.** Să ţineţi sărbătoarea azimilor, căci chiar în ziua aceea voi scoate oştile voastre din ţara Egiptului; **să ţineţi ziua aceea ca o lege vecinică pentru urmaşii voştri**.

Exodul din Egipt rămâne unul dintre motivele pentru care trebuie să sărbătorim această sărbătoare astăzi, căci aşa cum Dumnezeu a izbăvit vechiul Israel din sclavia propriu-zisă, tot aşa ne eliberează El astăzi de sclavia păcatului.

Să analizăm acum învăţătura lui Isus Hristos referitoare la aluatul dospit, care a extins semnificaţia acestei sărbători. Evangheliile relatează despre două minuni ale lui Isus, în care mii de oameni au fost hrăniţi cu doar câteva pâini şi peşti. După una dintre aceste minuni, ucenicii săi au uitat să ia pâine cu ei atunci când şi-au continuat călătoria de-a lungul

Mării Galileei. Isus le-a spus: „Luaţi seama şi păziţi-vă de aluatul fariseilor şi al saducheilor!“ Ucenicii au crezut că Isus se referea la faptul că uitaseră să ia pâine. El, însă, a văzut în aceasta o ocazie de a-i învăța despre simbolistica aluatului dospit. Isus i-a întrebat: „De ce nu înțelegeți că nu v-am vorbit despre pâine? Păziți-vă mai degrabă de aluatul fariseilor și al saducheilor! Atunci au înțeles că El nu le spusese să se ferească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor și a saducheilor” (**Matei 16:5-12).**

> **5.** Ucenicii trecuseră de cealaltă parte, şi uitaseră să ia pîni.
> **6.** Isus le-a zis: „Luaţi seama şi păziţi-vă de aluatul Fariseilor şi al Saducheilor.“
> **7.** Ucenicii se gîndeau în ei, şi ziceau: „Ne zice aşa pentrucă n-am luat pîni!“
> **8.** Isus, care cunoştea lucrul acesta, le-a zis: „Puţin credincioşilor, pentruce vă gîndiţi că n-aţi luat pîni?
> **9.** Tot nu înţelegeţi? Şi nici nu vă mai aduceţi aminte de cele cinci pîni pentru cei cinci mii de oameni, şi cîte coşuri aţi ridicat?
> **10.** Nici de cele şapte pîni pentru cei patru mii de oameni, şi cîte coşniţe aţi ridicat?
> **11.** Cum nu înţelegeţi că nu v-am spus de pîni? Ci v-am spus să vă păziţi de aluatul Fariseilor şi al Saducheilor?“
> **12.** Atunci au înţeles ei că nu le zisese să se păzească de aluatul pînii, ci de învăţătura Fariseilor şi a Saducheilor.

Printre conducătorii religioși din vremea lui Hristos se aflau unii care păreau drepți în aparență, dar în secret se comportau păcătos. Isus le-a cunoscut inimile. Poate că au impresionat pe alții, dar Isus le-a spus: „„În interior sunteți plini de ipocrizie și nedreptate” (**Matei 23:28**).

> **28.** Tot aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi neprihăniţi oamenilor, dar pe dinlăuntru sînteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege.

Erau plini de aluat dospit „spiritual”.

Cele șapte zile ale Azimelor ne reamintesc că, cu ajutorul lui Dumnezeu, putem învinge orice fel de păcat – reprezentat în timpul sărbătorii de alimente fermentate – trebuie să le evităm și să le eliminăm din viața noastră.

Importanța neîntreruptă a acestor zile

În timpul unei sărbători a Azimelor, aproximativ 25 de ani mai târziu, apostolul Pavel a predicat aceleaşi învăţături spirituale precum Isus Hristos, comparând păcatul cu aluatul dospit. Când a mustrat biserica din Corint pentru diviziunile, invidia şi toleranţa faţă de păcatele sexuale, el a scris: „Lăudăroşenia voastră nu este bună. Nu ştiţi că puţin aluat dospit dospeşte toată plămădeala? De aceea, îndepărtaţi aluatul vechi, ca să fiţi un aluat nou, aşa cum sunteţi fără drojdie. Căci şi noi avem un Miel pascal, şi anume pe Hristos, care a fost jertfit. De aceea, să sărbătorim această sărbătoare nu cu aluatul vechi, nici cu aluatul răutăţii şi al nelegiuirii, ci cu aluatul fără drojdie al sincerităţii şi al adevărului“ (1 Corinteni 5:6-8).

> *Hristos - Mielul nostru de Paşte.*
> **6.** Nu vă lăudaţi bine. Nu ştiţi că puţin aluat dospeşte toată plămădeala?
> **7.** Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sînteţi, fără aluat; căci Hristos, Paştele noastre, a fost jertfit.
> **8.** Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimele curăţiei şi adevărului.

Biserica din Corint a sărbătorit, evident, Sărbătoarea Azimelor, aşa cum s-a referit Pavel la ea de mai multe ori. Pavel a legat înţelegerea lor despre respectarea fizică a acestei sărbători (îndepărtarea drojdiei din casele lor) de îndemnul de a celebra această sărbătoare cu o înţelegere adecvată a semnificaţiei sale spirituale.

Îndepărtarea aluatului dospit din casele noastre ne aminteşte, timp de şapte zile, să recunoaştem, să îndepărtăm şi să evităm păcatul prin rugăciune şi cu ajutorul şi puterea lui Dumnezeu. De aceea, Sărbătoarea Azimelor este un moment de autoexaminare. Ar trebui să reflectăm asupra atitudinii noastre şi a comportamentului nostru şi să-I cerem lui Dumnezeu ajutorul pentru a ne da seama de neajunsurile noastre şi a le depăşi.

Pavel a abordat această reflecţie extrem de necesară atun-

ci când a scris bisericii din Corint: „Verificaţi voi înşivă dacă sunteţi în credinţă; examinaţi-vă pe voi înşivă! Sau nu vă daţi seama că Isus Hristos este în voi? Dacă nu, înseamnă că sunteţi incompetenţi“ (2 Corinteni 13:5).

> **5.** Pe voi înşivă încercaţi-vă dacă sînteţi în credinţă. Pe voi înşivă cercaţi-vă. Nu recunoaşteţi voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sînteţi lepădaţi.

Pavel explică semnificaţia expresiei „Isus Hristos în voi” în Galateni 2, versetele 19-20:

> **19.** Căci eu, prin Lege, am murit faţă de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.
> **20.** Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuş pentru mine.

Aceste șapte zile de autoexaminare se dovedesc a fi extrem de valoroase, deoarece ne ajută să ne dedicăm mai bine viaţa lui Dumnezeu şi lui Isus Hristos. Această sărbătoare de o săptămână simbolizează şi victoria noastră asupra păcatului. În acelaşi mod în care Dumnezeu i-a eliberat pe israeliţii din vechime din sclavia Egiptului, tot aşa ne eliberează şi pe noi de robia păcatului (Romani 6:12-18).

> **12.** Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, şi să nu mai ascultaţi de poftele lui.
> **13.** Să nu mai daţi în stăpînirea păcatului mădulările voastre, ca nişte unelte ale nelegiuirii; ci daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu, ca vii, din morţi cum eraţi; şi daţi lui Dumnezeu mădulările voastre, ca pe nişte unelte ale neprihănirii.
> **14.** Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentrucă nu sînteţi supt Lege, ci supt har.
> **15.** Ce urmează de aici? Să păcătuim pentrucă nu mai sîntem supt Lege ci supt har? Nicidecum.

16. Nu ştiţi că, dacă vă daţi robi cuiva, ca să-l ascultaţi, sînteţi robii aceluia de care ascultaţi, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?
17. Dar mulţămiri fie aduse lui Dumnezeu, pentrucă, după ce aţi fost robi ai păcatului, aţi ascultat acum din inimă de dreptarul învăţăturii, pe care aţi primit-o.
18. Şi prin chiar faptul că aţi fost izbăviţi de subt păcat, v-aţi făcut robi ai neprihănirii.

Aplicarea învățăturilor spirituale

Noi învățăm din experiență. Sărbătorile lui Dumnezeu nu sunt doar un simplu cult. Adesea învăţăm lecţii spirituale prin acţiuni fizice. „Curățarea" locuinţelor noastre ne reaminteşte de necesitatea de a fi vigilenţi faţă de gândurile şi faptele păcătoase, pentru a le putea evita. Sporii de drojdie se găsesc chiar şi în aer, astfel încât, dacă aluatul stă suficient de mult timp într-o încăpere caldă, începe să fermenteze. Dumnezeu ştie că, în ciuda celor mai bune intenţii ale noastre, continuăm să păcătuim.

La mulţi ani după convertirea sa, Pavel a descris puternica înclinaţie a omului către păcat: „Deci, găsesc că, măcar că vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Căci, în fiinţa mea, mă desfătez în Legea lui Dumnezeu, dar văd o altă lege lucrând în mădularele mele, care se luptă împotriva legii minţii mele şi mă ţine prizonierul legii păcatului, care lucrează în mădularele mele. Nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup al morţii? Slavă lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru! Aşadar, cu mintea slujesc legii lui Dumnezeu, iar cu trupul slujesc legii păcatului." (**Romani 7:21-25**)

21. Găsesc dar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine.
22. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu;
23. dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, şi mă ţine rob legii păca-

> tului, care este în mădularele mele.
> **24.** O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? ...
> **25.** Mulţămiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru! ... Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului.

Pavel ştia că viaţa este o luptă împotriva păcatului. Biblia menţionează păcatul, „care ne înconjoară mereu“ (**Evrei 12:1**).

> **1.** Şi noi, dar, fiindcă sîntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice pedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte.

Fiecare dintre noi are propria responsabilitate în lupta pentru înfrângerea păcatului; trebuie să facem ceva în acest sens. Dar problema păcatului este atât de adânc înrădăcinată în natura noastră umană, încât propriile noastre forţe nu sunt suficiente. Pavel le-a explicat acest lucru filipenilor: „Aşadar, dragii mei... faceţi tot posibilul să ajungeţi la mântuire, cu teamă şi cutremur. „Căci Dumnezeu este cel care lucrează în voi atât voinţa, cât şi înfăptuirea, după bunul Său plac” (**Filipeni 2:12-13**).

> **12.** Astfel dar, prea iubiţilor, după cum totdeauna aţi fost ascultători, duceţi pînă la capăt mîntuirea voastră, cu frică şi cutremur, nu numai cînd sînt eu de faţă, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea.
> **13.** Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea.

Respectarea Zilelor Azimelor ne ajută, de asemenea, să înţelegem că avem nevoie de ajutorul lui Isus Hristos pentru a ne depăşi slăbiciunile. Jertfa de Pesach a lui Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, este fundamentul planului de mântuire al lui Dumnezeu pentru omenire. Isus Hristos a plătit pedeapsa pentru toate păcatele, deschizând astfel calea pentru eliberarea noastră din robia păcatului.

Exodul spiritual din Egiptul nostru, ţara păcatului, simbolizat de Sărbătoarea Azimelor, nu ar fi fost posibil fără

această temelie, așa cum poporul Israel nu ar fi scăpat din Egipt fără sângele mielului de Pesach.

Timp de patruzeci de ani au rătăcit în cerc prin deșert, „*înaintea porților*” Egiptului, pentru că lipsea ceva. Acest lucru ni se va explica în capitolul următor prin intermediul celei de-a treia sărbători a lui Dumnezeu.

Şavuot (Rusaliile): primele roade ale recoltei lui Dumnezeu

În revelarea planului Său de mântuire pentru omenire, reprezentat de sărbătorile Sale, Dumnezeu a folosit şi anotimpurile recoltei din Orientul Mijlociu pentru o mai bună înţelegere (**Leviticul 23:9-16;**

> **9.** Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis:
> **10.** „Vorbeşte copiilor lui Israel, şi spune-le:
> «Cînd veţi intra în ţara pe care v-o dau, şi cînd veţi secera sămănăturile, să aduceţi preotului un snop, ca pîrgă a secerişului vostru.
> **11.** El să legene snopul într-o parte şi într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte şi într-alta, a doua zi după Sabat.
> **12.** În ziua cînd veţi legăna snopul, să aduceţi, ca ardere de tot Domnului, un miel de un an fără cusur;
> **13.** să adăugaţi la el două zecimi de efă din floarea făinii, frămîntată cu untdelemn, ca dar de mîncare mistuit de foc, de un miros plăcut Domnului; şi să aduceţi o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin.
> **14.** Să nu mîncaţi nici pîne, nici spice prăjite sau pisate, pînă în ziua aceasta, cînd veţi aduce un dar de mîncare Dumnezeului vostru. Aceasta este o lege vecinică pentru urmaşii voştri, în toate locurile în cari veţi locui.

> **15.** De a doua zi după Sabat, din ziua cînd veţi aduce snopul ca să fie legănat într-o parte şi într-alta, să număraţi şapte săptămîni întregi.
> **16.** Să număraţi cincizeci de zile pînă în ziua care vine după al şaptelea Sabat; şi atunci să aduceţi Domnului un nou dar de mîncare.

Exodul 23:14-16).

> **14.** De trei ori pe an, să prăznuieşti sărbători în cinstea Mea.
> **15.** Să ţii sărbătoarea azimilor; timp de şapte zile, la vremea hotărîtă, în luna spicelor, să mănînci azimi, cum ţi-am poruncit; căci în luna aceasta ai ieşit din Egipt; şi să nu vii cu mînile goale înaintea Mea.
> **16.** Să ţii sărbătoarea secerişului, a celor dintîi roade din munca ta, din ceeace vei sămăna pe cîmp; şi să ţii sărbătoarea strîngerii roadelor, la sfîrşitul anului, cînd vei strînge depe cîmp rodul muncii tale.

Așa cum oamenii adunau recolta în timpul acestor trei sărbători, sărbătorile lui Dumnezeu ne arată cum Dumnezeu „seceră" oamenii pentru viața veșnică în Împărăția Sa.

Semnificaţia sărbătorilor este armonizată. Împreună, ele ilustrează în mod progresiv modul în care se desfășoară planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru fiecare om în parte și pentru întreaga omenire. Este un plan fascinant și unic.

Am văzut deja cum Pesach reprezintă jertfa lui Hristos pentru ca păcatele noastre să fie iertate. De asemenea, am văzut cum Zilele Azimelor ne învață că trebuie să înlăturăm și să evităm păcatul - fie în gând, fie în faptă. Următoarea sărbătoare, **Şavuot**/Cincizecimea/Rusaliile, se bazează pe această temelie importantă.

Această sărbătoare este cunoscută sub diferite denumiri, care derivă din semnificaţia sa şi din perioada anului în care este celebrată. Fiind „**Sărbătoarea Recoltelor**" (**Exod 23,16**),

> **16.** Să ţii sărbătoarea secerişului, a celor dintîi roade din munca ta, din ceeace vei sămăna pe cîmp; şi să ţii sărbătoarea strîngerii roadelor, la sfîrşitul anului, cînd vei strînge depe cîmp rodul muncii tale.

aceasta simbolizează prima recoltă sau primele roade (**Numeri 28:26**),

> **26.** În ziua celor dintîi roade, cînd veţi aduce Domnului un dar de mîncare, la sărbătoarea încheierii săptămînilor (Cincizecimea), să aveţi o adunare sfîntă; să nu faceţi nici o lucrare de slugă în ea.

care erau aduse cu ocazia recoltei de cereale din primăvară în vechiul Israel (Exod 23,16).

Se mai numeşte şi „**Sărbătoarea Săptămânilor**” (**Exodul 34:22).**

> **22.** Să ţii sărbătoarea săptămînilor, a celor dintîi roade dinsecerişul grîului, şi sărbătoarea strîngerii roadelor la sfîrşitul anului.

Acest nume provine de la cele şapte săptămâni plus o zi (în total 50 de zile) care se numără pentru a stabili data la care trebuie sărbătorită această sărbătoare (**Leviticul 23:16**).

> **16.** Să număraţi cincizeci de zile pînă în ziua care vine după al şaptelea Sabat; şi atunci să aduceţi Domnului un nou dar de mîncare.

În Noul Testament, care a fost redactat în limba greacă, această sărbătoare este cunoscută sub numele de Rusalii (pentekostos în textul original), ceea ce înseamnă „**a cincizecea [zi]”** (Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words, Cuvântul cheie „Pentecost”).

În rândul iudeilor, denumirea cea mai comună pentru această sărbătoare este Sărbătoarea Săptămânii, „**Şavuot**” în ebraică. Cu ocazia acestei sărbători, mulţi iudei comemorează, conform tradiţiei lor, unul dintre cele mai importante evenimente din istorie, şi anume revelarea Legii lui Dumnezeu pe Muntele Sinai.

Şavuot nu este însă doar un simbol al revelării Legii. El ne arată, prin minunea măreaţă care a avut loc în Biserica primară în prima zi de Şavuot/Rusalii, cum putem împlini scopul spiritual al legilor lui Dumnezeu.

Darul de Șavuot/Rusalii: Duhul Sfânt

Dumnezeu a ales primul Șavuot după Învierea lui Isus Hristos pentru a revărsa Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, asupra a 120 de credincioși (**Faptele Apostolilor 1,15**):

> **15.** În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraţilor, - numărul celor adunaţi laolaltă era de aproape o sută douăzeci, - şi a zis:

„Când a venit ziua Cincizecimii, se aflau toţi împreună în acelaşi loc. Deodată s-a auzit din cer un zgomot ca de vânt puternic, care a umplut toată casa în care se aflau. „Şi li s-au arătat limbi ca de foc, care s-au aşezat pe fiecare dintre ei; şi toţi au fost umpluţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească” (**Faptele Apostolilor 2:1-4**).

> **1.** În ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaş loc.
> **2.** Deodată a venit din cer un sunet ca vîjîitul unui vînt puternic, şi a umplut toată casa unde şedeau ei.
> **3.** Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei, şi s-au aşezat cîte una pe fiecare din ei.
> **4.** Şi toţi s-au umplut de Duh Sfînt, şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.

Ucenicii au predicat în alte limbi sau „au vorbit în limbi”, în timp ce o mulțime internațională se adunase la Ierusalim cu ocazia sărbătorii. Fiecare dintre cei prezenţi la sărbătoare îi auzea pe apostoli vorbind în propria limbă maternă (**versetele 6-11**) – un eveniment uimitor care mărturisea prezența Duhului Sfânt.

> **6.** Cînd s-a auzit sunetul acela, mulţimea s-a adunat şi a rămas încremenită; pentrucă fiecare îi auzea vorbind în limba lui.
> **7.** Toţi se mirau, se minunau, şi ziceau unii către alţii: „Toţi aceştia cari vorbesc, nu sînt Galileeni?
> **8.** Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?

9. Parţi, Mezi, Elamiţi, locuitori din Mesopotamia, Iudea, Capadocia, Pont, Asia,
10. Frigia, Pamfilia, Egipt, părţile Libiei dinspre Cirena, oaspeţi din Roma, Iudei sau prozeliţi,
11. Cretani şi Arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!"

Oamenii din Ierusalim erau uimiţi de acest fenomen miraculos, iar unii îi batjocoreau şi spuneau că sunt beţi (**Faptele Apostolilor 2:12-13**).

12. Toţi erau uimiţi, nu ştiau ce să creadă, şi ziceau unii către alţii: „Ce vrea să zică aceasta?"
13. Dar alţii îşi băteau joc, şi ziceau: „Sînt plini de must!"

Apostolul Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a spus ascultătorilor săi fără ocolişuri că acest eveniment era împlinirea unei profeţii a lui Ioel: „„Şi se va întâmpla în zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, că voi revărsa din Duhul Meu peste orice făptură"" (**Faptele Apostolilor 2:17**; **Ioel 3:1**).

17. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii, şi bătrînii voştri vor visa visuri!

1. Căci iată că în zilele acelea şi în vremile acelea, cînd voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iuda şi ai Ierusalimului,

Petru le-a explicat ascultătorilor săi cum ar putea şi ei să primească acest Duh: „Pocăiţi-vă şi fiecare dintre voi să se boteze în numele lui Isus Hristos pentru iertarea păcatelor voastre, şi veţi primi darul Duhului Sfânt. „Căci promisiunea aceasta este pentru voi şi pentru copiii voştri, precum şi pentru toţi cei care sunt departe, pe câţi îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru" (**Faptele Apostolilor 2,38-39**).

38. „Pocăiţi-vă", le-a zis Petru, „şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfîntului Duh.

39. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri, şi pentru toţi cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru."

Dumnezeu a folosit aceste minuni şi predicile lui Petru pentru a adăuga trei mii de oameni la biserica Sa în acea zi. Aceşti noi convertiţi au fost cu toţii botezaţi şi au primit Duhul Sfânt (**versetele 40-41**).

40. Şi, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna, şi zicea: „Mîntuiţi-vă din mijlocul acestui neam ticălos."
41. Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezaţi; şi în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete.

De atunci, Duhul Sfânt a devenit accesibil tuturor celor care se pocăiesc cu adevărat şi sunt botezaţi în mod corect. Astfel, Şavuot/Rusaliile reprezintă şi o comemorare anuală a revărsării Duhului Sfânt de către Dumnezeu pentru întemeierea Bisericii Sale. Din Biserica lui Dumnezeu fac parte toţi credincioşii care se lasă călăuziţi de acest Duh.

De ce avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu

Duhul este plin de voinţă, dar trupul nostru este slab (**Matei 26:41**).

41. Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită; duhul, în adevăr, este plin de rîvnă, dar carnea este neputincioasă."

Din punct de vedere uman, în ciuda eforturilor noastre, continuăm să păcătuim (**1Împăraţi 8:46**; **Romani 3:23**).

46. Cînd vor păcătui împotriva Ta, - căci nu este om care să nu păcătuiască, - şi Te vei mînia împotriva lor şi-i vei da în mîna vrăjmaşului, care-i va duce robi într-o ţară vrăjmaşă, depărtată sau apropiată:

23. Căci toţi au păcătuit, şi sînt lipsiţi de slava lui Dumnezeu.

Dumnezeu deplânge această slăbiciune omenească în **Deuteronom 5, versetul 29**: „O, de ar avea ei o astfel de inimă, încât să se teamă de Mine şi să păzească toate poruncile Mele toată viaţa lor, pentru ca lor şi copiilor lor să le fie bine în veci!“

> **29.** O! de ar rămînea ei cu aceeaş inimă ca să se teamă de Mine şi să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiţi pe vecie, ei şi copiii lor !

În acest punct, Dumnezeu ne arată clar că problema naturii umane este, în esenţă, o problemă a inimii. A deveni divini în gândurile, atitudinile şi faptele noastre depăşeşte puterile noastre. De aceea avem nevoie de un element esenţial: Duhul lui Dumnezeu.

Duhul lui Dumnezeu umple duhul nostru omenesc cu înţelegerea unei dimensiuni suplimentare şi a unei puteri pe care nu o putem genera din noi înşine (**1 Corinteni 2:10-14**).

> **10.** Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adînci ale lui Dumnezeu.
> **11.** În adevăr, cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot aşa: nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.
> **12.** Şi noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine dela Dumnezeu, ca să putem cunoaşte lucrurile, pe cari ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.
> **13.** Şi vorbim despre ele nu cu vorbiri învăţate dela înţelepciunea omenească, ci cu vorbiri învăţate dela Duhul Sfînt, întrebuinţînd o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovniceşti.
> **14.** Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sînt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentrucă trebuiesc judecate duhovniceşte.

Modul de gândire al lui Dumnezeu aduce pace, fericire şi compasiune faţă de semeni. Isus l-a felicitat pe un cărturar care citase corect esenţa Legii lui Dumnezeu: „Să-L iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău,

cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău, şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (**Luca 10:27**).

> **27.** El a răspuns: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău; şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi."

Acest bărbat a citat **Deuteronomul 6, versetul 5**,

> **5.** Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta.

şi **Leviticul 19, versetul 18**,

> **18.** Să nu te răsbuni, şi să nu ţii necaz pe copiii poporului tău.

două cărţi din **Pentateuh.** Aici, Isus a confirmat că şi scrierile Vechiului Testament se bazează pe aceste mari principii ale iubirii (**Matei 22:40**).

> **40.** În aceste două porunci se cuprinde toată Legea şi Proorocii.

Esenţa Legii lui Dumnezeu este iubirea (**Romani 13:8-10**;

> *Dragostea este împlinirea Legii.*
> **8.** Să nu datoraţi nimănui nimic, decît să vă iubiţi unii pe alţii: căci cine iubeşte pe alţii, a împlinit Legea.
> **9.** De fapt: „Să nu preacurveşti, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu pofteşti", şi orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi."
> **10.** Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.

1 Tesaloniceni 4:9).

> **9.** Cît despre dragostea frăţească, n-aveţi nevoie să vă scriem; căci voi singuri aţi fost învăţăţi de Dumnezeu să vă iubiţi unii pe alţii,

Dumnezeu ne-a dat poruncile Sale pentru că ne iubeşte. Într-o scrisoare adresată celor care aveau Duhul lui Dumnezeu, Ioan a spus: „„Prin aceasta ne dăm seama că îi iubim pe copiii

lui Dumnezeu: dacă îl iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui. Căci dragostea faţă de Dumnezeu înseamnă să păzim poruncile Lui, iar poruncile Lui nu sunt grele" (**1 Ioan 5:2-3**).

> **2.** Cunoaştem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui.
> **3.** Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Şi poruncile Lui nu sînt grele;

Întrucât Duhul lui Dumnezeu locuieşte acum în membrii Bisericii lui Dumnezeu, membrii acestei biserici pot învăţa să exprime această iubire adevărată. „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiţi unii pe alţii, aşa cum v-am iubit eu . . . După aceasta va cunoaşte toată lumea că sunteţi ucenicii Mei, dacă aveţi dragoste unii faţă de alţii" (**Ioan 13:34-35**).

> **34.** Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii.
> **35.** Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sînteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii."

Darul Sfântului Duh oferit de Dumnezeu în ziua Cincizecimii permite Bisericii să crească tot mai mult în porunca iubirii.

Isus Hristos: primul rod al vieții veșnice

În acest context, „primele roade" sunt primele fructe care se coc. Pentru a ilustra diferite aspecte ale planului Său de mântuire, Dumnezeu foloseşte în Biblie analogia recoltei. Israelul sărbătorea această „Zi a Primelor Roade" (**Numeri 28:26**)

> **26.** În ziua celor dintîi roade, cînd veţi aduce Domnului un dar de mîncare, la sărbătoarea încheierii săptămînilor (Cincizecimea), să aveţi o adunare sfîntă; să nu faceţi nici o lucrare de slugă în ea.

la sfârşitul primăverii, după prima recoltă de orz şi grâu. O jertfă specială din acesti primi snopi de grâu, adusă în timpul zilelor Azimelor, numită ofranda legănată, marca începutul

acestei perioade de recoltă, care a continuat în următoarele 50 de zile şi a dus la sărbătoarea Cincizecimii (**Leviticul 23:11**).

> **11.** El să legene snopul într-o parte şi într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte şi într-alta, a doua zi după Sabat.

Această recoltă de primăvară era prima recoltă a ciclului agricol anual în ţara Israelului.

Una dintre învăţăturile Noului Testament în acest context este, că Isus Hristos „a înviat din morţi ca primul rod dintre cei care au adormit" (**1 Corinteni 15:20**).

> **20.** Dar acum, Hristos a înviat din morţi, pîrga celor adormiţi.

Jertfa de legănare, numită şi „snopul primelor roade", îl simboliza pe Isus Hristos, care este „Primul-născut înaintea întregii creaţii" şi „Primul-născut dintre cei morţi" (**Coloseni 1:15, 18**).

> **15.** El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întîi născut din toată zidirea.

> **18.** El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întîi născut dintre cei morţi, pentruca în toate lucrurile să aibă întîietatea.

În duminica de după învierea sa, care a avut loc în timpul zilelor Azimelor, în aceeaşi zi a săptămânii din cadrul acestei sărbători, în care primi snopi din recolta de primăvară erau aduşi ca dar înaintea lui Dumnezeu, El s-a prezentat Tatălui său ceresc ca precursor al primelor roade şi împlinire a jertfei de legănare.

Dimineaţa devreme, în prima zi a săptămânii (duminică dimineaţa), când era încă întuneric şi Isus deja înviase **(Ioan 20:1**),

> **1.** În ziua dintîi a săptămînii, Maria Magdalina s-a dus disdedimineaţă la mormînt, pe cînd era încă întunerec; şi a văzut că piatra fusese luată de pe mormînt.

Maria Magdalena a venit la mormânt şi a descoperit că piatra de la intrarea mormântului fusese deja îndepărtată. Ea a

alergat să le spună lui Petru şi Ioan că Isus nu mai era în mormânt. Cei doi bărbaţi s-au grăbit spre mormânt şi au confirmat că mormântul era gol (**Ioan 20:2-10**).

> **2.** A alergat la Simon Petru şi la celalt ucenic, pe care-l iubea Isus, şi le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormînt, şi nu ştiu unde L-au pus.“
> **3.** Petru şi celalt ucenic au ieşit, şi au plecat spre mormînt.
> **4.** Au început să alerge amîndoi împreună. Dar celalt ucenic alerga mai repede decît Petru, şi a ajuns cel dintîi la mormînt.
> **5.** S-a plecat şi s-a uitat înlăuntru, a văzut făşiile de pînză jos, dar n-a intrat.
> **6.** Simon Petru, care venea după el, a ajuns şi el, a intrat în mormînt, şi a văzut făşiile de pînză jos.
> **7.** Iar ştergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, nu era cu făşiile de pînză, ci făcut sul şi pus într-un alt loc singur.
> **8.** Atunci celalt ucenic, care ajunsese cel dintîi la mormînt, a intrat şi el; şi a văzut, şi a crezut.
> **9.** Căci tot nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învieze din morţi.
> **10.** Apoi ucenicii s-au întors acasă.

După ce Petru şi Ioan au plecat spre casă, Maria Magdalena stătea în faţa mormântului lui Isus (**versetul 11**).

> **11.** Dar Maria şedea afară lîngă mormînt, şi plîngea. Pe cînd plîngea s-a plecat să se uite în mormînt.

În timp ce plângea, i s-a arătat Isus, dar nu i-a permis să-L atingă, pentru că „încă nu se înălţase la Tatăl” (**Ioan 20:17**).

> **17.** „Nu mă ţinea“, i-a zis Isus; „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la fraţii Mei, şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.“

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, Isus a apărut din nou. De data aceasta, câteva femei au avut voie să-L atingă (**Matei 28:9).**

> **9.** Dar iată că le-a întîmpinat Isus, şi le-a zis: „Bucuraţi-vă!“ Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele, şi I s-au închinat.

Propriile sale cuvinte dovedesc că, în acea perioadă dintre întâlnirea cu Maria Magdalena şi întâlnirea cu femeile care l-au atins, El s-a înălţat la Tatăl şi a fost primit de Tatăl.

Ceremonia jertfei de legănare, pe care Dumnezeu a dat-o vechiului Israel, simbolizează primirea lui Isus de către Tatăl „ca primul născut dintre cei adormiţi" (**1 Corinteni 15:20**).

> **20.** Dar acum, Hristos a înviat din morţi, pîrga celor adormiţi.

Biserica ca primrod

În **Romani 8:29** se spune că Isus Hristos este „Primul-născut dintre mulţi fraţi".

> **29.** Căci pe aceia, pe cari i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărît mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentruca El să fie cel întîi născut dintre mai mulţi fraţi.

Şi Biserica din Noul Testament este considerată ca fiind primul rod. Iacov spune despre Tatăl: „El ne-a născut după voia Sa, prin Cuvântul adevărului, ca să fim primele roduri ale creaţiei Sale" (**Iacov 1:18**).

> **18.** El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvîntul adevărului, ca să fim un fel de pîrgă a făpturilor Lui.

Duhul lui Dumnezeu din noi ne caracterizează şi ne distinge ca şi creştini: „Dar dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui ... Căci toţi cei care sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu" (**Romani 8:9, 14;).**

> **9.** Voi însă nu mai sînteţi pămînteşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

> **14.** Căci toţi ceice sînt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu.

Pavel a menţionat şi oameni, „ ... care au Duhul ca prim rod" (Vers 23).

> **23.** Şi nu numai ea, dar şi noi, cari avem cele dintîi roade ale Duhului, suspinăm în noi, şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.

El i-a descris pe mulţi creştini din primul secol ca fiind primii chemaţi de Dumnezeu (**Romani 16:5**;

> **5.** Spuneţi sănătate şi Bisericii care se adună în casa lor. - Spuneţi sănătate lui Epenet, prea iubitul meu, care a fost cel dintîi rod al Asiei pentru Hristos.

1 Corinteni 16:15).

> **15.** Încă un îndemn, fraţilor. Cunoaşteţi casa lui Stefana; ştiţi că ea este cel dintîi rod al Ahaiei, şi că s-a pus cu totul în slujba sfinţilor.

Semnificaţia acestei descrieri ca „primii” devine evidentă atunci când citim **Ioan 14, versetul 6**, unde Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."

> **6.** Isus i-a zis: „Eu sînt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine.

Câţi oameni din secolele trecute au acceptat şi au practicat cu adevărat modul de viaţă propovăduit de Hristos? Chiar şi astăzi, există mulţi oameni care nu au auzit nimic sau foarte puţin despre Isus Hristos. Cum le va oferi Dumnezeu mântuirea?

Puţini oameni înţeleg că Dumnezeu lucrează după un plan sistematic, simbolizat prin sărbători. El doreşte să mântuiască întreaga omenire, oferindu-le tuturor oamenilor viaţa veşnică în Împărăţia Sa, fiecăruia la timpul său. În această epocă, ne aflăm abia la începutul acestei recolte pentru Împărăţia lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a înţeles acest plan sistematic: „Dar acum Hristos a înviat din morţi, fiind primul dintre cei adormiţi . . . Căci, după cum toţi mor în Adam, tot aşa toţi vor fi înviaţi în Hristos. Fiecare însă la rândul său: mai întâi Hristos; apoi, când va veni, cei care aparţin lui Hristos“ (**1 Corinteni 15:20, 22-23**).

> **20.** Dar acum, Hristos a înviat din morţi, pîrga celor adormiţi.

> **22.** Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos;
> **23.** dar fiecare la rîndul cetei lui. Hristos este cel dintîi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sînt ai lui Hristos.

Cel care este chemat astăzi de Dumnezeu şi ales de El face parte, împreună cu Hristos, din primii născuţi ai lui Dumnezeu (**Iacov 1:18**).

> **18.** El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvîntul adevărului, ca să fim un fel de pîrgă a făpturilor Lui.

Biblia ne învaţă că Dumnezeu trebuie mai întâi să-i invoce pe oameni. (**Ioan 6:44; 6:63**).

> **44.** Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.

> **63.** Duhul este acela care dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic; cuvintele, pe cari vi le-am spus Eu, sînt duh şi viaţă.

Aşadar, Creatorul nostru stabileşte momentul în care va avea loc recolta.

Lucrarea Duhului Sfânt

Revărsarea Duhului Sfânt a schimbat profund viaţa primilor creştini. Cartea Faptelor Apostolilor conţine o relatare detaliată a impactului spiritual remarcabil al Bisericii asupra societăţii vremii respective. Schimbarea a fost atât de evidentă încât necredincioşii i-au acuzat pe creştini „că stârneasc agitaţie în întreaga lume“ (**Faptele Apostolilor 17:6**).

> **6.** Fiindcă nu i-au găsit, au tîrît pe Iason şi pe vreo cîţiva fraţi înaintea dregătorilor cetăţii, şi strigau: „Oamenii aceştia, cari au răscolit lumea, au venit şi aici,

Atât de mare a fost puterea dinamică şi minunată a Duhului Sfânt.

Pentru a putea înţelege pe deplin lucrarea Duhului Sfânt

în noi, trebuie să înţelegem ce este Duhul Sfânt. El nu este o persoană care formează, împreună cu Dumnezeu Tatăl şi Hristos Fiul, o „Sfântă Treime“. În Scriptură, Duhul Sfânt este prezentat ca puterea lui Dumnezeu care lucrează în viaţa noastră (**Faptele Apostolilor 1:8**;

> **8.** Ci voi veţi primi o putere, cînd Se va pogorî Duhul Sfînt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, şi pînă la marginile pămîntului.“

Romani 15:13, 19).

> **13.** Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria şi pacea, pe care o dă credinţa, pentruca, prin puterea Duhului Sfînt, să fiţi tari în nădejde!

> **19.** fie prin puterea semnelor şi a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfînt. Aşa că, de la Ierusalim şi ţările de primprejur, pînă la Iliric, am răspîndit cu prisosinţă Evanghelia lui Hristos.

Este aceeaşi putere care s-a manifestat şi în predica lui Iisus Hristos (**Luca 4:14**;

> **14.** Isus, plin de puterea Duhului, S-a întors în Galilea, şi I s-a dus vestea în tot ţinutul deprimprejur.

Faptele Apostolilor 10:38).

> **38.** cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfînt şi cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, şi vindeca pe toţi cei ce erau apăsaţi de diavolul; căci Dumnezeu era cu El.

Este aceeaşi putere care a schimbat viaţa primilor creştini şi care acţionează şi astăzi în biserică. Pavel i-a scris lui Timotei că Duhul lui Dumnezeu este un duh „al puterii, al iubirii şi al înţelepciunii” (**2 Timotei 1:7**).

> **7.** Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă.

Şavuot / Ziua Cincizecimii ne aminteşte în fiecare an că Creatorul nostru continuă să facă minuni, dăruindu-şi Duhul celor dintâi ai recoltei sale spirituale şi împuternicindu-i astfel

să împlinească lucrarea Sa în această lume. Cele trei „sărbători de primăvară” – Pesach, Zilele Azimilor şi Şavuot / Ziua Cincizecimi – arată cum Dumnezeu realizează mântuirea noastră personală, adică cum Dumnezeu „ne călăuzeşte spre mântuire”. Cu toate acestea, noi, ca oameni, nu suntem în măsură să salvăm umanitatea în ansamblul ei. Modul în care se întâmplă acest lucru ni-l arată aşa-numitele „sărbători de toamnă”.

Ziua Trompetelor: un moment de cotitură în istorie

Mântuirea noastră personală este reprezentată de primele trei sărbători ale lui Dumnezeu. Cei chemaţi de Dumnezeu nu pot însă salva lumea singuri. O putere mai mare decât orice forţă omenească trebuie să intervină – Dumnezeul atotputernic.

Ziua Trâmbiţelor introduce festivalurile de toamnă, care reprezintă împlinirea planului lui Dumnezeu pentru omenire şi începutul unei noi ere în care Dumnezeu va interveni direct în evenimentele mondiale. Ziua Trâmbiţelor simbolizează un punct de cotitură dramatic în istoria lumii - o zi fără egal în istoria universului.

Această sărbătoare marchează, de asemenea, începutul celui de-al treilea şi ultimul sezon festiv al anului (**Exod 23:14**;

> **14.** De trei ori pe an, să prăznuieşti sărbători în cinstea Mea.

Deuteronom 16:16), care cuprinde ultimele patru zile de sărbătoare.

> **16.** De trei ori pe an, toţi bărbaţii să se înfăţişeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El: la sărbătoarea azimilor, la sărbătoarea săptămînilor, şi la sărbătoarea corturilor. Să nu se înfăţişeze cu mînile goale înaintea Domnului.

Întoarcerea lui Isus Hristos pe acest pământ!

Ziua Trompetelor simbolizează nimic mai puţin decât întoarcerea lui Isus Hristos pe pământ pentru a instaura aici Împărăţia lui Dumnezeu! Apocalipsa descrie o serie de evenimente cutremurătoare, reprezentate de îngerii care sună din cele şapte trâmbiţe. Al şaptelea înger suflă în ultima trâmbiţă, care vesteste domnia lui Hristos: „Au devenit împărăţiile lumii Domnului nostru şi ale Hristosului Său” (**Apocalipsa 11:15**).

> **15.** Îngerul, al şaptelea a sunat din trîmbiţă. Şi în cer s-au auzit glasuri puternice, cari ziceau: „Împărăţia lumii a trecut în mînile Domnului nostru şi ale Hristosului Său. Şi El va împărăţi în vecii vecilor.“

Întoarcerea lui Isus Hristos este evenimentul final asociat cu suflarea trâmbiţelor profetice. Ultima dintre cele şapte trâmbiţe anunţă veşti senzaţionale pentru această lume necredincioasă!

Sărbătoarea Trâmbiţelor semnifică, de asemenea, împlinirea viitoare a nenumăratelor profeţii din Vechiul Testament care prevestesc venirea unui Mesia care va domni ca rege cu putere şi autoritate. Imediat după învierea lui Isus, apostolii săi se aşteptau, aşadar, ca un Mesia să apară ca conducător. Când li s-a arătat în acele zile de început, ei i-au pus întrebări precum: „Doamne, în vremea aceasta vei aşeza din nou Împărăţia lui Israel?” (**Faptele Apostolilor 1:6**).

> **6.** Deci apostolii, pe cînd erau strînşi laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gînd să aşezi din nou Împărăţia lui Israel?“

La prima Sa venire, Isus a vorbit despre diferenţele dintre prima şi a doua Sa venire. Când Pontius Pilat, guvernatorul Iudeei, l-a interogat pe Isus chiar înainte de răstignire, Isus a spus clar că nu venise în acea vreme ca să domnească.

Isus le-a spus conducătorilor vremii sale: „Împărăţia mea nu este din această lume. Dacă împărăţia mea ar fi din această lume, slujitorii mei s-ar lupta pentru ca eu să nu fiu dat în

mâinile iudeilor; dar acum împărăţia mea nu este din această lume.“ În această secţiune se menţionează mai departe: „Atunci Pilat l-a întrebat: Astfel, eşti totuşi un rege? Isus a răspuns: „Tu ai spus-o, eu sunt rege”. „M-am născut şi am venit în lume ca să dau mărturie despre Adevăr” (**Ioan 18:36-37**).

> **36.** „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta", a răspuns Isus. „Dacă ar fi Împărăţia Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mînile Iudeilor; dar acum, Împărăţia Mea nu este de aici."
> **37.** „Atunci un Împărat tot eşti!" I-a zis Pilat. „Da", a răspuns Isus. „Eu sînt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu."

Aşteptarea plină de bucurie a apostolilor cu privire la instaurarea Împărăţiei lui Dumnezeu este de înţeles. Ei cunoşteau profeţiile mesianice ale lui Isaia, care descrie domnia lui Isus: „Domnia va fi pe umărul Lui... ca să-i fie domnia mare şi pacea să nu aibă sfârşit” (**Isaia 9:6-7**).

> **6.** Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Domn al păcii.
> **7.** El va face ca domnia Lui să crească, şi o pace fără sfîrşit va da scaunului de domnie al lui David şi împărăţiei lui, o va întări şi o va sprijini prin judecată şi neprihănire, de acum şi-n veci de veci: iată ce va face rîvna Domnului oştirilor.

Ca răspuns la întrebarea apostolilor dacă va instaura în curând Împărăţia pentru Israel, Isus a spus însă: „Nu vă revine vouă să ştiţi timpul sau clipa pe care Tatăl le-a rânduit prin puterea Sa” (**Faptele Apostolilor 1:7**).

> **7.** El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat supt stăpînirea Sa.

În schimb, Isus i-a instruit să se concentreze asupra predicării mesajului Împărăţiei lui Dumnezeu care va veni în întreaga lume. La momentul potrivit, apostolii au realizat mai târziu că

a doua venire a lui Isus nu era neapărat iminentă. Totuşi, de atunci, această aşteptare plină de bucurie a revenirii lui Hristos, a lui Mesia, a rămas vie în rândul adevăraţilor ucenici ai lui Isus Hristos.

De ce simbolistica trâmbițelor?

Bucuria profundă a acestei zile de sărbătoare, care simbolizează evenimente atât de importante, este redată prin simbolistica care însoțește această sărbătoare. Vechiul Israel sărbătorea această zi printr-o „adunare sfântă", care includea „sunetul trâmbițelor în semn de pomenire" (**Leviticul 23:24**).

> **24.** „Vorbeşte copiilor lui Israel, şi spune-le: «În luna a şaptea, în cea dintîi zi a lunii, să aveţi o zi de odihnă, vestită cu sunet de trîmbiţe, şi o adunare sfîntă.

Ce însemnau sunetele puternice cu care a fost sărbătorită această zi?

Pentru a înțelege semnificația simbolică a trâmbițelor, să aruncăm o scurtă privire asupra utilizării acestui instrument muzical în Biblie. Cuvântul „trâmbiță" se referă la două instrumente de tip similar: „Chafsotserah", un fel de trompetă, și „Schofar", un corn de berbec. Ambele instrumente aveau un sunet pătrunzător, care se auzea de la mare distanță.

Dumnezeu le-a poruncit israeliților să folosească trâmbițele ca mijloc adecvat de transmitere a mesajelor. Sunetul unei singure trâmbițe anunța o întrunire a bătrânilor lui Israel. Suflarea în două trâmbițe se anunța adunarea întregului popor (**Numeri 10:3-4**).

> **3.** Cînd se va suna cu ele, toată adunarea să se strîngă la tine, la uşa cortului întîlnirii.
> **4.** Cînd se va suna numai cu o trîmbiţă, să se strîngă la tine căpeteniile, mai marii peste miile lui Israel.

Dumnezeu a poruncit să se sune din trâmbiță pentru a anunța întâlnirea Sa cu poporul Israel, atunci când a coborât pe muntele Sinai (**Exod 19:16**).

> **16.** A treia zi dimineaţa, au fost tunete, fulgere, şi un nor gros pe munte; trîmbiţa răsuna cu putere, şi tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă.

Trompetele erau folosite și pentru a da alarmă. În **Numeri 10, versetul 9**, se spune: „Wenn ihr in den Krieg zieht in eurem Lande gegen eure Feinde, die euch bedrängen, so sollt ihr laut trompeten mit den Trompeten. Când veţi porni la război în ţara voastră împotriva duşmanilor care vă asaltează, să sunaţi cu putere din trâmbițe.“ În acest caz, trâmbițele anunțau un pericol iminent și un război.

> **9.** Cînd veţi merge la război, în ţara voastră, împotriva vrăjmaşului care va lupta împotriva voastră, să sunaţi cu vîlvă din trîmbiţe, şi Domnul, Dumnezeul vostru, Îşi va aduce aminte de voi, şi veţi fi izbăviţi de vrăjmaşii voştri.

Trompetele făceau parte, de asemenea, din sărbătorirea unui eveniment festiv: „La fel, când vă bucuraţi cu ocazia sărbătorilor și a lunilor noi, să sunaţi din trâmbițe... ca Dumnezeul vostru să-și amintească de voi“ (**Numeri 10:10**).

> **10.** În zilele voastre de bucurie, la sărbătorile voastre, şi la lunile noi ale voastre, să sunaţi din trîmbiţe, cînd vă veţi aduce arderile de tot şi jertfele de mulţămire; şi ele vor face ca Dumnezeul vostru să-Şi aducă aminte de voi. Eu sînt Domnul, Dumnezeul vostru.“

Datorită capacității lor de a fi auzite de la distanțe mari, trompetele erau ideale pentru a atrage atenția. În legătură cu Ziua Trompetei, **Psalmul 81, versetul 3**, spune: „Să sune trâmbița la luna nouă, la luna plină și în ziua sărbătorii noastre!“

> **3.** Sunaţi din trîmbiţă la luna nouă,
> la luna plină, în ziua sărbătorii noastre!

Semnificația suplimentară a trompetei

Autorii Noului Testament au dezvăluit informații supli

- mentare cu privire la semnificaţia sunetului trâmbiţei. Să luăm în considerare descrierea lui Pavel cu privire la întoarcerea lui Isus Hristos: „Căci Domnul Însuşi, la porunca dată, la sunetul trâmbiţei şi al vocii Arhanghelului, va coborî din cer, şi mai întâi vor învia cei morţi în Hristos. După aceea, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi împreună cu ei pe nori, în întâmpinarea Domnului" (**1 Tesaloniceni 4:16-17**).

> **16.** Căci însuş Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trîmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi întîi vor învia cei morţi în Hristos.
> **17.** Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Pavel a descris timpul învierii spre viaţa veşnică pentru primii născuţi, simbolizat prin Cincizecime: „„Vom fi... toţi schimbaţi; şi aceasta se va întâmpla brusc, într-o clipă, la sunetul ultimei trâmbiţe. Căci trâmbiţa va răsuna, morţii vor învia nepieritori, iar noi vom fi schimbaţi" (**1 Corinteni 15:51-52**).

> **51.** Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi,
> **52.** într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trîmbiţă. Trîmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi.

Apostolul Ioan a asociat sunetul trâmbiţei cu întoarcerea lui Hristos, atunci când a scris: „Şi al şaptelea înger şi-a sunat trâmbiţa; şi s-au auzit în cer voci puternice, care ziceau: „Împărăţia a devenit a Domnului nostru şi a Hristosului Său, şi El va domni din veşnicie în veşnicie." (**Apocalipsa 11:15**). Aceste pasaje biblice mărturisesc despre semnificaţia dramatică a Zilei Trâmbiţelor.

> **15.** Îngerul, al şaptelea a sunat din trîmbiţă. Şi în cer s-au auzit glasuri puternice, cari ziceau: „Împărăţia lumii a trecut în mînile Domnului nostru şi ale Hristosului Său. Şi El va împărăţi în vecii vecilor."

Deşi Ziua Trâmbiţei nu este menţionată în mod explicit în Noul Testament, nu există niciun motiv întemeiat pentru a presupune că această sărbătoare nu era respectată. Dimpotrivă: Biserica primară a folosit Scripturile ebraice ca bază pentru învăţăturile sale (**2 Timotei 3:16**).

> **16.** Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire,

La fel ca cele Zece Porunci, care formează un cod unitar (**Iacov 2:10-11**),

> **10.** Căci, cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.
> **11.** Căci, Cel ce a zis: „Să nu preacurveşti", a zis şi: „Să nu ucizi". Acum, dacă nu preacurveşti, dar ucizi, te faci călcător al Legii.

fiecare dintre sărbătorile lui Dumnezeu depinde de celelalte. Numai atunci când respectăm toate sărbătorile lui Dumnezeu putem înţelege planul glorios al Lui pentru omenire.

Învăţătura profetică a lui Isus

Cu puţin timp înainte de sfârşitul vieţii sale pe pământ, Isus a fost întrebat de apostoli despre sfârşitul epocii actuale: „Pe când stătea pe Muntele Măslinilor, ucenicii Săi s-au apropiat de El, când erau singuri, şi L-au întrebat: «Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului lumii?" (**Matei 24:3**).

> **3.** El a şezut jos pe muntele Măslinilor. Şi ucenicii Lui au venit la El la o parte, şi I-au zis: „Spune-ne, cînd se vor întîmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfîrşitului veacului acestuia?"

Înaintea lui Isus, profetul Daniel prezisese deja venirea Împărăţiei lui Dumnezeu (**Daniel 2:44**;

> **44.** Dar în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie, care nu va fi nimicită niciodată, şi care nu va

trece supt stăpînirea unui alt popor. Ea va sfărîma şi va nimici toate acele împărăţii, şi ea însăş va dăinui vecinic.

7:18).

18. Dar sfinţii Celui Prea Înalt vor primi împărăţia şi vor stăpîni împărăţia în veci, din vecinicie în vecinicie.

La fel ca ucenicii, nici Daniel nu ştia când urma să fie întemeiată această împărăţie.

În răspunsul său la întrebarea ucenicilor, Iisus a început să explice evenimentele care urmau să ducă la întoarcerea Sa. În **Matei 24**, Iisus Hristos a descris înşelăciunea religioasă, războaie, foamete, epidemii, cutremure şi alte catastrofe (versetele 4-13). În plus, el a descris perioada întoarcerii sale ca fiind o epocă a urii şi a anarhiei. În contextul acestor evenimente şi situaţii, Isus a spus: „Şi această Evanghelie a Împărăţiei va fi propovăduită în întreaga lume, spre mărturie pentru toate popoarele; şi atunci va veni sfârşitul“ (Vers 14).

4. Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva.
5. Fiindcă vor veni mulţi în Numele Meu, şi vor zice: «Eu sînt Hristosul!» Şi vor înşela pe mulţi.
6. Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeţi să nu vă spăimîntaţi, căci toate aceste lucruri trebuie să se întîmple. Dar sfîrşitul tot nu va fi atunci.
7. Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi, pe alocurea, vor fi cutremure de pămînt, foamete şi ciumi.
8. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decît începutul durerilor.
9. Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi, şi vă vor omorî; şi veţi fi urîţi de toate neamurile pentru Numele Meu.
10. Atunci mulţi vor cădea, se vor vinde unii pe alţii, şi se vor urî unii pe alţii.
11. Se vor scula mulţi prooroci mincinoşi, şi vor înşela pe mulţi.
12. Şi, din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci.
13. Dar cine va răbda pînă la sfîrşit, va fi mîntuit.

14. Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfîrşitul.

Mai multe detalii în Apocalipsa

Ulterior, Isus Hristos a dezvăluit multe alte detalii despre această perioadă crucială din istoria omenirii. Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, este considerată în general ca fiind de neînţeles şi enigmatică. A dezvălui ceva înseamnă, totuşi, a descoperi sau a face ceva vizibil. Introducerea cărţii Apocalipsei sună astfel: „Aceasta este revelaţia lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu i-a dat-o pentru a arăta (a revela) robilor Săi ce va urma să se întâmple în curând" (**Apocalipsa 1:1**).

1. Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile cari au să se întîmple în curînd. Şi le-a făcut-o cunoscut, trimeţînd prin îngerul Său la robul Său Ioan, -

În această revelaţie, Isus i-a relatat lui Ioan aceleaşi întâmplări pe care le-a descris ucenicilor săi cu câteva decenii mai devreme. Numai că Isus a folosit acum simbolistica sigiliilor, pe care le-a deschis pe rând (**Apocalipsa 6**)

1. Cînd a rupt Mielul cea dintîi din cele şapte peceţi, m-am uitat, şi am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicînd cu un glas ca de tunet: „Vino şi vezi!"
2. M-am uitat, şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc; i s-a dat o cunună, şi a pornit biruitor, şi ca să biruiască.
3. Cînd a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicînd: „Vino şi vezi."
4. Şi s-a arătat un alt cal, un cal roş. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea depe pămînt, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alţii, şi i s-a dat o sabie mare.
5. Cînd a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicînd: „Vino şi vezi!" M-am uitat, şi iată că s-a arătat un cal

negru. Cel ce sta pe el, avea în mînă o cumpănă.
6. Şi în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grîu pentru un leu1(1. Greceşte: dinar.). Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul şi vinul!"
7. Cînd a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicînd: „Vino şi vezi!"
8. M-am uitat, şi iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el, se numea Moartea, şi împreună cu el venea după el Locuinţa morţilor. Li s-a dat putere peste a patra parte a pămîntului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă şi cu fiarele pămîntului.
9. Cînd a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut supt altar sufletele celor ce fuseseră junghiaţi din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu, şi din pricina mărturisirii, pe care o ţinuseră.
10. Ei strigau cu glas tare, şi ziceau: „Pînă cînd, Stăpîne, Tu, care eşti sfînt şi adevărat, zăboveşti să judeci şi să răzbuni sîngele nostru asupra locuitorilor pămîntului?"
11. Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă, şi li s-a spus să se mai odihnească puţină vreme, pînă se va împlini numărul tovarăşilor lor de slujbă şi al fraţilor lor, cari aveau să fie omorîţi ca şi ei.
12. Cînd a rupt Mielul pecetea a şasea, m-am uitat, şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pămînt. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sîngele,
13. şi stelele au căzut din cer pe pămînt, cum cad smochinele verzi din pom, cînd este scuturat de un vînt puternic.
14. Cerul s-a strîns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Şi toţi munţii şi toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.
15. Împăraţii pămîntului, domnitorii, căpitanii oştilor, cei bogaţi şi cei puternici, toţi robii şi toţi oamenii slobozi s-au ascuns în peşteri şi în stîncile munţilor.
16. Şi ziceau munţilor şi stîncilor: „Cădeţi peste noi, şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mînia Mielului;
17. căci a venit ziua cea mare a mîniei Lui, şi cine poate sta în picioare?"

După aceste evenimente şi la începutul „mâniei lui Dumnezeu”, Isus a profeţit şapte plăgi care se vor abate asupra unei lumi corupte şi care vor fi anunţate fiecare printr-un sunet de trâmbiţă (**Apocalipsa 8** - **9**).

Capitolul 8

1. Cînd a rupt Mielul pecetea a şaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.

2. Şi am văzut pe cei şapte îngeri, cari stau înaintea lui Dumnezeu; şi li s-au dat şapte trîmbiţe

3. Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în faţa altarului, cu o cădelniţă de aur. I s-a dat tămîie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie.

4. Fumul de tămîie s-a ridicat din mîna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinţilor.

5. Apoi îngerul a luat cădelniţa, a umplut-o din focul de pe altar, şi l-a aruncat pe pămînt. Şi s-au stîrnit tunete, glasuri, fulgere şi un cutremur de pămînt.

6. Şi cei şapte îngeri, cari aveau cele şapte trîmbiţe, s-au pregătit să sune din ele.

7. Îngerul dintîi a sunat din trîmbiţă. Şi a venit grindină şi foc amestecat cu sînge, cari au fost aruncate pe pămînt: şi a treia parte a pămîntului a fost ars, şi a treia parte din copaci au fost arşi, şi toată iarba verde a fost arsă.

8. Al doilea înger a sunat din trîmbiţă. Şi ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; şi a treia parte din mare s-a făcut sînge;

9. şi a treia parte din făpturile, cari erau în mare şi aveau viaţă, au murit; şi a treia parte din corăbii au pierit.

10. Al treilea înger a sunat din trîmbiţă. Şi a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din rîuri şi peste izvoarele apelor.

11. Steaua se chema „Pelin“; şi a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. Şi mulţi oameni au murit din pricina apelor, pentrucă fuseseră făcute amare

12. Al patrulea înger a sunat din trîmbiţă. Şi a fost lovită a treia parte din soare, şi a treia parte din lună, şi a treia parte din

stele, pentruca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-şi piardă a treia parte din lumina ei, şi noaptea de asemenea.
13. M-am uitat, şi am auzit un vultur, care zbura prin mijlocul cerului, şi zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trîmbiţă ale celor trei îngeri, cari au să mai sune."

Capitolul 9

1. Îngerul al cincelea a sunat din trîmbiţă. Şi am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fîntînii Adîncului,
2. şi a deschis fîntîna Adîncului. Din fîntînă s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Şi soarele şi văzduhul s-au întunecat de fumul fîntînii.
3. Din fum au ieşit nişte lăcuste pe pământ. Şi li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpiile pământului.
4. Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeaţă, nici vreun copac, ci numai pe oamenii, cari n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu.
5. Li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni; şi chinul lor era cum e chinul scorpiei, cînd înţeapă pe un om.
6. În acele zile, oamenii vor căuta moartea, şi n-o vor găsi; vor dori să moară, şi moartea va fugi de ei.
7. Lăcustele acelea semănau cu nişte cai pregătiţi de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi, cari păreau de aur. Feţele lor semănau cu nişte feţe de oameni.
8. Aveau părul ca părul de femeie, şi dinţii lor erau ca dinţii de lei.
9. Aveau nişte platoşe ca nişte platoşe de fer; şi vuietul, pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulţi cai, cari se aruncă la luptă.
10. Aveau nişte cozi ca de scorpii, cu bolduri. Şi în cozile lor stătea puterea, pe care o aveau ca să vatăme pe oameni cinci luni.
11. Peste ele aveau ca împărat pe îngerul Adîncului, care pe evreieşte se cheamă Abadon iar pe greceşte Apolion.
12. Cea dintîi nenorocire a trecut. Iată că mai vin încă două nenorociri după ea.

13. Îngerul al şaselea a sunat din trîmbiţă. Şi am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu,
14. şi zicînd îngerului al şaselea, care avea trîmbiţa: „Desleagă pe cei patru îngeri, cari sînt legaţi la rîul cel mare Eufrat!"
15. Şi cei patru îngeri, cari stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna şi anul acela, au fost deslegaţi, ca să omoare a treia parte din oameni.
16. Oştirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreţi; le-am auzit numărul.
17. Şi iată cum mi s-au arătat în vedenie caii şi călăreţii: aveau platoşe ca focul, iacintul şi pucioasa. Capetele cailor erau ca nişte capete de lei, şi din gurile lor ieşea foc, fum şi pucioasă.
18. A treia parte din oameni au fost ucişi de aceste trei urgii: de focul, de fumul şi de pucioasa, cari ieşeau din gurile lor.
19. Căci puterea cailor stătea în gurile şi în cozile lor. Cozile lor erau ca nişte şerpi cu capete, şi cu ele vătămau.
20. Ceilalţi oameni, cari n-au fost ucişi de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mînilor lor, ca să nu se închine dracilor şi idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră şi de lemn, cari nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble
21. Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtişagurile lor.

La sfârşit, Dumnezeu va trimite doi „martori" sau „profeţi" pentru a vesti adevărul Său unei lumi rebele (**Apocalipsa 11**).

Capitolul 11
1. Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini, şi mi s-a zis: „Scoală-te şi măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul şi pe cei ce se închină în el.
2. Dar curtea de afară a Templului lasă-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată Neamurilor, cari vor călca în picioare sfînta cetate patruzeci şi două de luni.
3. Voi da celor doi marturi ai mei să proorocească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şase zeci de zile.
4. Aceştia sînt cei doi măslini şi cele două sfeşnice, cari stau înaintea Domnului pămîntului.

5. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmaşii lor; şi dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.
6. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; şi au putere să prefacă apele în sînge, şi să lovească pămîntul cu orice fel de urgie, oridecîteori vor voi.
7. Cînd îşi vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adînc, va face război cu ei, îi va birui şi-i va omorî.
8. Şi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care, în înţeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma" şi „Egipt", unde a fost răstignit şi Domnul lor.
9. Şi oameni din orice norod, din orice seminţie, de orice limbă şi de orice neam, vor sta trei zile şi jumătate, şi vor privi trupurile lor moarte, şi nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormînt.
10. Şi locuitorii de pe pămînt se vor bucura şi se vor veseli de ei; şi îşi vor trimete daruri unii altora, pentrucă aceşti doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pămîntului.
11. Dar după cele trei zile şi jumătate, duhul de viaţă dela Dumnezeu a intrat în ei, şi s-au ridicat în picioare, şi o mare frică a apucat pe ceice i-au văzut.
12. Şi au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiţi-vă aici!" Şi s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmaşii lor i-au văzut.
13. În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pămînt, şi s-a prăbuşit a zecea parte din cetate. Şapte mii de oameni au fost ucişi în cutremurul acesta de pămînt. Şi cei rămaşi, s-au îngrozit şi au dat slavă Dumnezeului cerului.
14. A doua nenorocire a trecut. Iată că a treia nenorocire vine curînd.
15. Îngerul, al şaptelea a sunat din trîmbiţă. Şi în cer s-au auzit glasuri puternice, cari ziceau: „Împărăţia lumii a trecut în mînile Domnului nostru şi ale Hristosului Său. Şi El va împărăţi în vecii vecilor."
16. Şi cei douăzeci şi patru de bătrîni, cari stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu feţele la pămînt, şi s-au închinat lui Dumnezeu,
17. şi au zis: „Îţi mulţămim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care eşti şi care erai şi care vii, că ai pus mîna

pe puterea Ta cea mare, şi ai început să împărăţeşti.
18. Neamurile se mîniaseră, dar a venit mînia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morţi, să răsplăteşti pe robii Tăi prooroci, pe sfinţi şi pe cei ce se tem de Numele Tău, mici şi mari, şi să prăpădeşti pe cei ce prăpădesc pămîntul!"
19. Şi Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: şi s-a văzut chivotul legămîntului Său, în Templul Său. Şi au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pămînt, şi o grindină mare.

Din păcate, această lume fără Dumnezeu îi va respinge şi îi va ucide pe aceşti doi slujitori ai lui Dumnezeu (versetele 7-10). Aceste evenimente dramatice sunt semne prevestitoare ale sunetului trâmbiţei celui de-al şaptelea înger şi ale revenirii lui Isus Hristos, când El va prelua stăpânirea asupra naţiunilor lumii (Apocalipsa 11:15).

Matei descrie acelaşi eveniment în felul următor: „Imediat după necazul acelei perioade, soarele se va întuneca, luna îşi va pierde strălucirea, stelele vor cădea din cer, iar puterile cerurilor vor fi zguduite. Şi atunci va apărea pe cer semnul Fiului Omului. Şi atunci toate neamurile de pe pământ vor plânge şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi slavă mare. „Şi va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţe puternice, şi vor aduna pe aleşii Săi din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului până la celălalt" (**Matei 24:29-31**).

29. Îndată după acele zile de necaz, «soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, şi puterile cerurilor vor fi clătinate.»
30. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci, şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă.
31. El va trimete pe îngerii Săi cu trîmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vînturi, dela o margine a cerurilor pînă la cealaltă.

Evenimente unice la revenirea lui Hristos

Când Isus Hristos se va întoarce pe Muntele Măslinilor din Ierusalim, naţiunile lumii se vor aduna pentru a lupta împotriva Lui (**Zaharia 14:1-4**).

> **1.** Iată, vine ziua Domnului, când toate prăzile tale vor fi împărţite în mijlocul tău.
> **2.** Atunci voi strînge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jăfuite, şi femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămăşiţa poporului nu va fi nimicită cu desăvîrşire din cetate.
> **3.** Ci Domnul Se va arăta, şi va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei.
> **4.** Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit şi spre apus, şi se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miază noapte, iar jumătate spre miazăzi.

Apocalipsa descrie această bătălie care urmează: „„Şi am văzut fiara şi împăraţii pământului, împreună cu oştirile lor, adunaţi pentru a purta război împotriva Celui [Iisus Hristos] care stătea călare pe cal şi împotriva oştirii Lui" (**Apocalipsa 19:19**).

> **19.** Şi am văzut fiara şi pe împăraţii pământului şi oştile lor, adunate ca să facă războiu cu Cel ce şedea călare pe cal şi cu oastea Lui.

De ce există oameni care vor să lupte împotriva lui Mesia? Armatele vor încerca să-L nimicească pe Hristos, deoarece Satan a înşelat întreaga lume (**Apocalipsa 12:9**).

> **9.** Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui.

Influenţa diavolului va determina naţiunile să-L combată pe Hristos la întoarcerea Sa. (Următorul capitol descrie modul în care Dumnezeu va face faţă ispitei lui Satan.)

Ziua Trompetelor simbolizează şi învierea morţilor. Apostolul Pavel a descris acest eveniment: „Căci, după cum moartea a venit prin un singur om, tot aşa şi învierea morţilor

vine prin un singur om. Căci, după cum toţi mor în Adam, tot aşa toţi vor fi înviaţi în Hristos. „Fiecare însă la rândul său: mai întâi Hristos; apoi, când va veni El, cei care sunt ai lui Hristos” (**1 Corinteni 15:21-23**).

> **21.** Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit şi învierea morţilor.
> **22.** Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos;
> **23.** dar fiecare la rîndul cetei lui. Hristos este cel dintîi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sînt ai lui Hristos.

În alt loc, Pavel explică: „Căci Domnul Însuşi, la sunetul poruncii, la vocea Arhanghelului şi la sunetul trâmbiţei lui Dumnezeu, va coborî din cer, şi mai întâi vor învia morţii care sunt în Hristos” (**1 Tesaloniceni 4:16**). Imediat după aceea, restul poporului lui Dumnezeu care mai este în viaţă va dobândi viaţa veşnică (versetul 17).

> **16.** Căci însuş Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trîmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi întîi vor învia cei morţi în Hristos.
> **17.** Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Această transformare în viaţă veşnică a fost speranţa primilor creştini şi rămâne speranţa profundă a celor care înţeleg astăzi planul lui Dumnezeu. În Epistola către Romani, Pavel descrie această înviere ca pe o eliberare glorioasă din robie: „Căci aşteptarea plină de teamă a creaturii este aceea ca fiii lui Dumnezeu să fie dezvăluiţi . . . căci şi creaţia va fi eliberată din robia pieririi, pentru a ajunge la slava libertăţii copiilor lui Dumnezeu . . . Nu doar ei, ci şi noi înşine, care avem Duhul ca rod al primelor roade, suspinăm înlăuntrul nostru şi tânjim după starea de fii, după mântuirea trupului nostru“ (**Romani 8:19, 21, 23**).

> **19.** De asemenea, şi firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.
> **21.** că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte

de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.
23. Şi nu numai ea, dar şi noi, cari avem cele dintîi roade ale Duhului, suspinăm în noi, şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.

Deşi ne aşteaptă evenimente tragice, este totuşi o veste bună faptul că Dumnezeu va interveni, va ocroti viaţa omenească şi le va oferi oamenilor ocazia de a-I cunoaşte calea vieţii.

Isus se va întoarce pentru a instaura Împărăţia lui Dumnezeu şi pentru a aduce pe pământ guvernarea Sa desăvârşită. Aceasta este minunata semnificaţie a Zilei Trompetelor. Hristos ne-a învăţat să ne rugăm: „Vie Împărăţia Ta" (**Matei 6:10**). Lumea aceasta are nevoie urgentă ca această rugăciune să fie ascultată!

10. vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ.

Tatăl nostru. - Iertarea greşelilor.

7. Cînd vă rugaţi, să nu bolborosiţi aceleaşi vorbe, ca păgînii, cărora li se pare că, dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi ascultaţi.
8. Să nu vă asemănaţi cu ei; căci Tatăl vostru ştie de ce aveţi trebuinţă, mai înainte ca să-I cereţi voi.
9. Iată dar cum trebuie să vă rugaţi: „Tatăl nostru care eşti în ceruri! Sfinţească-se Numele Tău;
10. vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ.
11. Pînea noastră cea de toate zilele (Sau: pentru mîne.) dă-ne-o nouă astăzi;
12. şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri (Grecește: Lasă-ne datoriile noastre, cum şi noi am lăsat pe ale datornicilor noştri.);
13. şi nu ne duce în ispită, ci izbăveşte-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci. Amin!
14. Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre.
15. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre.

Ziua Ispășirii: Autorul păcatului este îndepărtat, iar omenirea este împăcată cu Dumnezeu

Prin simbolistica Paștelui, am văzut deja că sângele vărsat al lui Hristos face posibilă ispășirea păcatelor noastre personale. De fapt, ispășirea înseamnă împăcare. Ziua Ispășirii simbolizează împăcarea întregii omeniri cu Dumnezeu.

Dacă suntem împăcaţi cu Dumnezeu prin jertfa lui Hristos, de ce mai avem nevoie de o sărbătoare suplimentară care să ne învețe despre împăcare? Dacă suntem deja împăcaţi cu Dumnezeu, de ce trebuie să postim, așa cum ni se poruncește în Ziua Ispășirii (**Leviticul 23:27**;

> **27.** „În ziua a zecea a acestei a şaptea luni, va fi ziua ispăşirii: atunci să aveţi o adunare sfîntă, să vă smeriţi sufletele, şi să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc.

Faptele Apostolilor 27:9)?

> **9.** Trecuse destul de multă vreme, şi călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentrucă trecuse chiar şi vremea „postului". De aceea Pavel a înştiinţat pe ceilalţi,

Ce semnificaţie are această zi în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea întregii omeniri?

Ziua Ispășirii și Pessach ne învață despre iertarea păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu prin jertfa lui Hristos. Pessach se referă însă la fiecare creștin pe care Dumnezeu l-a chemat în această perioadă. Ziua Ispășirii are, pe de altă parte, o semnificaţie universală într-un anumit sens.

În plus, Ziua Ispășirii simbolizează un alt pas important în planul de mântuire al lui Dumnezeu, care nu este inclus în simbolistica Pessach. Acest pas trebuie parcurs înainte ca omenirea să poată trăi o pace adevărată și durabilă pe Pământ. Toţi oamenii suferă din cauza consecinţelor tragice ale

păcatului. Păcatul nu apare însă fără un motiv, iar Dumnezeu clarifică acest motiv prin simbolistica legată de Ziua Ispășirii

Satan: inițiatorul păcatului

Ziua Ispășirii nu are legătură în primul rând cu iertarea păcatelor. El simbolizează cauza principală a păcatului – Satan şi demonii săi. Până când Dumnezeu nu-l va îndepărta pe adevăratul autor al păcatului, omenirea va cădea mereu în neascultare şi în suferința care decurge din aceasta. Propria noastră natură umană este una dintre cauzele păcatelor noastre, dar Satan, Diavolul, poartă o mare responsabilitate pentru influența pe care o exercită asupra oamenilor, determinându-i să nu se supună lui Dumnezeu.

Deşi mulți oameni nu cred în existența unui diavol, Biblia îl descrie pe Satan ca fiind o creatură puternică şi invizibilă, care influențează întreaga omenire. În **Apocalipsa 12, versetul 9**, aflăm că influența lui este atât de mare, încât „seduce întreaga lume”

> **9.** Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui.

Diavolul îi orbeşte pe oameni, astfel încât aceştia nu pot înțelege adevărul lui Dumnezeu. Pavel le-a explicat corintenilor această orbire (**2 Corinteni 4:3-4**):

> **3.** Şi dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sînt pe calea pierzării,
> **4.** a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne învață prin Pavel că Satan i-a influențat pe toți oamenii să nu asculte de Dumnezeu. Referindu-se la transformarea celor chemați în vremea sa, Pavel a constatat (**Efeseni 2:1-2**):

> **1.** Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre,

> **2.** în cari trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

Pavel i-a avertizat pe corinteni despre viclenia lui Satan de a se prezenta drept neprihănit: „Căci Satana însuşi se preface într-un înger de lumină. De aceea, nu este de mirare dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârşitul lor va fi după faptele lor” (**2 Corinteni 11:14-15**):

> **14.** Şi nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină.
> **15.** Nu este mare lucru dar, dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfîrşitul lor va fi după faptele lor.

Isus a afirmat clar că Satana a introdus păcatul şi răzvrătirea în lume. În **Ioan 8:44**, Isus i-a confruntat pe cei care i-au respins învăţătura cu următoarea afirmaţie:

> **44.** Voi aveţi de tată pe diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentrucă în el nu este adevăr. Oridecîteori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii.

Aceste pasaje biblice demonstrează puterea şi influenţa lui Satan. Pavel a avertizat împotriva metodelor seducătoare ale diavolului, (**2 Corinteni 11:3**):

> **3.** Dar mă tem ca, după cum şarpele a amăgit pe Eva cu şiretlicul lui, tot aşa şi gîndurile voastre să nu se strice dela curăţia şi credincioşia care este faţă de Hristos.

Creştinii care luptă împotriva influenţei lui Satan şi doresc să nu păcătuiască duc o luptă spirituală împotriva diavolului şi a demonilor săi, aşa cum a afirmat Pavel (**Efeseni 6:12**):

> **12.** Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sîngelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii cari sînt în locurile cereşti.

De asemenea, Pavel explică că Isus Hristos ne va elibera de sub influenţa diavolului (versetele 13–18).

13. De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămîneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul.
14. Staţi gata dar, avînd mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii,
15. avînd picioarele încălţate cu rîvna Evangheliei păcii.
16. Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău.
17. Luaţi şi coiful mîntuirii şi sabia Duhului, care este Cuvîntul lui Dumnezeu.
18. Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţa, şi rugăciune pentru toţi sfinţii,

Dumnezeu este mult mai puternic decât Satan, dar noi trebuie să ne facem datoria, împotrivindu-ne în mod conştient diavolului şi poftelor trupeşti. Ziua Ispăşirii simbolizează vremurile viitoare, când influenţa lui Satan va înceta şi el nu va mai avea libertatea de a ispiti omenirea (**Apocalipsa 20:1–3**).

1. Apoi am văzut pogorîndu-se din cer un înger, care ţinea în mînă cheia Adîncului şi un lanţ mare.
2. El a pus mîna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani.
3. L-a aruncat în Adînc, l-a închis acolo, şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele Neamurile, pînă se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie deslegat pentru puţină vreme.

Simbolismul Vechiului Testament

În Levitic 16 găsim instrucţiunea lui Dumnezeu dată lui Israel de a respecta Ziua Ispăşirii. Deşi, de la moartea lui Hristos, nu mai este necesar să aducem jertfe de animale, acest capitol contribuie în mod decisiv la înţelegerea planului lui Dumnezeu.

Legea pentru sărbătoarea de peste an a ispăşirii.

1. Domnul a vorbit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morţi cînd s-au înfăţişat înaintea Domnului.
2. Domnul a zis lui Moise: „Vorbeşte fratelui tău Aaron, şi spune-i să nu intre în tot timpul în sfîntul locaş, dincolo de perdeaua din lăuntru, înaintea capacului ispăşirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispăşirii Mă voi arăta în nor.
3. Iată cum să intre Aaron în sfîntul locaş. Să ia un viţel pentru jertfa de ispăşire şi un berbece pentru arderea de tot.
4. Să se îmbrace cu tunica sfinţită de in, şi să-şi pună pe trup ismenele de in; să se încingă cu brîul de in, şi să-şi acopere capul cu mitra de in; acestea sînt veşmintele sfinţite, cu cari se va îmbrăca el dupăce îşi va spăla trupul în apă.
5. Să ia, dela adunarea copiilor lui Israel, doi ţapi pentru jertfa de ispăşire, şi un berbece pentru arderea de tot.
6. Aaron să-şi aducă viţelul lui pentru jertfa de ispăşire, şi să facă ispăşire, pentru el şi pentru casa lui.
7. Să ia cei doi ţapi, şi să-i pună înaintea Domnului, la uşa cortului întîlnirii.
8. Aaron să arunce sorţi pentru cei doi ţapi: un sorţ pentru Domnul, şi un sorţ pentru Azazel.
9. Aaron să ia ţapul care a ieşit la sorţi pentru Domnul, şi să-l aducă jertfă de ispăşire.
10. Iar ţapul care a ieşit la sorţi pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispăşirii, şi să i se dea drumul în pustie pentru Azazel.
11. Aaron să-şi aducă viţelul lui pentru jertfa de ispăşire, şi să facă ispăşire pentru el şi pentru casa lui. Să-şi junghie viţelul pentru jertfa lui de ispăşire.
12. Să ia o cădelniţă plină cu cărbuni aprinşi de pe altarul dinaintea Domnului, şi doi pumni de tămîie mirositoare pisată mărunt; să ducă aceste lucruri dincolo de perdeaua dinlăuntru;
13. să pună tămîia pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul de fum de tămîie să acopere capacul ispăşirii depe chivotul mărturiei, şi astfel nu va muri.
14. Să ia din sîngele viţelului şi să stropească cu degetul pe partea dinainte a capacului ispăşirii spre răsărit; să stropească din sînge de şapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispăşirii.

15. Să junghie ţapul adus ca jertfă de ispăşire pentru popor, şi să-i ducă sîngele dincolo de perdeaua dinlăuntru. Cu sîngele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sîngele viţelului, să stropească cu el spre capacul ispăşirii şi înaintea capacului ispăşirii.
16. Astfel să facă ispăşire pentru sfîntul locaş, pentru necurăţiile copiilor lui Israel şi pentru toate călcările de lege, prin cari au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întîlnirii, care este cu ei în mijlocul necurăţiilor lor.
17. Să nu fie nimeni în cortul întîlnirii cînd va intra Aaron să facă ispăşirea în sfîntul locaş, pînă va ieşi din ei. Să facă ispăşire pentru el şi pentru casa lui, şi pentru toată adunarea lui Israel.
18. După ce va ieşi, să se ducă la altarul care este înaintea Domnului, şi să facă ispăşire pentru altar; să ia din sîngele viţelului şi ţapului, şi să pună pe coarnele altarului de jur împrejur.
19. Să stropească pe altar cu degetul lui de şapte ori din sînge, şi astfel să-l curăţe şi să-l sfinţească de necurăţiile copiilor lui Israel.

Ţapul pentru Azazel.

20. Cînd va isprăvi de făcut ispăşirea pentru sfîntul locaş, pentru cortul întîlnirii şi pentru altar, să aducă ţapul cel viu.
21. Aaron să-şi pună amîndouă mînile pe capul ţapului celui viu, şi să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel şi toate călcările lor de lege cu cari au păcătuit ei; să le pună pe capul ţapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta.
22. Ţapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pămînt pustiit; în pustie, să-i dea drumul.
23. Aaron să intre în cortul întîlnirii; să-şi lepede veşmintele de in, pe cari le îmbrăcase la intrarea în sfîntul locaş, şi să le pună acolo.
24. Să-şi spele trupul cu apă într-un loc sfînt, şi să-şi ia din nou veşmintele. Apoi să iasă afară, să-şi aducă arderea lui de tot şi arderea de tot a poporului, şi să facă ispăşire pentru el şi pentru popor.
25. Iar grăsimea jertfei de ispăşire s-o ardă pe altar.

26. Cel ce va izgoni ţapul pentru Azazel, să-şi spele hainele, şi să-şi scalde trupul în apă; după aceea, să intre iarăş în tabără.
27. Să scoată afară din tabără viţelul ispăşitor şi ţapul ispăşitor, al căror sînge a fost dus în sfîntul locaş pentru facerea ispăşirii, şi să le ardă în foc pieile, carnea şi balega.
28. Cel ce le va arde, să-şi spele hainele şi să-şi scalde trupul în apă; după aceea, să intre iarăş în tabără.

Sărbătoarea ispăşirii.

29. Aceasta să vă fie o lege vecinică: în luna a şaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriţi sufletele, să nu faceţi nici o lucrare, nici băştinaşul, nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru.
30. Căci în ziua aceasta se va face ispăşire pentru voi, ca să vă curăţiţi: veţi fi curăţiţi de toate păcatele voastre înaintea Domnului.
31. Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihnă, în care să vă smeriţi sufletele. Aceasta să fie o lege vecinică.
32. Ispăşirea să fie făcută de preotul care a primit ungerea şi care a fost închinat în slujba Domnului, ca să urmeze tatălui său în slujba preoţiei; să se îmbrace cu veşmintele de in, cu veşmintele sfinţite.
33. Să facă ispăşire pentru Locul prea sfînt, să facă ispăşire pentru cortul întîlnirii şi pentru altar, şi să facă ispăşire pentru preoţi şi pentru tot poporul adunării.
34. Aceasta să fie pentru voi o lege vecinică: odată pe an să se facă ispăşire pentru copiii lui Israel, pentru păcatele lor." Aaron a făcut întocmai cum poruncise lui Moise Domnul.

Citim că marele preot trebuia să aleagă doi ţapi ca jertfă de ispăşire pentru popor şi să-i aducă înaintea lui Dumnezeu (versetele 5 şi 7). Aaron, marele preot, trebuia apoi să arunce sorţii pentru a alege unul dintre cei doi ţapi „pentru Domnul", pe care urma să-l jertfească (versetele 8-9). Acest ţap îl simboliza pe Iisus Hristos, care a murit ca jertfă de ispăşire pentru noi.

Celălalt ţap avea un scop cu totul diferit: „Dar ţapul pe care cade sorţul pentru Azazel va fi adus viu înaintea Domnului, ca să se facă ispăşire pentru el şi să fie trimis în pustie la Azazel" (versetul 10). Deci, acest ţap nu trebuia ucis.

Marele preot trebuia să-şi pună „ambele mâini pe capul lui şi să mărturisească asupra lui toate fărădelegile copiilor lui Israel şi toate călcările de lege prin care s-au făcut vinovaţi, şi să-le pună pe capul ţapului şi să-l trimită în deşert prin intermediul unui om care stă pregătit, „astfel încât ţapul să ia asupra sa toate păcatele lor şi să le ducă în pustiu; iar el să fie lăsat în deşert” (versetele 21-22).

Prin aruncarea la sorţi, marele preot a ales ţapul pentru Azazel. Unii eruditi consideră că Azazel este numele unui demon care trăieşte în deşert (**Interpreter's Dictionary of the Bible, Volumul I, pagina 326**). Ţapul pentru Azazel îl reprezintă pe Satana, care poartă responsabilitatea pentru păcatele omenirii (versetul 22) pentru că a înşelat întreaga lume.

Marele preot şi-a pus mâinile peste acest ţap şi a mărturisit faptele rele, fărădelegile şi păcatele poporului. De ce a făcut asta? În calitate de conducător actual al acestei lumi, diavolul este responsabil pentru ispita umanităţii. „Luarea ţapului încărcat de păcate a simbolizat îndepărtarea completă a păcatelor poporului şi transferul lor simbolic către spiritul rău din care proveneau” (**The One Volume Bible Commentary**, Pagina 95).

Ţapul viu este un simbol al soartei lui Satan şi a demonilor săi, pe care Dumnezeu îi va înlătura înainte de instaurarea domniei de o mie de ani a lui Isus Hristos. Cartea Apocalipsa descrie acest eveniment: „Apoi am văzut un înger coborându-se din cer, având cheia abisului şi un lanţ mare în mână. A apucat balaurul, şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satan, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în abis, a încuiat şi a pecetluit abisul deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani” (**Apocalipsa 20:1-3**).

> **1.** Apoi am văzut pogorîndu-se din cer un înger, care ţinea în mînă cheia Adîncului şi un lanţ mare.
> **2.** El a pus mîna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani.
> **3.** L-a aruncat în Adînc, l-a închis acolo, şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele Neamurile, pînă se vor împlini

cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie deslegat pentru puţină vreme.

Astfel, diavolul şi demonii lui, care timp de mii de ani i-au ispitit pe oameni să comită orice rău imaginabil, sunt duşi într-un deşert simbolic (versetul 3). Împăcarea completă a omului cu Dumnezeu nu poate avea loc până când iniţiatorul tuturor păcatelor şi suferinţelor – Satan – nu este înlăturat.

Ziua Ispășirii astăzi

În **Leviticul 23** aflăm când şi cum ar trebui să ţinem această sărbătoare: „În ziua a zecea a acestei luni a şaptea este Ziua Ispăşirii. Atunci să ţineşti o adunare sfântă şi să postiţi" (versetul 27).

27. „În ziua a zecea a acestei a şaptea luni, va fi ziua ispăşirii: atunci să aveţi o adunare sfîntă, să vă smeriţi sufletele, şi să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc.

In Biblia germană - **Hoffnung für Alle (HOF)** versetul este tradus cu indemnul de a posti in acesta zi!

27 »Der 10. Tag des 7. Monats ist der Tag der Versöhnung. Dann sollt ihr fasten und euch vor mir beugen. Zu meiner Ehre sollt ihr euch versammeln und eure Opfer auf dem Altar verbrennen.

=

27»Ziua a 10-a a lunii a 7-a este Ziua Împăcării. Atunci să postiți și să vă închinați înaintea Mea. Să vă adunați în cinstea mea și să vă ardeți jertfele pe altar.

De ce porunceşte Dumnezeu un post în această zi? Postul exprimă dorinţa noastră umilă de a ne apropia de Dumnezeu.. Ziua Ispăşirii simbolizează o perioadă viitoare de împăcare, după îndepărtarea lui Satan, când omenirea, umilită de evenimentele îngrozitoare din vremurile de pe urmă, va fi în sfârşit împăcată pe deplin cu Dumnezeu.

Puțini oameni înțeleg adevăratul scop al postului. Postul nu are scopul de a-I impune lui Dumnezeu voința noastră. Nu postim pentru a obține ceva de la Dumnezeu, în afară de marea Sa milă și iertarea pentru slăbiciunile noastre omenești. Postul ne amintește de existența noastră fizică trecătoare. Fără hrană și apă, am muri în scurt timp. Postul ne ajută să conștientizăm cât de mult avem nevoie de Dumnezeu ca dătător și susținător al vieții.

Postul nostru de Ziua Împăcării trebuie să fie întotdeauna însoțit de o atitudine plină de pocăință. Atitudinea lui Daniel în timpul postului a fost exemplară: „Și m-am întors către Dumnezeu, Domnul, ca să mă rog și să implor, postind și îmbrăcat în sac și cenușă“ (**Daniel 9:3**). În rugăciunea sa, Daniel și-a mărturisit păcatele sale și pe cele ale poporului său.

> **3.** Şi mi-am întors faţa spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune şi cereri, postind în sac şi cenuşă.

Comunitatea creștină primară a sărbătorit Ziua Ispășirii. La mai bine de 30 de ani după moartea lui Hristos, Luca încă se referea la această zi pentru a identifica perioada din an. El menționează că călătoria pe mare a lui Pavel a fost periculoasă „pentru că postul se terminase deja” (**Faptele Apostolilor 27:9**).

> **9.** Trecuse destul de multă vreme, şi călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentrucă trecuse chiar şi vremea „postului“. De aceea Pavel a înştiinţat pe ceilalţi,

Aproape toate lucrările biblice de referință recunosc acest post menționat aici ca Zi a Ispășirii.

Ziua Ispășirii ne învață o altă lecție importantă. Noi am văzut deja că țapul care a fost sacrificat L-a reprezentat pe Isus Hristos. El a luat asupra Sa pedeapsa cu moartea pe care noi o meritam pentru păcatele noastre. Dar Hristos nu a rămas mort; a fost înviat. Ce ne învață Ziua Iertării despre rolul lui Hristos după Învierea Sa?

Leviticul 16:15–19,

> **15.** Să junghie ţapul adus ca jertfă de ispăşire pentru popor,

şi să-i ducă sîngele dincolo de perdeaua dinlăuntru. Cu sîngele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sîngele viţelului, să stropească cu el spre capacul ispăşirii şi înaintea capacului ispăşirii.
16. Astfel să facă ispăşire pentru sfîntul locaş, pentru necurăţiile copiilor lui Israel şi pentru toate călcările de lege, prin cari au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întîlnirii, care este cu ei în mijlocul necurăţiilor lor.
17. Să nu fie nimeni în cortul întîlnirii cînd va intra Aaron să facă ispăşirea în sfîntul locaş, pînă va ieşi din ei. Să facă ispăşire pentru el şi pentru casa lui, şi pentru toată adunarea lui Israel.
18. După ce va ieşi, să se ducă la altarul care este înaintea Domnului, şi să facă ispăşire pentru altar; să ia din sîngele viţelului şi ţapului, şi să pună pe coarnele altarului de jur împrejur.
19. Să stropească pe altar cu degetul lui de şapte ori din sînge, şi astfel să-l curăţe şi să-l sfinţească de necurăţiile copiilor lui Israel.

descrie o ceremonie festivă care avea loc o singură dată pe an, în Ziua Ispăşirii. Marele preot ducea sângele ţapului jertfit la scaunul de milă din Sfânta Sfintelor – cel mai sfânt loc din Cortul Întâlnirii. Tronul harului era o reprezentare a tronului Dumnezeului Atotputernic. Marele preot îndeplinea în mod simbolic rolul pe care Hristos îl va îndeplini mai târziu pentru creştinii pocăiţi. Înălţat la tronul lui Dumnezeu prin sângele jertfei sale, Hristos mijloceşte pentru noi ca Mare Preot al nostru încă de la învierea sa.

Epistola către Evrei clarifică această simbolistică (**Evrei 9:11–12**):

11. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvîrşit, care nu este făcut de mîni, adică nu este din zidirea aceasta;
12. şi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfînt, nu cu sînge de ţapi şi de viţei, ci cu însuş sîngele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică.

Prin jertfa lui Hristos, avem acces la adevăratul tron al harului – tronul Creatorului nostru milostiv şi iubitor. La

momentul morţii lui Iisus, deschiderea acestei căi a fost arătată într-un mod dramatic şi miraculos, cind „perdeaua din templu”, care închidea intrarea în Sfânta Sfintelor, „în două bucăţi, de sus până jos sa sfâşiat“ (**Matei 27:51**; **Marcu 15:38**).

> **51.** Şi îndată perdeaua dinlăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus pînă jos, pămîntul s-a cutremurat, stîncile s-au despicat,

> **38.** Perdeaua dinlăuntrul Templului s-a rupt în două de sus pînă jos.

Multe versete din Epistola către Evrei descriu rolul lui Hristos ca Mare Preot şi Mijlocitor al nostru. Prin jertfa Sa de ispăşire, putem „să ne apropiem cu încredere de scaunul harului, pentru ca să primim milă şi să găsim har la vremea când avem nevoie de ajutor” (**Evrei 4:16**).

> **16.** Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentruca să fim ajutaţi la vreme de nevoie.

Ziua Iertării simbolizează, pe de o parte, împăcarea noastră plină de iubire cu Dumnezeu, făcută posibilă prin jertfa lui Hristos. Pe de altă parte, această zi simbolizează şi adevărul remarcabil că Satana, iniţiatorul păcatului, va fi înlăturat într-o bună zi, pentru ca omenirea să poată obţine în sfârşit împăcarea deplină cu Dumnezeu.

Tot ce stătea între noi şi Dumnezeu este îndepărtat – propriile noastre păcate şi cauza lor fundamentală, Satan, adversarul. Astfel, se pun bazele unei împăcări depline. Ispăşirea personală, simbolizată de Pessach, se desăvârşeşte prin înlăturarea cauzei. Astfel, Ziua Ispăşirii este o „zi a ispăşirii desăvârşite”.

Ziua Ispăşirii serveşte, de asemenea, ca o pregătire importantă pentru următorul pas din planul glorios al lui Dumnezeu, simbolizat de alte zile de sărbătoare. Acest pas este ilustrat într-un mod minunat prin Sărbătoarea Corturilor.

Sărbătoarea Corturilor: Iisus Hristos, Stăpân al întregului pământ

După ce Petru a vindecat un om paralizat prin puterea lui Dumnezeu, el a rezumat scopul lui Dumnezeu pentru omenire în explicaţia sa despre această minune: „Pocăiţi-vă, dar, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele. Ca să vină de la Domnul vremea înviorării şi să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte să fie Hristosul, pe care cerul trebuie să-L primească până la aşezarea veşnică, aşa cum a făgăduit Dumnezeu prin sfinţii Săi proroci de demult.” (**Faptele Apostolilor 3:19-21**).

> **19.** Pocăiţi-vă dar, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vremile de înviorare,
> **20.** şi să trimeată pe Cel ce a fost rînduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos,
> **21.** pe care cerul trebuie să-L primească, pînă la vremile aşezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinţilor Săi prooroci din vechime.

Ce a vrut să spună Petru prin această „vremuri de înviorare”, în care „totul va fi restaurat”? Planul lui Dumnezeu pentru omenire include restaurarea. Sărbătoarea Corturilor simbolizează acest proces, care începe odată cu întoarcerea lui

Iisus Hristos şi alungarea lui Satan, reprezentate de Ziua Trâmbiţelor şi, respectiv, de Ziua Ispăşirii.

După aceste evenimente, sunt puse bazele pentru restabilirea păcii şi a armoniei cu Dumnezeu şi cu Creaţia. Sărbătoarea Corturilor, care durează şapte zile (**Leviticul 23:27, 34**),

> **27.** „În ziua a zecea a acestei a şaptea luni, va fi ziua ispăşirii: atunci să aveţi o adunare sfîntă, să vă smeriţi sufletele, şi să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc.
>
> **34.** „Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: «În a cincisprezecea zi a acestei a şaptea luni, va fi sărbătoarea corturilor, în cinstea Domnului, timp de şapte zile.

simbolizează domnia milenară a lui Isus Hristos pe acest pământ, care va fi instaurată după a doua Sa venire. Această perioadă este adesea numită şi „Mileniu”, ceea ce înseamnă pur şi simplu „o mie de ani”.

Sărbătoarea simbolizează, de asemenea, „odihna” reprezentată de Sabatul săptămânal (**Evrei 4:1-11**),

> **1.** Să luăm dar bine seama, ca, atîta vreme cît rămîne în picioare făgăduinţa intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea tîrziu.
> **2.** Căci şi nouă ni s-a adus o veste bună ca şi lor; dar lor cuvîntul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentrucă n-a găsit credinţă la ceice l-au auzit.
> **3.** Pe cînd noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna", despre care a vorbit El, cînd a zis: „Am jurat în mînia Mea, că nu vor întra în odihna Mea!" Măcarcă lucrările Lui fuseseră isprăvite încă dela întemeierea lumii.
> **4.** Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a şaptea: „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a şaptea de toate lucrările Lui."
> **5.** Şi aici este zis iarăş: „Nu vor intra în odihna Mea!"
> **6.** Deci, fiindcă rămîne ca să intre unii în odihna aceasta, şi pentrucă aceia cărora li s-a vestit întîi vestea buna n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor,

7. El hotărăşte din nou o zi: „Astăzi," - zicînd, în David, după atîta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile!"
8. Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi.
9. Rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.
10. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihneşte şi el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.
11. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentruca nimeni să nu cadă în aceeaş pildă de neascultare.

celebrarea „marelui seceriş al oamenilor", când toţi oamenii vor ajunge să cunoască căile lui Dumnezeu. În sfârşit, relaţia dintre om şi Dumnezeu va fi restabilită (**Isaia 11:9-10**).

9. Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfînt; căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr.
10. În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, şi slava va fi locuinţa Lui.

La început, Dumnezeu l-a creat pe om pentru ca acesta să trăiască alături de El într-o relaţie caracterizată de iubire, pace şi ascultare faţă de legile Lui. Când Dumnezeu şi-a încheiat creaţia, „s-a uitat la tot ce făcuse şi iată, era foarte bine" (**Geneza 1:31**)

31. Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; şi iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a şasea.

Această perioadă de pace şi armonie a luat sfârşit brusc din cauza ispitei lui Satan şi a neascultării omului (**Geneza 3:1-6**).

1. Şarpele era mai şiret decît toate fiarele cîmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mîncaţi din toţi pomii din grădină?"

> **2.** Femeia a răspuns şarpelui: „Putem să mîncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.“
> **3.** Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mîncaţi din el, şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi.“
> **4.** Atunci şarpele a zis femeii: „Hotărît, că nu veţi muri:
> **5.** dar Dumnezeu ştie că, în ziua cînd veţi mînca din el, vi se vor deschide ochii, şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele şi răul“.
> **6.** Femeia a văzut că pomul era bun de mîncat şi plăcut de privit, şi că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, şi a mîncat; a dat şi bărbatului ei, care era lîngă ea, şi bărbatul a mîncat şi el.

Nesupunerea l-a separat pe om de Dumnezeu (**Geneza 3:21-24**).

> **21.** Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei lui haine de piele, şi i-a îmbrăcat cu ele.
> **22.** Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele şi răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-şi întindă mîna, să ia şi din pomul vieţii, să mănînce din el, şi să trăiască în veci.“
> **23.** Deaceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pămîntul, din care fusese luat.
> **24.** Astfel a izgonit El pe Adam; şi la răsăritul grădinii Edenului a pus nişte heruvimi,

care să învîrtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții. Rezultatul tragic este descris în **Geneza 6, versetul 5**:

> **5.** Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pămînt, şi că toate întocmirile gîndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.

Această relaţie distrusă dintre om şi Dumnezeu a continuat până în zilele noastre. În acest sens, apostolul Pavel a afirmat: „„De aceea, după cum printr-un singur om [Adam] a intrat păcatul în lume şi prin păcat a venit moartea, tot aşa moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toţi au păcătuit”

(**Romani 5:12**).

> **12.** De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit...

Pavel ştia că Isus urma să vindece prăpastia creată prin neascultarea omului: „„Căci, după cum moartea a venit prin un singur om [Adam], tot aşa şi învierea morţilor vine prin un singur om [Hristos]. Căci, după cum toţi mor în Adam, tot aşa toţi vor fi înviaţi în Hristos” (**1 Corinteni 15:21-22**).

> **21.** Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit şi învierea morţilor.
> **22.** Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos;

Isaia a profeţit vindecarea lumii

Dumnezeu l-a inspirat pe profetul Isaia să dezvăluie aspecte importante ale planului Său pentru restaurarea pământului. Isaia a scris într-o perioadă în care Israelul urma să fie pedepsit pentru neascultarea sa. Mesajul său a fost anunţul unei „lumi mai bune de mâine”, menit să încurajeze această naţiune. După o lectură din profeţiile lui Isaia, Iisus Hristos a subliniat înţelegerea deosebită de care dădea dovadă Isaia: „Isaia a zis acestea pentru că a văzut slava lui Isus şi a vorbit despre El” (**Ioan 12:41).**

> **41.** Isaia a spus aceste lucruri cînd a văzut slava Lui, şi a vorbit despre El.

Isaia a profeţit nu doar lucrarea lui Isus pe pământ, ci şi întoarcerea Sa în putere şi slavă (**Isaia 66:15-16**).

> **15.** „Căci iată, Domnul vine într-un foc, şi carăle Lui sînt ca un vîrtej; Îşi preface mînia într-un jăratic, şi ameninţările în flacări de foc.
> **16.** Căci cu foc Îşi aduce Domnul la îndeplinire judecăţile, şi cu sabia Lui pedepseşte pe oricine; şi cei ucişi de Domnul vor fi mulţi la număr.

Fundamentul domniei mesianice a lui Isus va fi Legea lui Dumnezeu, așa cum a prezis Isaia (**Isaia 2:2-3**):

> **2.** Se va întîmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el.
> **3.** Popoarele se vor duce cu grămada la el, şi vor zice: „Veniţi, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui, şi să umblăm pe cărările Lui.“ Căci din Sion va ieşi Legea, şi din Ierusalim cuvîntul Domnului.

O lume a păcii și prosperității

La întoarcerea Sa, Hristos va readuce întreaga creaţie în armonie cu Dumnezeu, iar pacea nu va mai fi o excepţie trecătoare. Regele David a scris: „Mare pace au cei ce iubesc Legea Ta“ (Psalmul 119:165). Vă puteţi imagina o lume în care fiecare om cunoaşte Legea lui Dumnezeu şi trăieşte după ea?

> **165.** Multă pace au ceice iubesc Legea Ta, şi nu li se întîmplă nicio nenorocire.

Pentru a realiza această schimbare uimitoare, va fi nevoie de mai mult decât simpla conştientizare. Se va produce o schimbare spirituală în rândul oamenilor, o revoluţie spirituală. Prin profetul **Ezechiel (36:26-27)**, Dumnezeu descrie cum se va întâmpla acest lucru:

> **26.** Vă voi da o inimă nouă, şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, şi vă voi da o inimă de carne.
> **27.** Voi pune Duhul Meu în voi, şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi legile Mele.

Sub influenţa Duhului lui Dumnezeu, oamenii vor dori să-L asculte pe Dumnezeu din toată inima. Omul va începe să ţină seama de nevoile celorlalţi la fel de mult ca de ale sale (**Filipeni 2:3**). În loc să se gândească doar la ei înşişi, oamenii vor avea ca scop bunăstarea semenilor lor. Furturile vor

înceta, la fel şi nerespectarea intereselor şi a sentimentelor celorlalţi.

> **3.** Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuş.

Lumea va cunoaşte în sfârşit pacea: „Vor preface săbiile lor în pluguri şi sulițele lor în seceri. Căci niciun popor nu va mai ridica sabia împotriva altui popor, şi nu vor mai învăța să facă război” (**Isaia 2:4**; **Mica 4:3**).

> **4.** El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; aşa în cît din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din sulițele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, şi nu vor mai învăţa războiul.

> **3.** El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din sulițele lor cosoare; niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia, şi nu vor mai învăţa să facă război;

Pacea este mai mult decât simpla „absenţă” a războiului. Pacea este o stare de spirit, o atitudine. Prima revoluţie adevărată (răsturnare) din istoria omenirii va începe, şi anume cu omul însuşi.

În timpul domniei de pace milenare a lui Hristos, Dumnezeu va schimba chiar şi natura animalelor. Isaia descrie această epocă idilică: „Vacile şi urşii vor paşte împreună, puii lor vor zăcea unul lângă altul, iar leii vor mânca paie ca vitele. Un prunc se va juca lângă vizuina vidrei, iar un copil deţărcat îşi va pune mâna în vizuina şarpelui. Nimeni nu va mai păcătui şi nimeni nu va mai săvârşi nelegiuiri pe tot muntele Meu sfânt.“ (**Isaia 11:7-9**).

> **7.** vaca şi ursoaica vor paşte la un loc, şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mînca paie ca boul,
> **8.** pruncul de ţîţă se va juca la gura bortei năpîrcii, şi copilul înţărcat va băga mîna în vizunia basilicului.
> **9.** Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfînt; căci pămîntul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr.

Die Auswirkungen der Sünde werden beseitigt

Dumnezeu va vindeca toate bolile fizice. Isaia a profeţit despre această vreme, când „ochii orbilor se vor deschide şi urechile surzilor se vor deschide. Atunci, şchiopii vor sări ca un cerb, iar limba muţilor va cânta de bucurie”. (**Isaia 35:5-6**)

> **5.** Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor;
> **6.** atunci şchiopul va sări ca un cerb, şi limba mutului va cînta de bucurie; căci în pustie vor ţîşni ape, şi în pustietate pîraie;

Şi mai importantă este vindecarea spirituală care are loc atunci. Isaia a profeţit că Iisus Hristos va desăvârşi vindecarea pe care a început-o în timpul vieţii Sale pământeşti: „Duhul lui Dumnezeu, Domnul, este peste mine, pentru că Domnul m-a uns. El m-a trimis să aduc vestea cea bună celor sărmani, să vindec inimile zdrobite, să vestesc libertatea celor captivi şi să le spun celor asupriţi că vor fi liberi şi eliberaţi; să vestesc un an de îndurare al Domnului şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru, să mângâi pe toţi cei îndureraţi... din Sion“ (**Isaia 61:1-3**; Luca 4:18-19).

> **1.** „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc veşti bune celor nenorociţi: El M-a trimes să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, şi prinşilor de război izbăvirea;
> **2.** să vestesc un an de îndurare al Domnului, şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mîngîi pe toţi cei întristaţi;
> **3.** să dau celor întristaţi din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenuşă, un untdelemn de bucurie în locul plînsului, o haină de laudă în locul unui duh mîhnit, ca să fie numiţi «terebinţi ai neprihănirii,» «un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui.“

Cu ajutorul lui Dumnezeu, efectele urmaririi căilor greşite ale lui Satan de-a lungul generaţiilor vor fi inversate.

Sărbătoarea Corturilor este numită şi Sărbătoarea Recoltei (**Exodul 23:16**).

> **16.** Să ţii sărbătoarea secerişului, a celor dintîi roade din munca ta, din ceeace vei sămăna pe cîmp; şi să ţii sărbătoarea strîngerii roadelor, la sfîrşitul anului, cînd vei strînge depe cîmp rodul muncii tale.

Această denumire descrie încheierea recoltei anuale de toamnă a Israelului. Cu ocazia acestei sărbători, Dumnezeu a poruncit poporului Său „să se bucure înaintea Domnului” (**Deuteronom 12:12**, 18; **14:26**). Sărbătoarea este un moment de bucurie pentru bogăţia binecuvântărilor lui Dumnezeu.

> **12.** Acolo să vă bucuraţi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, voi, fiii voştri şi fiicele voastre, robii şi roabele voastre, şi Levitul care va fi în locurile voastre, căci el n-are nici parte de moşie, nici moştenire cu voi.
>
> **18.** Ci pe acestea să le mănînci înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, tu, fiul tău şi fiica ta, robul şi roaba ta, şi Levitul care va fi în cetăţile tale; şi să te bucuri înaintea Domnului, Dumnezeului tău, de toate bunurile pe cari le vei avea.
>
> **26.** Acolo, să cumperi cu argintul acela tot ce vei dori: boi, oi, vin şi băuturi tari, tot ce-ţi va plăcea, să le mănînci înaintea Domnului, Dumnezeului tău, şi să te bucuri tu şi familia ta.

Motivul bucuriei pentru o recoltă bogată își găsește o împlinire şi în viitor. Într-o profeţie, profetul Isaia a descris înflorirea deşertului, „căci vor izvorî ape în deşert şi râuri în ţara uscată. Şi acolo unde înainte era uscat, vor fi lacuri, iar acolo unde era arid, vor fi izvoare” (**Isaia 35:6-7**).

> **6.** atunci şchiopul va sări ca un cerb, şi limba mutului va cînta de bucurie; căci în pustie vor ţîşni ape, şi în pustietate pîraie;
> **7.** marea de nisip se va preface în iaz şi pămîntul uscat în izvoare de ape. În vizuina care slujea de culcuş şacalilor, vor creşte trestii şi papură.

Când Sărbătoarea Corturilor își va împlini profeţia în lumea de mâine, pământul va da recolte bogate: „Iată, vine vremea, zice Domnul, când se va ara şi se va secera în acelaşi timp, se va stoarce strugurii şi se va semăna în acelaşi timp.

Munţii vor curge cu vin dulce, şi toate dealurile vor fi roditoare” (**Amos 9:13**).

> **13.** „Iată, vin zile, zice Domnul, cînd plugarul va ajunge pe secerător, şi cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăştie sămînţa, cînd mustul va picura din munţi şi va curge de pe toate dealurile.

Semnificaţia corturilor

Denumirea sărbătorii de Sărbătoarea Corturilor provine din porunca lui Dumnezeu adresată poporului Israel de a ridica „corturi” temporare în care să-şi petreacă sărbătoarea. Israeliţii şi-au părăsit casele şi au construit locuinţe temporare (în ebraică sukkah, adică „colibă din ramuri împletite”), în care urmau să locuiască în timpul sărbătorii înaintea lui Dumnezeu.

Aceste corturi le aminteau de eliberarea lor din robie şi de locuinţele lor în „corturi” atunci când Dumnezeu i-a scos din Egipt (**Leviticul 23:34, 41-43**).

> **34.** „Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: «În a cincisprezecea zi a acestei a şaptea luni, va fi sărbătoarea corturilor, în cinstea Domnului, timp de şapte zile.
> **41.** În fiecare an să prăznuiţi sărbătoarea aceasta în cinstea Domnului, timp de şapte zile. Aceasta este o lege vecinică pentru urmaşii voştri. În luna a şaptea s-o prăznuiţi.
> **42.** Şapte zile să locuiţi în corturi; toţi băştinaşii din Israel să locuiască în corturi,
> **43.** pentruca urmaşii voştri să ştie că am făcut pe copiii lui Israel să locuiască în corturi, după ce i-am scos din ţara Egiptului. Eu sînt Domnul, Dumnezeul vostru.“

Spre deosebire de asprimea sclaviei, această sărbătoare pune accentul pe linişte, pace şi prosperitate, de care se vor bucura toţi, inclusiv străinii, văduvele şi săracii.

Comparaţia cu colibele sau adăposturile temporare subliniază caracterul efemer al vieţii noastre fizice. Şi apostolul Pavel a abordat acest subiect: „Căci ştim că, atunci când

această locuinţă a noastră pământească, această colibă, va fi dărâmată, avem o locuinţă zidită de Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mâini omeneşti şi care este veşnică în ceruri. „Căci de aceea suspinăm şi tânjim să fim îmbrăcaţi cu locuinţa noastră cerească” (**2 Corinteni 5:1-2**).

1. Ştim, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer dela Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mînă ci este vecinică.
2. Şi gemem în cortul acesta, plini de dorinţa să ne îmbrăcăm peste el cu locaşul nostru ceresc,

Evrei 11

1. Şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile cari nu se văd.
2. Pentrucă prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.
3. Prin credinţă pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvîntul lui Dumnezeu, aşa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri cari se văd.
4. Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decît Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Şi prin ea vorbeşte el încă, măcar că este mort.
5. Prin credinţă a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Şi n-a mai fost găsit, pentrucă Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.
6. Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută.
7. Prin credinţă Noe, cînd a fost înştiinţat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, şi, plin de o teamă sfîntă, a făcut un chivot ca să-şi scape casa; prin ea, el a osîndit lumea, şi a ajuns moştenitor al neprihănirii care se capătă prin credinţă.
8. Prin credinţă Avraam, cînd a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-L ia ca moştenire, a ascultat, şi a plecat fără să ştie unde se duce.
9. Prin credinţă a venit şi s-a aşezat el în ţara făgăduinţei, ca

într-o ţară care nu era a lui, şi a locuit în corturi, ca şi Isaac şi Iacov, cari erau împreună moştenitori cu el ai aceleiaş făgăduinţe.
10. Căci el aştepta cetatea care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu.
11. Prin credinţă şi Sara, cu toată vîrsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioşia Celui ce-i făgăduise.
12. De aceea, dintr-un singur om, şi încă un om aproape mort, s-a născut o sămînţă în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.
13. În credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut şi le-au urat de bine de departe, mărturisind că sînt străini şi călători pe pămînt.
14. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată desluşit că sînt în căutarea unei patrii.
15. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieşiseră, negreşit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.
16. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este ruşine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.
17. Prin credinţă a adus Avraam jertfă pe Isaac, cînd a fost pus la încercare: el, care primise făgăduinţele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu!
18. El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămînţă care-ţi va purta numele!"
19. Căci se gîndea că Dumnezeu poate să învieze chiar şi din morţi: şi, drept vorbind, ca înviat din morţi l-a primit înapoi.
20. Prin credinţă a dat Isaac lui Iacov şi Esau o binecuvîntare, care avea în vedere lucrurile viitoare.
21. Prin credinţă Iacov, cînd a murit, a binecuvîntat pe fiecare din fiii lui Iosif, şi „s-a închinat, rezemat pe vîrful toiagului său."
22. Prin credinţă a pomenit Iosif, cînd i s-a apropiat sfîrşitul, de ieşirea fiilor lui Israel din Egipt, şi a dat porunci cu privire la oasele sale.
23. Prin credinţă a fost ascuns Moise trei luni de părinţii lui, cînd s-a născut: pentrucă vedeau că era frumos copilul, şi nu s-au lăsat înspăimîntaţi de porunca împăratului.

24. Prin credinţă Moise , cînd s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,
25. ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.
26. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decît comorile Egiptului, pentrucă avea ochii pironiţi spre răsplătire.
27. Prin credinţă a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mînia împăratului; pentrucă a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.
28. Prin credinţă a prăznuit el Paştele şi a făcut stropirea sîngelui, pentruca Nimicitorul celor întîi născuţi să nu se atingă de ei.
29. Prin credinţă au trecut ei marea Roşie ca pe uscat, pe cînd Egiptenii, cari au încercat s-o treacă, au fost înghiţiţi.
30. Prin credinţă au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite şapte zile.
31. Prin credinţă n-a perit curva Rahav împreună cu cei răzvrătiţi, pentrucă găzduise iscoadele cu bunăvoinţă.
32. Şi ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aş vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel şi de prooroci!
33. Prin credinţă au cucerit ei împărăţii, au făcut dreptate, au căpătat făgăduinţe, au astupat gurile leilor,
34. au stins puterea focului, au scăpat de ascuţişul săbiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oştirile vrăjmaşe.
35. Femeile şi-au primit înapoi pe morţii lor înviaţi; unii, ca să dobîndească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, şi au fost chinuiţi.
36. Alţii au suferit batjocuri, bătăi, lanţuri şi închisoare;
37. au fost ucişi cu pietre, tăiaţi în două cu ferestrăul, chinuiţi; au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi cu cojoace şi în piei de capre, lipsiţi de toate, prigoniţi, munciţi, -
38. ei, de cari lumea nu era vrednică - au rătăcit prin pustiuri, prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pămîntului.
39. Toţi aceştia, măcarcă au fost lăudaţi pentru credinţa lor, totuş n-au primit ce le fusese făgăduit;

> **40.** pentrucă Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvîrşire fără noi.

prezintă exemplul multor slujitori credincioşi ai lui Dumnezeu din secolele trecute. În acest capitol aflăm că „toţi aceştia au murit în credinţă, fără să fi primit ceea ce li s-a promis, ci doar văzându-l de departe şi salutându-l, şi mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ” (**Evrei 11:13**). Sărbătoarea Corturilor este o comemorare anuală a naturii trecătoare a existenţei noastre fizice şi a căutării noastre de o „patrie” (versetul 14). Această lecţie se confirmă şi astăzi, când mergem la Sărbătoarea Corturilor şi ne cazăm acolo în locuinţe temporare, cum ar fi camere de hotel sau apartamente de vacanţă.

Această sărbătoare ne aminteşte, de asemenea, de caracterul nostru muritor şi de necesitatea unei transformări, pentru a putea moşteni viaţa veşnică ca fiinţe spirituale (**1 Corinteni 15:50-54**).

> **50.** Ce spun eu, fraţilor, este că nu poate carnea şi sîngele să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu; şi că, putrezirea nu poate moşteni neputrezirea.
> **51.** Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi,
> **52.** într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trîmbiţă. Trîmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi.
> **53.** Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.
> **54.** Cînd trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvîntul care este scris: „Moartea a fost înghiţită de biruinţă.

Sarcina sfinților înviați în Mileniu

Judecata asupra locuitorilor pământului în timpul celor o

mie de ani ai mileniului, simbolizată de Sărbătoarea Corturilor (Isaia 2:4; **51:4–5**),

> **4.** El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; aşa în cît din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din suliţele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, şi nu vor mai învăţa războiul.

> **4.** Ia aminte spre Mine, dar, poporul Meu, pleacă urechea spre Mine, neamul Meu! Căci din Mine va ieşi Legea, şi voi pune Legea Mea lumină popoarelor.
> **5.** Neprihănirea Mea este aproape, mîntuirea Mea se va arăta, şi braţele Mele vor judeca popoarele, ostroavele vor nădăjdui în Mine, şi se vor încrede în braţul Meu

începe cu faptul că Isus „îi conduce pe mulţi fii spre slavă" (**Evrei 2:10**).

> **10.** Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care şi prin care sînt toate, şi care voia să ducă pe mulţi fii la slavă, să desăvîrşească, prin suferinţe, pe Căpetenia mîntuirii lor.

Aceste pasaje biblice arată că această judecată va fi o ocazie de mântuire la nivel mondial, adică universală. În acest scop, sfinţii înviaţi, ca „primele roade ale recoltei lui Dumnezeu", vor domni împreună cu Hristos pe pământ ca împăraţi şi preoţi timp de o mie de ani, pentru ca şi mulţi alţii să poată intra în Împărăţia lui Dumnezeu (**Apocalipsa 5:10**; **20:6**).

> **10.** Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru, şi ei vor împărăţi pe pământ!"

> **6.** Fericiţi şi sfinţi sînt ceice au parte de întîia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos, şi vor împărăţi cu El o mie de ani.

Isus promite: „Celui ce biruieşte şi păzeşte până la sfârşit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri" (**Apocalipsa 2:26**).

> **26.** Celui ce va birui şi celui ce va păzi pînă la sfîrşit lucrările Mele, îi voi da stăpînire peste Neamuri.

Cei care vor învia la întoarcerea lui Hristos vor avea o oportunitate unică de a lucra cu Hristos pentru a ajuta toate naţiunile să intre într-o relaţie cu Dumnezeu. (Pentru a afla mai multe despre acest subiect, comandaţi broşura noastră gratuită, **Das Geheimnis Ihrer Existenz = Secretul existenței voastre.)**

Baza acestei relaţii cu Dumnezeu începe cu învăţarea Legii lui Dumnezeu, în special în aceste zile de sărbătoare ale lui Dumnezeu. Profetul Zaharia a scris: „Şi toţi cei care au rămas din toate neamurile care au venit împotriva Ierusalimului se vor sui an de an să se închine Împăratului, Domnului Atotputernicul, şi să prăznuiască Sărbătoarea Corturilor" (**Zaharia 14:16**).

> **16.** Toţi ceice vor mai rămînea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oştirilor, şi să prăznuiască sărbătoarea corturilor.

Alţi profeţi descriu această perioadă când pământul va fi umplut de cunoaşterea lui Dumnezeu „cum apa acoperă marea" (**Isaia 11:9**; **Habacuc 2:14**).

> **9.** Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfînt; căci pămîntul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr.

> **14.** Căci pămîntul va fi plin de cunoştinţa salvei Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr.

Creştinii de astăzi vor avea ocazia să colaboreze cu Iisus Hristos în cadrul acestui program universal de educaţie, pentru a-i ajuta pe ceilalţi să înţeleagă calea lui Dumnezeu. Isaia descrie educaţia din această perioadă: „Învăţătorul tău nu se va mai ascunde, ci ochii tăi îl vor vedea. Urechile tale vor auzi în spatele tău cuvântul: «Aceasta este calea; mergi pe ea! Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga!»" (**Isaia 30:20-21**).

> **20.** Domnul vă va da pîne în necaz, şi apă în strîmtorare. Învăţătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învăţătorii tăi.
> **21.** Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: «Iată

> drumul, mergeţi pe el!» Cînd veţi voi să vă mai abateţi la dreapta sau la stînga.

Ajutorul pe care îl putem oferi altora pentru a înţelege căile lui Dumnezeu şi pentru a se împăca cu El este o vocaţie minunată. Biblia îl descrie pe oricine are privilegiul de a ajuta în acest fel ca fiind cel care „zideşte locurile dărăpănate şi repară căile, ca să se poată locui acolo" (Isaia 58:12). În zilele noastre, Dumnezeu cheamă oamenii din această lume pentru a fi poporul Său ales, sfinţit şi răscumpărat prin El (**2 Corinteni 6:16** – **7:1**).

> **16.** Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi sîntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu."

> **1.** Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, prea iubiţilor, să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi a duhului, şi să ne ducem sfinţirea pînă la capăt, în frica de Dumnezeu.

Cei chemaţi astăzi trebuie să ducă o viaţă exemplară, prin care Dumnezeu îi pregăteşte pentru slujirea din timpul domniei milenare a lui Hristos şi pentru perioada care va urma: „Dragi fraţi, vă îndemn, ca străini şi pelerini: abţineţi-vă de la poftele trupeşti care luptă împotriva sufletului şi duceţi o viaţă neprihănită printre păgâni, pentru ca cei care vă calomniază ca pe nişte răufăcători să vadă faptele voastre bune şi să-L laude pe Dumnezeu în ziua judecăţii" (**1 Petru 2:11-12**).

> **11.** Prea iubiţilor, vă sfătuiesc ca pe nişte străini şi călători, să vă feriţi de poftele firii pămînteşti cari se războiesc cu sufletul.
> **12.** Să aveţi o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentruca în ceiace vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe cari le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.

În planul Său de a salva omenirea, Dumnezeu nu oblige pe nimeni să I se supună. Fundamentul formării caracterului îl constituie libera alegere. Fiecare om are libertatea de a alege şi trebuie să decidă dacă va accepta sau va respinge calea de viaţă propusă de Dumnezeu.

După primii o mie de ani de la revenirea lui Hristos, Dumnezeu îi va permite lui Satana să-i pună la încercare pe locuitorii pământului, pentru a le testa statornicia spirituală. **Apocalipsa 20, versetele 7-10** descrie această perioadă. Dumnezeu îl va elibera pe diavol din închisoarea sa şi îi va permite să-i amăgească pe cei care nu sunt convinşi de dreptatea desăvârşită a căii lui Dumnezeu.

> **7.** Cînd se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi deslegat;
> **8.** şi va ieşi din temniţa lui, ca să înşele Neamurile, cari sînt în cele patru colţuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării.
> **9.** Şi ei s-au suit pe faţa pământului, şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorît un foc care i-a mistuit.
> **10.** Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi proorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor.

Dumnezeu îi va nimici prin foc pe cei care îl urmează pe Satana în această ultimă rebeliune. Eforturile zadarnice ale lui Satan vor fi zădărnicite, iar această ultimă şi tragică rebeliune împotriva lui Dumnezeu nu va duce la nimic. Influenţa distrugătoare şi seducătoare a lui Satan asupra oamenilor încetează atunci. Acest eveniment dovedeşte încă o dată că pacea veşnică nu este posibilă sub influenţa lui Satan şi că, prin urmare, această pace este, în cele din urmă, un dar al lui Dumnezeu.

Acum scena este pregătită pentru evenimentele simbolizate de ultima zi a sărbătorii. Sărbătoarea Corturilor reprezintă o minunată ocazie de mântuire pentru toţi cei care vor fi încă în viaţă la revenirea lui Hristos, precum şi pentru urmaşii lor fizici din timpul Mileniului.

Dar cum rămâne cu miliardele de oameni din generaţiile trecute, care au trăit şi au murit fără să fi înţeles vreodată

adevărul lui Dumnezeu sau măcar să-l fi auzit? Şi cum rămâne cu oamenii care mor în timpul evenimentelor catastrofale din perioada imediat anterioară revenirii lui Hristos? Cum le va oferi Dumnezeu mântuirea? Veţi afla răspunsul în capitolul următor.

A opta zi: Viața veșnică este făcută accesibilă tuturor oamenilor

Biblia arată clar că „nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor pentru mântuire” decât numele lui Isus Hristos (**Faptele Apostolilor 4:12**).

> **12.** În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiţi.“

Acest pasaj biblic ridică întrebări dificile pentru cei care cred că Dumnezeu încearcă astăzi să salveze întreaga lume. Dacă „azi” este într-adevăr singura „zi a mântuirii”, atunci trebuie să ajungem la concluzia că Hristos a eşuat în mare măsură în misiunea Sa de a salva omenirea. La urma urmei, miliarde de oameni au murit fără să fi auzit vreodată numele lui Iisus Hristos.

În ciuda zelului misionar din secolele trecute, mult mai multe „suflete” umane s-au pierdut decât au fost mântuite. Dacă Dumnezeu este cu adevărat atotputernic, de ce atât de mulţi oameni nu au auzit niciodată Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu? Descrierea tradiţională a conflictului dintre Dumnezeu şi Satan pentru controlul asupra omenirii dezvăluie un Dumnezeu care pierde bătălia.

Care este soarta celor care au murit în necunoştinţă? Ce planuri are Dumnezeu pentru cei care nu au crezut niciodată în Hristos sau nu au înţeles adevărul lui Dumnezeu? Cum se încadrează astfel de oameni în planul de mântuire al

Creatorului? Sunt ei deja pierduţi pentru totdeauna, fără nicio speranţă de mântuire?

Să nu ne îndoim de puterea mântuitoare a lui Dumnezeu! Să analizăm câteva premise generale pentru a ajunge la o înţelegere a soluţiei minunate oferite de Creatorul nostru.

Soluția dilemei

Apostolul Pavel scrie că Dumnezeu „dorește ca tuturor oamenilor să li se acorde ajutorul necesar și să ajungă la cunoașterea adevărului” (**1 Timotei 2:4**).

> **4.** care voieşte ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului.

Petru completează această afirmaţie, precizând că Dumnezeu „nu dorește ca cineva să piară, ci ca toți să ajungă la pocăință” (**2 Petru 3:9**).

> **9.** Domnul nu întîrzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, şi doreşte ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă.

Acesta este marele scop al lui Dumnezeu pentru oameni: El dorește ca cât mai mulți să se pocăiască, să înțeleagă adevărul Său și să primească darul vieții veșnice!

Spre sfârşitul Sărbătorii Corturilor, Isus a explicat planul lui Dumnezeu atunci când a vorbit în public în fața poporului: „Cine este însetat, să vină la Mine şi să bea! Cine crede în Mine, aşa cum spune Scriptura, din trupul său vor curge râuri de apă vie” (**Ioan 7:37-38**).

> *Isus, apa vieţii.*
> **37.** În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare, şi a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, şi să bea.
> **38.** Cine crede în Mine, din inima lui vor curge rîuri de apă vie, cum zice Scriptura.

Conform tradițiilor din timpul vieții lui Isus, preoții aduceau apă în vase de aur, pe care o scoateau din pârâul Siloah, care

izvorăşte de pe Muntele Templului, şi o turnau pe altar. O sărbătoare plină de bucurie, însoţită de sunetul trâmbiţelor, a marcat această ceremonie, în cadrul căreia poporul a cântat un text din Cartea lui Isaia: „Veţi scoate apă cu bucurie din fântâna mântuirii” (**Isaia 12:3**).

> **3.** Veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mîntuirii,

Isus a explicat în faţa unei mulţimi de oameni că toţi cei însetaţi pot veni la El şi pot fi revigoraţi de această „apă” – pentru totdeauna! În această analogie, apa simbolizează Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, pe care îl vor primi cei care cred în Isus (**Ioan 7:39**).

> **39.** Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească ceice vor crede în El. Căci Duhul Sfînt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.

Isus a arătat că nevoile fundamentale ale setei şi foamei spirituale pot fi potolite numai prin El, care este „Pâinea vieţii” (**Ioan 6:48**) şi izvorul apei vii.

> **48.** Eu sînt Pînea vieţii.

Dar când se va întâmpla asta? Ultima dintre sărbătorile lui Dumnezeu, pe care Biblia o numeşte „a opta zi” (**Leviticul 23:36, 39**),

> **36.** Timp de şapte zile, să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc. A opta zi, să aveţi o adunare sfîntă, şi să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc; aceasta să fie o adunare de sărbătoare: să nu faceţi nici o lucrare de slugă în timpul ei.
>
> **39.** În a cincisprezecea zi a lunii acesteia a şaptea, cînd veţi strînge rodurile ţării, să prăznuiţi o sărbătoare în cinstea Domnului, timp de şapte zile: cea dintîi zi să fie o zi de odihnă, şi a opta să fie tot o zi de odihnă.

urmează imediat după Sărbătoarea Corturilor. Cuvintele rostite de Isus spre sfârşitul Sărbătorii Corturilor nu sunt doar o previziune a domniei sale milenare, ci şi a perioadei imediat următoare, simbolizată de „a opta zi”. Profeţiile biblice descriu ce se va întâmpla după mileniu.

Omenirea continuă să sufere de foame şi de sete după mesajul lui Isus. Promisiunea lui Dumnezeu de a revărsa Duhul Său „peste toată făptura” (**Ioel 3:1**) nu s-a împlinit încă.

> **1.** Căci iată că în zilele acelea şi în vremile acelea, cînd voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iuda şi ai Ierusalimului,

Miliarde de oameni au murit fără ca nevoile lor spirituale să fi fost satisfăcute. Când vor fi revigoraţi de puterea dătătoare de viaţă a Duhului lui Dumnezeu?

O înviere fizică ca o oportunitate de mântuire

Pentru a găsi răspunsul la această întrebare, trebuie să analizăm o întrebare pe care ucenicii i-au pus-o lui Isus cu puţin timp înainte de înălţarea sa: „Doamne, vei restaura în vremea aceasta Împărăţia lui Israel?” (**Faptele 1:6**).

> **6.** Deci apostolii, pe cînd erau strînşi laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gînd să aşezi din nou Împărăţia lui Israel?“

Când s-au gândit la porunca lui Isus, ucenicii au asociat-o, printre altele, şi cu numeroasele profeţii referitoare la o naţiune a Israelului reunificată.

Una dintre aceste profeţii se găseşte în **Ezechiel 37, versetele 3-6**.

> **3.** El mi-a zis: „Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze?“ Eu am răspuns: „Doamne, Dumnezeule, tu ştii lucrul acesta!“
> **4.** El mi-a zis: „Prooroceşte despre oasele acestea, şi spune-le: «Oase uscate, ascultaţi cuvîntul Domnului!
> **5.** Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu către oasele acestea: «Iată că voi face să intre în voi un duh, şi veţi învia!
> **6.** Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune duh în voi, şi veţi învia. Şi veţi şti că Eu sînt Domnul.“

Acest pasaj descrie viziunea lui Ezechiel despre o vale plină de oase uscate şi moarte. Dumnezeu îl întreabă: „Fiul omului, crezi tu că pot prinde viaţă aceste oase?” Atunci Dumnezeu le spune oaselor: „Oase uscate, ascultaţi cuvântul Domnului! Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu către aceste oase: „Iată, voi pune suflare în voi şi veţi învia din nou; vă voi da tendoane, voi face să crească carne peste voi, vă voi acoperi cu piele, vă voi da suflare şi veţi învia din nou; şi veţi şti că Eu sunt Domnul.”

În această viziune are loc o înviere fizică. Viziunea descrie situaţia fără speranţă în care se aflau aceşti morţi: „Oasele noastre s-au uscat, speranţa noastră s-a pierdut şi suntem pierduţi” (versetul 11).

> **11.** El mi-a zis: „Fiul omului, oasele acestea sînt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: «Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; sîntem pierduţi!"

Cu toate acestea, Creatorul lor le oferă speranţa învierii şi darul Duhului Sfânt în contextul unei naţiuni reunificate. În această viziune dramatică, vechiul Israel serveşte drept model pentru alte popoare pe care Dumnezeu le va readuce la viaţă. Dumnezeu a spus: „Iată, vă voi deschide mormintele şi vă voi scoate din ele, poporul Meu… Şi voi pune suflarea Mea în voi, ca să trăiţi din nou” (versetele 12 şi 14).

> **12.** Deaceea, prooroceşte, şi spune-le: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, şi vă voi aduce iarăş în ţara lui Israel.
> **13.** Şi veţi şti că Eu sînt Domnul, cînd vă voi deschide mormintele, şi vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu!
> **14.** Voi pune Duhul Meu în voi, şi veţi trăi; vă voi aşeza iarăş în ţara voastră, şi veţi şti că Eu, Domnul, am vorbit şi am făcut, zice Domnul."

Dumnezeu „va încheia cu ei un legământ al păcii, care va fi un legământ veşnic cu ei… Voi locui printre ei şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (versetele 26-27).

26. Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ vecinic cu ei; îi voi sădi şi-i voi înmulţi, şi voi pune locaşul Meu cel sfînt în mijlocul lor pentru totdeauna.
27. Locuinţa Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu.

Nu numai Israel, ci şi toţi cei care nu au avut încă ocazia să bea din apa vie a Cuvântului lui Dumnezeu şi a Duhului Său Sfânt vor avea în sfârşit această ocazie (**Romani 9:22-26**). Dumnezeu le va oferi acces liber la viaţa veşnică.

22. Şi ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Şi arate mînia şi să-Şi descopere puterea, a suferit cu multă răbdare nişte vase ale mîniei, făcute pentru peire;
23. şi să-Şi arate bogăţia slavei Lui faţă de nişte vase ale îndurării, pe cari le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?
24. Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci şi dintre Neamuri,
25. după cum zice în Osea: „Voi numi «popor al Meu», pe cel ce nu era poporul Meu, şi «prea iubită», pe cea care nu era prea iubită.
26. Şi acolo unde li se zicea: «Voi nu sînteţi poporul Meu», vor fi numiţi fii ai Dumnezeului celui viu."

Judecata în fata marelui și alb tron

În **Apocalipsa 20**, versetul 5, Ioan scrie că „ceilalţi morţi nu au înviat până nu s-au împlinit cei o mie de ani". În acest context, Ioan face o distincţie clară între prima înviere, care va avea loc la a doua venire a lui Hristos (versetele 4 și 6), și a doua înviere, care va avea loc la sfârşitul domniei milenare a lui Hristos.

4. Şi am văzut nişte scaune de domnie; şi celorce au şezut pe ele, li s-a dat judecata. Şi am văzut sufletele celorce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus şi din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu, şi ale celorce nu se închinaseră fiarei şi icoanei ei,

şi nu primiseră semnul ei pe frunte şi pe mînă. Ei au înviat, şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani.
5. Ceilalţi morţi n-au înviat pînă nu s-au sfîrşit cei o mie de ani. Aceasta este întîia înviere.
6. Fericiţi şi sfinţi sînt ceice au parte de întîia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos, şi vor împărăţi cu El o mie de ani.

Să nu uităm că prima înviere este spre viaţa veşnică. În schimb, Dumnezeu îi învie pe cei care vor lua parte la a doua înviere la viaţa fizică.

Ioan descrie aceeaşi înviere pe care a descris-o şi Ezechiel (Versetele 11-13):

11. Apoi am văzut un scaun de domnie mare şi alb, şi pe Celce şedea pe el. Pămîntul şi cerul au fugit dinaintea Lui, şi nu s-a mai găsit loc pentru ele.
12. Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stînd în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea.
13. Marea a dat înapoi pe morţii cari erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.

Cei morţi care vor sta în faţa Creatorului lor sunt toţi cei care au murit fără să-L fi cunoscut pe adevăratul Dumnezeu. La fel ca în viziunea lui Ezechiel despre valea oaselor uscate, aceşti oameni ies din mormintele lor şi încep să-L cunoască cu adevărat pe Dumnezeu. Cărţile (biblia în limba greacă, de la care provine cuvântul „Biblie") care se deschid sunt Scripturile, singura sursă de cunoaştere despre viaţa veşnică. În sfârşit, toţi vor putea să înţeleagă planul de mântuire al lui Dumnezeu.

Această înviere fizică nu reprezintă o a doua şansă pentru mântuire. Pentru aceşti înviaţi, aceasta este prima ocazie de a-L cunoaşte cu adevărat pe Creatorul lor. Cei înviaţi vor fi „judecaţi după ceea ce este scris în cărţi, după faptele lor" (versetul 12).

> **12.** Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stînd în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea.

Această judecată include o perioadă de timp în care cei înviaţi au ocazia să înţeleagă voia lui Dumnezeu, să se maturizeze în aceasta şi să-şi înscrie numele în Cartea Vieţii (versetul 15).

> **15.** Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc.

În acest moment, miliarde de oameni vor primi darul vieţii veşnice.

În descrierea sa referitoare la această judecată, Isus a comparat trei oraşe din vremea sa, care nu au dat ascultare mesajului său, cu trei oraşe din antichitate (**Matei 11:20-24**):

> *Mustrarea cetăţilor nepocăite.*
> **20.** Atunci Isus a început să mustre cetăţile în cari fuseseră făcute cele mai multe din minunile Lui, pentrucă nu se pocăiseră.
> **21.** „Vai de tine, Horazine!" a zis El. „Vai de tine, Betsaido!" Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir şi Sidon minunile cari au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit, cu sac şi cenuşă.
> **22.** De aceea vă spun că, în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru Tir şi Sidon decît pentru voi.
> **23.** Şi tu, Capernaume, vei fi înălţat oare pînă la cer? Vei fi pogorît pînă la Locuinţa morţilor; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile, cari au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare pînă în ziua de astăzi.
> **24.** De aceea, vă spun, că în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei decît pentru tine."

Locuitorii din Tir, Sidon şi Sodoma – oraşe care au suferit mânia lui Dumnezeu din cauza păcatelor lor – vor avea parte de milă în timpul judecăţii. Spre deosebire de Corazin, Betsaida şi Capernaum, aceste oraşe din antichitate au avut puţine ocazii să-L cunoască pe Dumnezeu. Dumnezeu îi va învia pe aceşti oameni şi îi va face părtaşi la judecata care va

avea loc după domnia de o mie de ani a lui Hristos. Va fi o perioadă de cunoaştere universală a lui Dumnezeu. Toţi oamenii – „de la cel mai mic până la cel mai mare” – Îl vor cunoaşte pe Dumnezeu (**Evrei 8:11**).

> **8.** Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, cînd voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legămînt nou;

Locuitorii acestor oraşe şi nenumăraţi alţi oameni vor avea ocazia să se mântuiască.

Această ultimă perioadă a judecăţii desăvârşeşte planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru lume. Va fi o perioadă a iubirii, a harului şi a judecăţii absolut drepte a lui Dumnezeu. Ocazia de a bea apa dătătoare de viaţă a Duhului Sfânt va potoli cea mai profundă sete a oamenilor. Această perioadă a judecăţii drepte înseamnă o viaţă nouă pentru cei morţi, de mult uitaţi de omenire, de care Dumnezeu îşi va aminti însă.

Care este soarta miliardelor de oameni care au murit fără să-L cunoască pe Fiul lui Dumnezeu şi, prin urmare, nu au cunoscut niciodată scopul lui Dumnezeu pentru viaţa lor? Biblia arată că aceşti oameni nu sunt lipsiţi de speranţă. Dumnezeu îi va învia la viaţă şi le va da o oportunitate pentru viaţa veşnică - mântuirea. Acesta este adevărul uimitor simbolizat de ziua a opta, ultima dintre sărbătorile lui Dumnezeu.

Ce plan glorios descriu aceste sărbători biblice! Cât de mare ar fi ignoranţa noastră fără aceste zile! Cât de natural devine, atunci când cineva înţelege semnificaţia profundă a acestor festivaluri, să vrea să le respecte an de an! Planul lui Dumnezeu pentru omenire este revelat prin zilele de sărbătoare ale lui Dumnezeu – vieţile noastre capătă perspectivă şi sens prin ele. Cât de recunoscători putem fi că ni se permite să înţelegem şi să sărbătorim vestea bună pe care o răspândesc aceste sărbători ale lui Dumnezeu.

Cum se sărbătoresc zilele de sărbătoare ale lui Dumnezeu?

Când recunoaştem că zilele sfinte ale lui Dumnezeu sunt de o importanţă capitală pentru omenire şi trebuie respectate în lumea noastră modernă, se pune firesc întrebarea: cum ar trebui să le sărbătorim? Unde ar trebui să le sărbătorim? Ar trebui să le sărbătorim acasă sau ar trebui să participăm la o slujbă bisericească? Ce altceva ar trebui să facem în aceste zile? Este acceptabil înaintea lui Dumnezeu dacă ne continuăm munca normală în aceste zile sau ar trebui să le rezervăm pentru alte scopuri? Cum ne afectează respectarea acestor zile familia şi locul de muncă?

Toate acestea sunt întrebări importante asupra cărora trebuie să ne gândim după ce am făcut cunoştinţă cu sărbătorile lui Dumnezeu. Să analizăm acum câteva principii biblice care sunt esenţiale pentru a răspunde la aceste întrebări.

Anumite sărbători se disting prin modul specific în care sunt celebrate şi, prin urmare, sunt diferite de celelalte sărbători. De exemplu, doar Pessach/Paştele este sărbătorit de cei botezaţi prin consumul de pâine şi vin ca simboluri ale morţii lui Hristos. Sărbătoarea Azimelor este singura sărbătoare în timpul căreia Dumnezeu ne porunceşte să îndepărtăm din casele noastre toate substanţele care provoacă dospirea (drojdia şi aluatul dospit). Doar în Ziua Ispăşirii

trebuie să sărbătorim această zi prin post. Sărbătorirea corectă a acestor sărbători presupune respectarea diversității lor, prin care ar trebui să învățăm importante lecții spirituale.

Există însă și principii care se aplică tuturor sărbătorilor lui Dumnezeu. În primul rând, nu trebuie să uităm că aceste zile sunt sfinte pentru Dumnezeu. Nu sunt sărbătorile iudeilor, ci „sărbătorile Domnului, pe care le veți proclama ca adunări sfinte“ (**Leviticul 23:2**).

> **2.** „Vorbeşte copiilor lui Israel, şi spune-le: «Iată sărbătorile Domnului, pe cari le veţi vesti ca adunări sfinte, iată sărbătorile Mele:

Numai Dumnezeu poate sfinți ceva. Dumnezeu consideră aceste zile mai importante decât sărbătorile omenești. Omul poate dedica lui Dumnezeu un anumit timp pentru un scop special, dar numai Dumnezeu poate sfinți anumite momente (**Geneza 2:3**; **Exodul 20:8, 11**).

> **3.** Dumnezeu a binecuvîntat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise şi o făcuse.

> **8.** Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti.
> **11.** Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvîntat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o.

Dacă respectăm aceste zile speciale așa cum se cuvine, îl cinstim și pe Dumnezeu, care le-a rânduit pentru noi. Înțelegerea acestui principiu este importantă pentru închinarea corectă înaintea lui Dumnezeu.

Creatorul nostru dorește ca noi să ascultăm de toate poruncile Sale cu bunăvoință și cu credință (Isaia 66:2). O atitudine umilă de colaborare contrastează puternic cu mentalitatea celor care vor să facă cât mai puțin posibil.

Esența problemei ține de întrebarea dacă noi cu adevărat ***credem în Dumnezeu și Îl iubim.***

Apostolul Ioan a descris o atitudine plăcută lui Dumnezeu când a scris: „Căci aceasta este dragostea faţă de Dumnezeu:

să păzim poruncile Lui; şi poruncile Lui nu sunt grele" (1 Ioan 5:3).

> **3.** Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Şi poruncile Lui nu sînt grele;

Coloseni 2:16: Creștinii de origine păgână sărbătoreau zilele de sărbătoare ale lui Dumnezeu în Colose

„Aşadar, să nu vă lase nimeni să vă facă să vă simţiţi vinovaţi din cauza mâncării sau a băuturii, sau din cauza unei anumite sărbători, a unei luni noi sau a sabat. Toate acestea nu sunt decât o umbră a lucrurilor viitoare", a scris Pavel în **Coloseni 2, versetele 16-17**.

16. *Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat,*

17. *cari sînt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos.*

Această secţiune este adesea interpretată greşit. Ce înseamnă de fapt? Paul lupta împotriva unei erezii locale. Învăţătorii falşi îşi introduseseră propria filozofie religioasă, care era un amestec de idei păgâne evreieşti şi ascetice. Ideile lor greşite se bazau pe „învăţătura umană" şi „forţele elementare ale acestei lumi", nu pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel i-a avertizat pe Coloseni împotriva unor astfel de influenţe: „Aveţi grijă ca nimeni să nu vă prindă prin filosofie şi înşelăciune deşartă, întemeiată pe învăţăturile omeneşti şi pe puterile lumii, şi nu pe Hristos" (versetul 8).

8. *Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos.*

Se pare că aceşti învăţători falşi au introdus propriile lor reguli şi reglementări extreme, care se aliniau cu ideile lor distorsionate despre conduita corectă (versetele 20-22).

20. *Dacă aţi murit împreună cu Hristos faţă de învăţăturile începătoare ale lumii, de ce, ca şi cum aţi trăi încă în lume, vă supuneţi la porunci ca acestea:*

21. *„Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!"*
22. *Toate aceste lucruri, cari pier odată cu întrebuinţarea lor, şi sînt întemeiate pe porunci şi învăţături omeneşti,*

Conţinutul avertismentului lui Pavel pare, de asemenea, să indice că aceşti învăţători falşi au fost precursorii unei erezii majore care s-a dezvoltat în gnosticism. Gnosticismul era o viziune asupra lumii în care cunoaşterea misterelor referitoare la Dumnezeu şi la lume era mai importantă decât orice altceva (gnosis în greacă înseamnă „cunoaştere" sau „intelect"). Gnosticii se considerau atât de spirituali încât detestau tot ce era fizic, crezând că este prea umil, josnic şi nedemn.

Falşii învăţători din Colose respingeau bucuria tuturor lucrurilor fizice – tot ceea ce putea fi atins, gustat sau mânuit (versetele 21-22), mai ales atunci când se întâmpla în contextul închinării lui Dumnezeu – cum ar fi sărbătorile lui Dumnezeu. Filozofia sa îi îndemna să „nu-şi menajeze trupul" pentru a atinge, prin asceză, o conştiinţă spirituală superioară. În realitate, însă, această religie autoimpusă a fost în zadar şi nu a dus la nicio îmbunătăţire a naturii umane. Pavel a demascat această filosofie nebiblică drept „porunci şi învăţături omeneşti, care [...] nu au nicio valoare" (versetul 23).

23. *au, în adevăr, o înfăţişare de înţelepciune, într-o închinare voită, o smerenie şi asprime faţă de trup, dar nu sînt de nici un preţ împotriva gîdilării firii pământeşti.*

Creştinii din Colose se supuneau lui Dumnezeu. Ei respectau Sabatul şi sărbătorile Lui. Conform poruncilor biblice, se bucurau în aceste zile şi sărbătoreau (**Deuteronom 16:10-11, 13-14**).

10. *Apoi să prăznuieşti sărbătoarea săptămînilor, şi să aduci daruri de bună voie, după binecuvîntarea pe care ţi-o va da Domnul, Dumnezeul tău.*
11. *Să te bucuri înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să locuiască Numele Lui acolo, tu, fiul tău şi fiica ta, robul şi roaba ta, Levitul* care va fi în cetăţile tale, şi străinul, orfanul şi văduva cari vor fi în mijlocul tău.
13. *Să prăznuieşti sărbătoarea corturilor şapte zile, dupăce îţi vei strînge roadele din arie şi din teasc.*

14. *Să te bucuri la sărbătoarea aceasta, tu, fiul tău şi fiica ta, robul şi roaba ta, şi Levitul, străinul, orfanul şi văduva cari vor fi în cetăţile tale.*

Se pare că ereticii au condamnat biserica din Colose din cauza modului în care colosenii sărbătoreau zilele de sărbătoare. Este de remarcat faptul că nu au criticat în sine sărbătorirea acestor zile. Era vorba despre sărbătorirea fizică din acele zile – bucuria şi atmosfera festivă –, care a stârnit rezistenţa învăţătorilor falşi, care respingeau chiar bucuria, mâncarea şi băutura, adică sărbătorirea în sine.

În acest sens, Pavel a scris: „Să nu vă lase nimeni să vă facă să aveţi mustrări de conştiinţă în privinţa mâncării şi a băuturii [în greacă brosis şi posis, adică a mânca şi a bea] sau în privinţa [în greacă meros, cu sensul de „o parte din" sau „în legătură cu o parte"] unei anumite sărbători, a lunii noi sau a sabatului" (**Coloseni 2:16**).

16. *Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat,*

Pavel i-a îndemnat pe coloseni să ignore judecata şi critica ereticilor cu privire la bucuria lor de a mânca şi bea cu ocazia sărbătorilor lui Dumnezeu.

Poruncile lui Dumnezeu și adunările sfinte

Ce comportament aşteaptă Dumnezeu de la noi în zilele Sale sfinte? Aşteptarea Sa fundamentală este: „Acestea sunt sărbătorile Domnului, pe care le veţi vesti ca adunări sfinte în zilele lor hotărâte" (**Leviticul 23:4**).

4. Iată sărbătorile Domnului, cu adunări sfinte, pe cari le veţi vesti la vremile lor hotărîte.
5. În luna întîia, în a patrusprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor fi Paştele Domnului.

Acestea sunt adunări anuale la care trebuie să ne adunăm împreună cu alţi credincioşi. Ca şi în cazul Sabatului

săptămânal, Dumnezeu porunceşte un serviciu special de închinare în fiecare dintre cele şapte zile de sărbătoare anuale.

Dumnezeu le-a revelat, de asemenea, primilor creştini principiul adunării cu oameni care gândesc la fel în Sabat şi în zilele sfinte: „Să ţinem neclintit la nădejdea pe care o mărturisim, căci credincios este Cel ce a făgăduit. Luând aminte cum să ne îndemnăm unii pe alţii la dragoste şi la fapte bune. Nu uitam să ne adunăm laolaltă, cum au unii obiceiul, ci încurajăm-ne unii pe alţii, şi cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie." (**Evrei 10:23-25**).

> **23.** Să ţinem fără şovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa.
> **24.** Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune.
> **25.** Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii, şi cu atît mai mult, cu cît vedeţi că ziua se apropie.

Ce moment mai bun există pentru încurajare reciprocă decât zilele care reprezintă marele plan de mântuire al lui Dumnezeu?

Când ne adunăm în aceste zile de sărbătoare anuale, avem o ocazie minunată de a învăţa mai multe despre planul de mântuire al lui Dumnezeu. **Neemia 8** oferă un exemplu remarcabil al poporului lui Dumnezeu care s-a adunat pentru a sărbători Ziua Trâmbiţelor (versetul 2).

> **2.** Şi preotul Ezra a adus Legea înaintea adunării, alcătuită din bărbaţi şi femei şi din toţi cei ce erau în stare s-o înţeleagă. Era întîia zi a lunii a şaptea.

În timpul adunării din acea zi, preoţii „învăţau poporul în lege... şi explicau cartea legii lui Dumnezeu clar şi pe înţelesul tuturor, pentru ca ceea ce se citea să fie înţeles" (versetele 7-8).

> **7.** Iosua, Bani, Şerebia, Iamin, Acub, Şabetai, Hodia, Maaseia, Chelita, Azaria, Iozabad, Hanan, Pelaia, şi Leviţii, lămureau poporului Legea, şi fiecare stătea la locul lui.

8. Ei citeau desluşit în cartea Legii lui Dumnezeu, şi-i arătau înţelesul, ca să-i facă să înţeleagă ce citiseră.

Biserica primară a sărbătorit aceste zile de sărbătoare anuale conform aceluiași principiu, dar cu o înțelegere spirituală mai profundă ,**Faptele Apostolilor 2**;

Pogorîrea Duhului Sfînt.
1. În ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaş loc.
2. Deodată a venit din cer un sunet ca vîjîitul unui vînt puternic, şi a umplut toată casa unde şedeau ei.
3. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei, şi s-au aşezat cîte una pe fiecare din ei.
4. Şi toţi s-au umplut de Duh Sfînt, şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.
5. Şi se aflau atunci în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile cari sînt supt cer.
6. Cînd s-a auzit sunetul acela, mulţimea s-a adunat şi a rămas încremenită; pentrucă fiecare îi auzea vorbind în limba lui.
7. Toţi se mirau, se minunau, şi ziceau unii către alţii: „Toţi aceştia cari vorbesc, nu sînt Galileeni?
8. Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?
9. Parţi, Mezi, Elamiţi, locuitori din Mesopotamia, Iudea, Capadocia, Pont, Asia,
10. Frigia, Pamfilia, Egipt, părţile Libiei dinspre Cirena, oaspeţi din Roma, Iudei sau prozeliţi,
11. Cretani şi Arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!"
12. Toţi erau uimiţi, nu ştiau ce să creadă, şi ziceau unii către alţii: „Ce vrea să zică aceasta?"
13. Dar alţii îşi băteau joc, şi ziceau: „Sînt plini de must!"
14. Atunci Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul, şi le-a zis: „Bărbaţi Iudei şi voi toţi cei cari locuiţi în Ierusalim, să ştiţi lucrul acesta, şi ascultaţi cuvintele mele!
15. Oamenii aceştia nu sînt beţi, cum vă închipuiţi voi, căci nu este decît al treilea ceas din zi.
16. Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel:

17. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii, şi bătrînii voştri vor visa visuri!
18. Da, chiar şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, şi vor prooroci.
19. Voi face să se arate semne sus în cer şi minuni jos pe pămînt, sînge, foc şi un vîrtej de fum;
20. soarele se va preface în întunerec, şi luna în sînge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare şi strălucită.
21. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mîntuit."
Cuvîntarea lui Petru.
22. Bărbaţi Israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi;
23. pe Omul acesta, dat în mînile voastre, după sfatul hotărît şi după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-aţi răstignit şi L-aţi omorît prin mîna celor fărădelege.
24. Dar Dumnezeu L-a înviat, deslegîndu-I legăturile morţii, pentrucă nu era cu putinţă să fie ţinut de ea.
25. Căci David zice despre El:
„Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentrucă El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.
26. De aceea, mi se bucură inima, şi mi se veseleşte limba; chiar şi trupul mi se va odihni în nădejde:
27. căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuinţa morţilor, şi nu vei îngădui ca Sfîntul Tău să vadă putrezirea.
28. Mi-ai făcut cunoscut căile vieţii, şi Mă vei umplea de bucurie cu starea Ta de faţă."
29. Cît despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraţilor, să vă spun fără sfială că a murit şi a fost îngropat; şi mormîntul lui este în mijlocul nostru pînă în ziua de azi.
30. Fiindcă David era prooroc, şi ştia că Dumnezeu îi făgăduise cu jurămînt că va ridica pe unul din urmaşii săi pe scaunul lui de domnie,

31. despre învierea lui Hristos a proorocit şi a vorbit el, cînd a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuinţa morţilor, şi trupul lui nu va vedea putrezirea.
32. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, şi noi toţi sîntem martori ai lui.
33. Şi acum, odată ce S-a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu, şi a primit dela Tatăl făgăduinţa Duhului Sfînt, a turnat ce vedeţi şi auziţi.
34. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: «Şezi la dreapta Mea,
35. pînăce voi pune pe vrăjmaşii Tăi supt picioarele Tale.»
36. Să ştie bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn şi Hristos pe acest Isus, pe care L-aţi răstignit voi."
Cei dintîi creştini.
37. După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunşi în inimă, şi au zis lui Petru şi celorlalţi apostoli: „Fraţilor, ce să facem?"
38. „Pocăiţi-vă", le-a zis Petru, „şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfîntului Duh.
39. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri, şi pentru toţi cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru."
40. Şi, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna, şi zicea: „Mîntuiţi-vă din mijlocul acestui neam ticălos."
41. Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezaţi; şi în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete.
42. Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frîngerea pînii, şi în rugăciuni.
43. Fiecare era plin de frică, şi prin apostoli se făceau multe minuni şi semne.
44. Toţi cei ce credeau, erau împreună la un loc, şi aveau toate de obşte.
45. Îşi vindeau ogoarele şi averile, şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia.

46. Toţi împreună erau nelipsiţi dela Templu în fiecare zi, frîngeau pînea acasă, şi luau hrana, cu bucurie şi curăţie de inimă.
47. Ei lăudau pe Dumnezeu, şi erau plăcuţi înaintea întregului norod. Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiţi.

1 Corinteni 5:6-8.

Hristos - Mielul nostru de Paşte.
6. Nu vă lăudaţi bine. Nu ştiţi că puţin aluat dospeşte toată plămădeala?
7. Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sînteţi, fără aluat; căci Hristos, Paştele noastre, a fost jertfit.
8. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimele curăţiei şi adevărului.

În vremea lui Neemia, poporul avea nevoie de încurajare, deoarece neglijase Legea lui Dumnezeu: „Iar Neemia, guvernatorul, și Ezra, preotul și cărturarul, împreună cu leviții care învățau poporul, au zis întregului popor: „Această zi este sfântă pentru Domnul, Dumnezeul vostru; de aceea, nu vă întristați și nu plângeți! Căci tot poporul plângea când auzise cuvintele Legii. De aceea le-a zis: „Duceți-vă și mâncați bucate alese și beți băuturi dulci și trimiteți și celor care nu și-au pregătit nimic; căci această zi este sfântă pentru Domnul nostru. Și nu vă întristați, căci bucuria în Domnul este tăria voastră” (**Neemia 8:9-10**).

Prăznuirea sărbătorii corturilor.
9. Dregătorul Neemia, preotul şi cărturarul Ezra, şi Leviţii cari învăţau pe popor, au zis întregului popor: „Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru; să nu vă bociţi şi să nu plîngeţi!“ Căci tot poporul plîngea cînd a auzit cuvintele Legii.
10. Ei le-au zis: „Duceţi-vă de mîncaţi cărnuri grase şi beţi băuturi dulci, şi trimeteţi cîte o parte şi celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mîhniţi, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.“

După ce au fost învăţaţi despre Legea lui Dumnezeu, „tot poporul [...] a plecat să mănânce, să bea şi să împartă din aceste bunuri, şi să ţină o mare sărbătoare; căci înţeleseră cuvintele care le fuseseră vestite” (versetul 12).

> **12.** Şi tot poporul s-a dus să mănînce şi să bea. Şi au trimes cîte o parte şi altora, şi s-au veselit mult. Căci înţeleseseră cuvintele cari li se tîlcuiseră.

Întreaga familie – toţi cei prezenţi – ar trebui să se bucure de aceste zile speciale. Mai ales în timpul Sărbătorii Corturilor, există suficient timp pentru activităţi în familie şi pentru timp liber, pe lângă bucuria cunoaşterii revelate de Dumnezeu cu privire la sărbătorile Sale.

Pentru a ne putea bucura cum se cuvine de sărbătorile lui Dumnezeu, trebuie să ne abţinem de la munca noastră obişnuită (Leviticul 23:3, 7-8, 21, 25, 35-36).

> **3.** Şase zile să lucraţi; dar ziua a şaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfîntă. Să nu faceţi nici o lucrare în timpul ei: este Sabatul Domnului, în toate locuinţele voastre.
> **7.** În ziua întîia, să aveţi o adunare sfîntă: atunci să nu faceţi nici o lucrare de slugă.
> **8.** Şapte zile să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc. În ziua a şaptea să fie o adunare sfîntă: atunci să nu faceţi nici o lucrare de slugă.“
> **21.** În aceeaş zi, să vestiţi sărbătoarea, şi să aveţi o adunare sfîntă: atunci să nu faceţi nici o lucrare de slugă. Aceasta este o lege vecinică pentru urmaşii voştri, în toate locurile în cari veţi locui.
> **25.** Atunci să nu faceţi nici o lucrare de slugă, şi să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc.“
> **35.** În ziua întîi să fie o adunare sfîntă: să nu faceţi nici o lucrare de slugă în timpul ei.
> **36.** Timp de şapte zile, să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc. A opta zi, să aveţi o adunare sfîntă, şi să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc; aceasta să fie o adunare de sărbătoare: să nu faceţi nici o lucrare de slugă în timpul ei.

Deşi pregătirea meselor pentru sărbători presupune, într-un anumit sens, şi muncă, Dumnezeu ne spune că acest fel de muncă este potrivit. Cu toate acestea, în Ziua Ispăşirii trebuie să ne abţinem de la toate lucrările obişnuite, inclusiv de la pregătirea meselor (versetele 28,30-31).

> **28.** Să nu faceţi nici o lucrare în ziua aceea, căci este ziua ispăşirii, cînd trebuie făcută ispăşire pentru voi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru.
> **30.** Pe oricine va face în ziua aceea vreo lucrare oarecare, îl voi nimici din mijlocul poporului lui.
> **31.** Să nu faceţi nici o lucrare atunci. Aceasta este o lege vecinică pentru urmaşii voştri, în toate locurile în cari veţi locui.

Noi ne arătăm dragostea faţă de Dumnezeu şi disponibilitatea de a-L asculta prin faptul că ne luăm liber de la serviciu în zilele Sale de sărbătoare. Cu o pregătire adecvată, rugăciune, eventual post şi o comunicare respectuoasă cu angajatorul, majoritatea oamenilor pot obţine concediul necesar de la serviciu în aceste zile. A-L asculta pe Dumnezeu este adesea o încercare a credinţei. Este o responsabilitate personală să dăm dovadă de prudenţă, înţelepciune şi răbdare atunci când trebuie să informăm membrii familiei despre decizia de a respecta sărbătorile lui Dumnezeu. În niciun caz nu trebuie să încercaţi să-i „convertiţi" pe membrii familiei sau pe rudele voastre – aceasta este „treaba lui Dumnezeu" (**Ioan 6:44**)

> **44.** Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Atrăi în credinţă

A trăi după învăţăturile lui Dumnezeu este întotdeauna o chestiune de credinţă**. În 2 Corinteni 5:7**, apostolul Pavel a scris: „Umblăm prin credinţă, nu prin vedere."

> **7.** pentrucă umblăm prin credinţă, nu prin vedere.

De aceea, este important să începeţi să respectaţi zilele de sărbătoare ale lui Dumnezeu de îndată ce aflaţi despre ele. Deşi la început nu veţi înţelege totul, veţi învăţa mult mai multe dacă respectaţi sărbătorile lui Dumnezeu.

Dacă doriți să aflați mai multe despre zilele sfinte ale lui Dumnezeu și despre oportunitățile de a vă întâlni cu oameni cu aceleași gânduri în aceste zile, vă rugăm să ne scrieți sau să ne sunați. Veți găsi adresa noastră poștală și numărul de telefon la sfârșitul acestei broșuri.

Sărbătorile lui Dumnezeu sunt un moment de bucurie, nu doar datorită semnificației pe care o au pentru noi, ci și datorită speranței minunate pe care o poartă pentru toți oamenii. Sărbătorirea acestor zile ne amintește de marea iubire a lui Dumnezeu față de omenire. A-L slăvi pe Dumnezeu în acest fel este o bucurie. Sărbătoriți și voi sărbătorile lui Dumnezeu, darul Său pentru poporul Său!

Jewish Holidays
https://www.hebcal.com/holidays/

Dacă doriți să aflați mai multe...

Cine suntem noi

Această broșură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu. Biserica Unită a lui Dumnezeu colaborează cu United Church of God, o asociație internațională care are predici și comunități în Africa, Asia, Australia, Europa, America de Nord, Centrală și de Sud, precum și în Caraibe. Ne tragem originea din Biserica întemeiată de Iisus Hristos în secolul I. Respectăm aceleași învățături și practici stabilite atunci. Misiunea noastră este să vestim Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu care va veni și să învățăm pe toți oamenii să păzească ceea ce a poruncit Isus (Matei 24:14; 28:19-20).

Finanțare

Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă această broșură și toate celelalte publicații în mod gratuit. Publicarea literaturii noastre este posibilă datorită contribuțiilor și donațiilor membrilor și susținătorilor
Bisericii. Nu solicităm donații din partea publicului. Cu toate acestea, suntem recunoscători pentru contribuțiile financiare care ne permit să răspândim acest mesaj al speranței. În Republica Federală Germania, donațiile făcute către noi sunt deductibile fiscal în limita prevăzută de lege. Situația noastră financiară este prezentată anual unui auditor independent.

Este posibilă consultanța personalizată

Isus Hristos le-a poruncit urmașilor Săi să-Și păstoreze oile (Ioan 21:15-17). Pentru a îndeplini această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu, prin intermediul Asociației Internaționale, are comunități în întreaga lume. În aceste comunități, credincioșii se adună pentru a fi învățați din Sfânta Scriptură și pentru a trăi în comuniune unii cu alții. Biserica Unită a lui Dumnezeu încearcă să aducă mai aproape de omul modern de astăzi înțelegerea și modul de viață al creștinismului nou-testamentar, așa cum a fost trăit de Isus Hristos, de apostoli și de comunitatea de atunci. În acest scop, publicăm revista GUTE NACHRICHTEN.
Predicatorii noștri sunt gata să răspundă la întrebări și să explice Biblia. Dacă doriți să discutați cu un predicator fără niciun angajament sau să vizitați una dintre bisericile noastre, scrieți-ne.
Adresa pentru zona vorbitoare de limbă germană o găsiți pe pagina alăturată.

Colaboratori redacționali și redactori consultanți: Jesmina Allaoua, Scott Ashley, Rainer Barth, Bill Bradford, Aaron Dean, Peter Eddington, Ernst Herzogenrath, Roy Holladay, Paul Kieffer, Darris McNeely, John Ross Schroeder, Kurt Schmitz, Donald Ward, Albert Wilhelm, Heinz Wilsberg
Foto: PhotoDisc, Inc., © 1997